

DE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
N. Z. VOORBURG WAL 262
TEL. INT. 33170 GIRO 97946



Nachtelijke Lekkernij.



Dr. Charlotte Bühler woont het eerste instrumentale concert van een van haar pupillen bij.

BABY'S EERSTE LEVENSMANDEN



Die moeten in elkaar. Maar hoe?



Zóó natuurlijk.

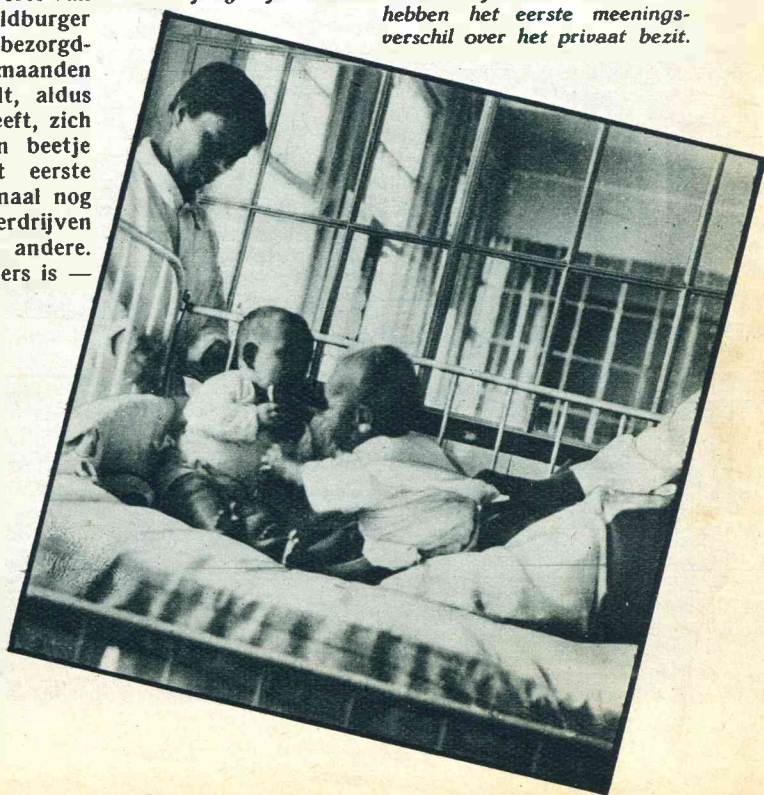


6 maanden: het eerste gevecht met de eigen kledingstukken.

Vele moeders hebben er voor de geboorte van hun kind zorg over of de nieuwe wereldburger of -burgeres „normaal” zal zijn. En die bezorgheid blijft soms nog bestaan als de baby al maanden lang het huis met zijn gekrijsch vervult, aldus demonstreerende, dat hij of zij honger heeft, zich verveelt, of alleen maar de longen een beetje oefent. Geregelde gewichttoename, het eerste lachen, „mooie luiers”, dat is soms allemaal nog niet voldoende om de vrees te doen verdrijven of het kind wel precies zoo is als alle andere. Hetgeen de hoogste wensch van vele ouders is — ten minste in de eerste levensjaren van hun spruit. En toch is het constateeren en beïnvloeden van de „normaliteit” van een zuigeling niet ieders werk. De bekende Oostenrijksche psychologe Charlotte Bühler, een vrouw met een Europeesche vermaardheid, bestuurt te Weenen een kliniek, waar zij studie maakt van het speciale probleem van de ontwikkeling van den zuigeling. Haar ervaringen verzamelt zij dan in zogenaamde „tests”.

Naar de ervaringen van deze geleerde vrouw wijzigen zich de levensuitingen van het jonge kind in het eerste jaar van maand tot maand. In het tweede jaar gaat het reeds beduidend langzamer.

Een jongentje van zes en een meisje van zeven maanden hebben het eerste meningsverschil over het privaat bezit.





In elkaar passen van holle blokken, een bezigheid waar ze uren mee zoek kunnen brengen.



Een baby van een maand kijkt met gespannen belangstelling naar een kluitje gekleurde wol.



Grijpt nog niet naar twee dingen tegelijk.

In de eerste levensmaand is de „opstandige” baby reeds te bedaren door een licht gedruisch in zijn nabijheid te maken, in de tweede moet hij of zij toegesproken worden met kalmeerende woordjes. In de vierde maand reageert de kleine, wanneer men een „onderhoud” met hem plotseling afbreekt. In de zevende levensmaand zoekt het kind naar contact met zijn omgeving. In de zesde maand grijpt het naar een voorwerp, maar pas in de achtste hanteert het twee dingen tegelijk. Zulke en soortgelijke ervaringen konden na talloze „proeven” en met veel en geduldig gadeslaan worden verkregen.

Ook leidde Charlotte Bühler uit haar waarnemingen af, dat bepaalde eigenschappen bij alle normale kinderen tegelijkertijd optreden, andere daarentegen waren afhankelijk van het milieu, waarin het kind verkeerde. In het begin van het tweede levensjaar leert het kind gewoonlijk de begrippen „groot” en „klein”. Dr. Bühler constateerde dit, doordat op genoemd tijdstip de door haar geobserveerde kinderen er gewoonlijk in slaagden twee holle buizen in elkander te steken. Lang voordat het kind dus „groot” en „klein” kan zeggen, kent het de begrippen reeds.

Het vermogen te spreken hangt niet alleen van den ouderdom, maar ook van de omgeving waarin het kind leeft af. Met het begrip van kleuren is het evenzoo. De „opgave” om papieren bloemen van verschillende kleuren bijeen te leggen naar de zelfde kleur behoort tot de moeilijkste, die de baby (onbewust) moet „oplossen”. Van de 100 babies van twee jaar „slaagden” er voor dit gekleurde bloemenexamen maar tien; van de 100 driejarigen slaagden er zestig; en van de 100 vierjarigen negentig. Ook hier gaat het kleurbegrip aan de spraakaanduiding vooraf.

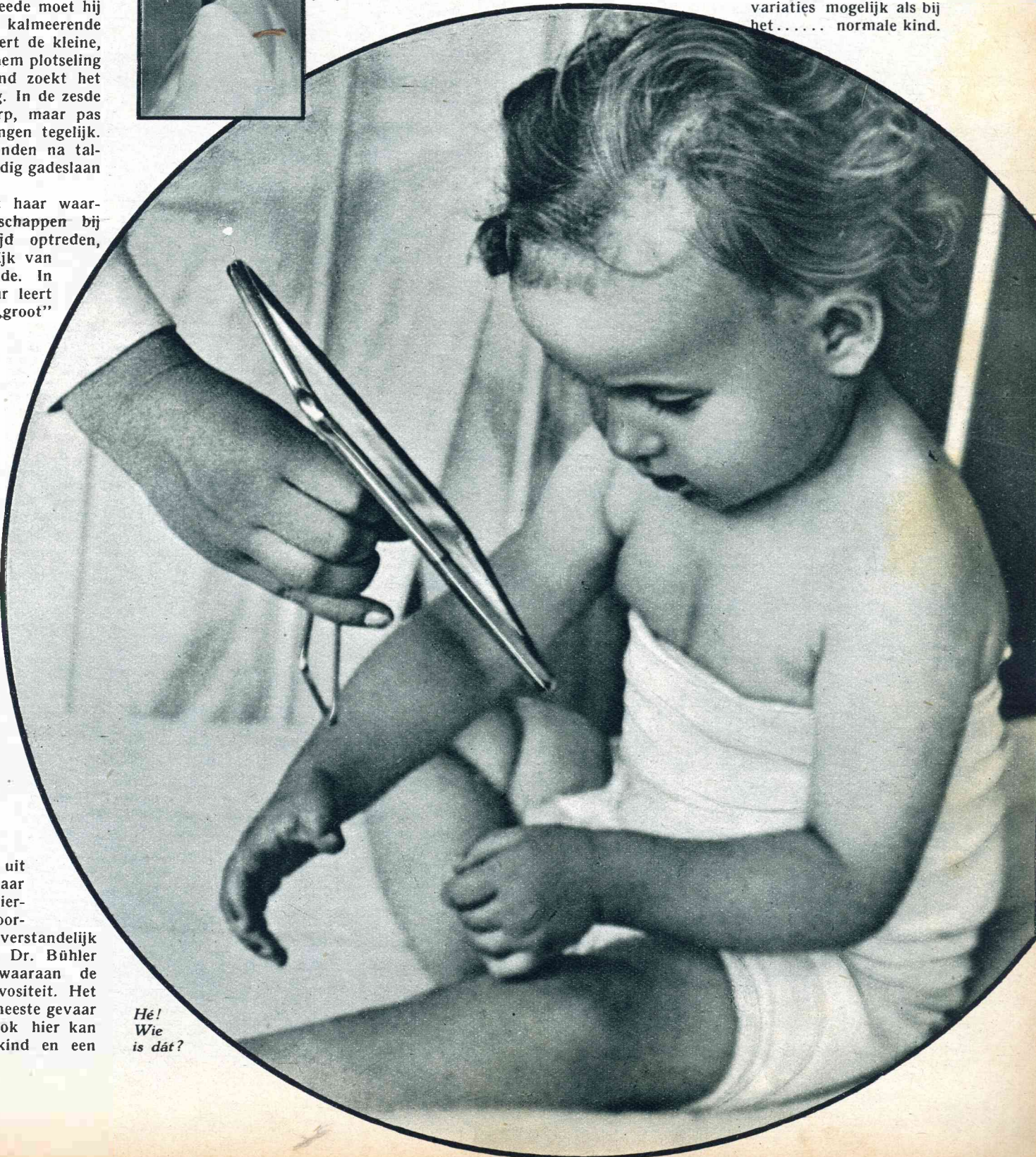
Vooraf wanneer een kind laat is met praten, zij men voorzichtig met het een minder groote intelligentie toe te kennen. Het eenigst kind van een vrouw, die geregeld uit werken moest en zich weinig met haar kleintje kon bemoeien, sprak op vierjarigen leeftijd nog slechts enkele woorden gebrekkig. Later bleek het verstandelijk veel begaafder dan leeftijdgenooten. Dr. Bühler meent, dat het groote gevaar, waaraan de „moderne baby” blootstaat, is: nervositeit. Het kind uit de groote stad loopt het meeste gevaar neurasthenisch te worden. Maar ook hier kan een zorgvuldig gadeslaan van het kind en een



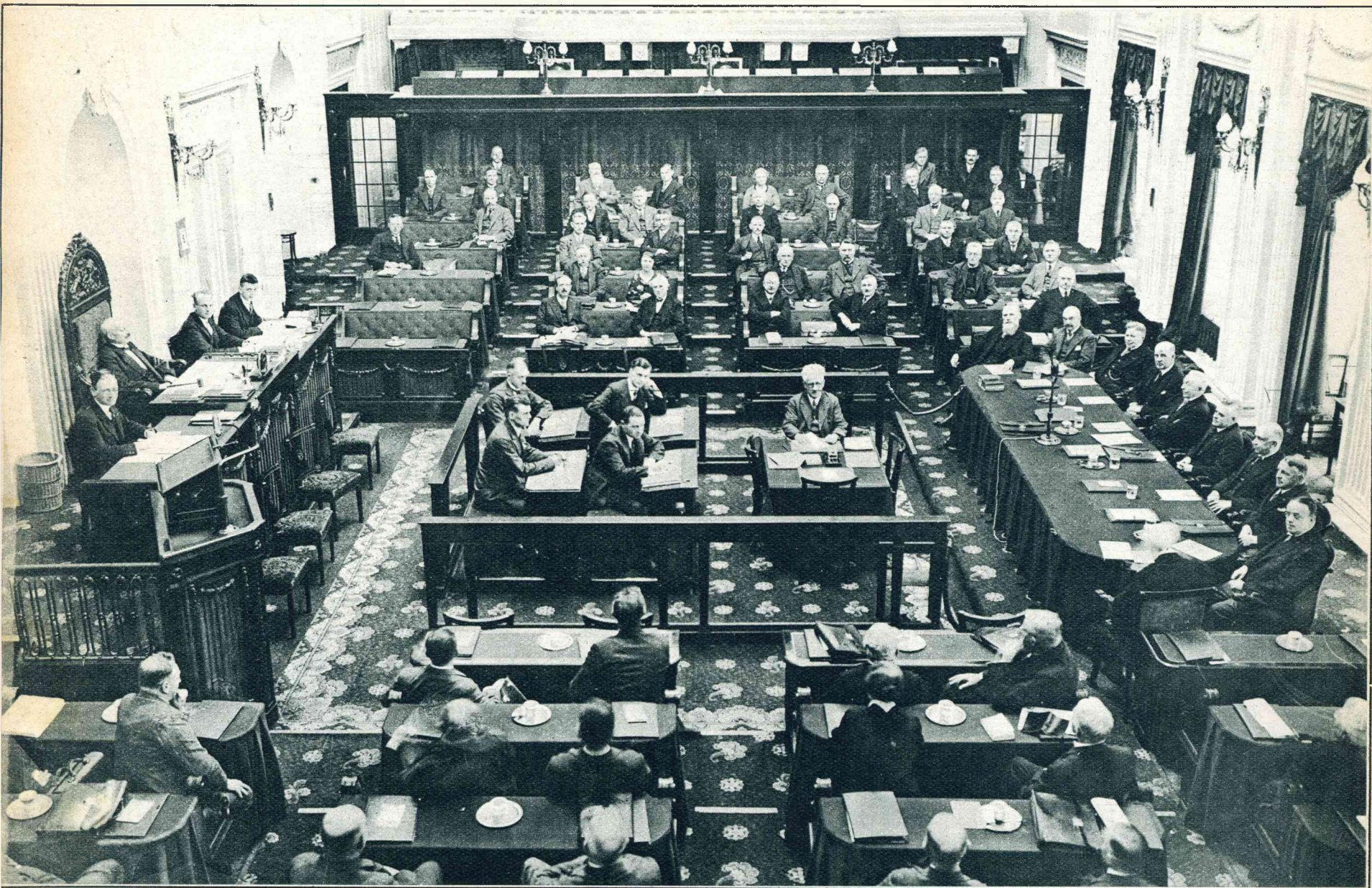
De Weenske psychologe prof. dr. Charlotte Bühler.

rustige, doelbewuste opvoeding zeer veel bereiken.

Tenslotte een opmerking voor de vaders en moeders onder onze lezers: als uw kind niet „klopt” met de bovenstaande uitkomsten, maak u dan vooral niet ongerust. Nergens immers zijn zooveel variaties mogelijk als bij het..... normale kind.



Hé! Wie is dát?



Tijdens de begrotingsdebatten in de Tweede Kamer der Staten-Generaal. Op onze foto komen voor: het ministerie Colijn, de stenografen, de Kamerpresident Ruys de Beerenbrouck met de leden van het Bureau van de Kamer, alsmede de leden van „de linkerzijde“. Aan de regeringstafel zitten v.l.n.r. de ministers Slotemaker de Bruïne, Kalff, De Wilde, de Graeff, Colijn, Oud, Van Schaick, Deckers, Verschuur en Marchant. Onder de Kamerleden treft men o.a. aan: Mr. Boon. (vierde bankje links) achter hem, Mr. Wendelaar. In de tweede rij (op het achterste bankje, met baard) Ds. Lingbeek, vóór hem de heer Sneevliet, voor dezen de heeren Joekes en Ketelaar. In de derde rij op het tweede bankje de heer Vliegen, in de vierde rij de overige sociaal-democratische leden, met op het derde bankje de heeren Ir. Albarda en v.d. Waerden. Het andere gedeelte van de Kamer wordt ingenomen door de leden van de Katholieke, Christelijk-Historische en Anti-Revolutionnaire Fracties.



De Ned. Bond v. d. Hengelsport hield in het N.H. kanaal nabij IJpendam een wedstrijd om den zilveren wisselbaars. De deelnemers op weg.

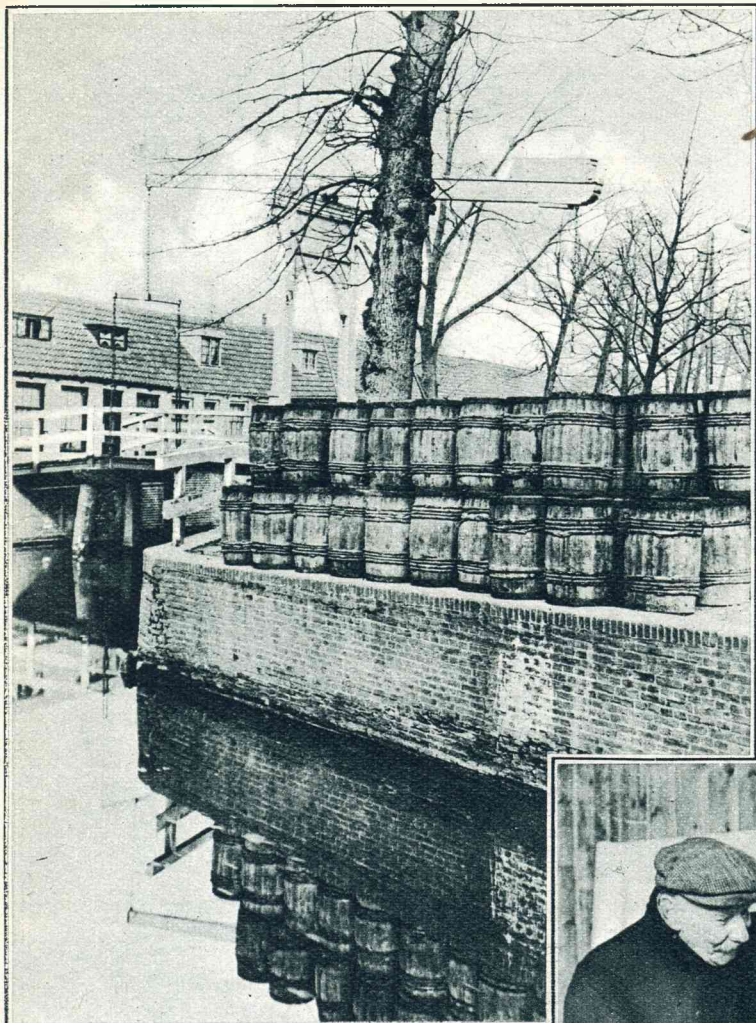
NIEUWS UIT HEEL HET LAND

De violist Herman Salomon zal 25 November a.s. een recital geven in de kleine zaal van het Concertgebouw, met pianobegeleiding door Theo van der Pas.



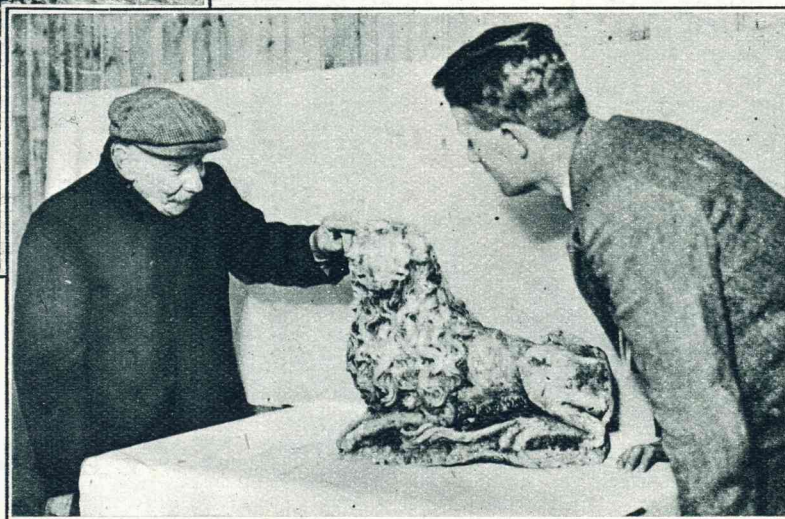
Het echtpaar D. Spaans-Scherpenzee, Stuivensandtsstraat 31, Amsterdam, is 29 November a.s. 40 jaar getrouwd.



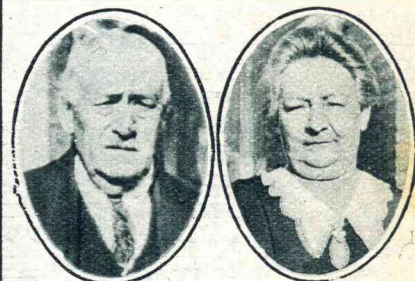


Te Monnikendam bestaan plannen om enkele der schilderachtige grachtjes te dempen. Gelukkig is het nog zoo ver niet.

Bij graafwerkzaamheden te Edam is een steenen leeuwje, dateerend uit de 16e eeuw, opgegraven. Vermoedelijk heeft het behoord aan de oude Noorderpoort van het stadje.



Dr. Gejus v. d. Meulen trad Dinsdag te Bloemendaal in het huwelijk met mej. R. Mellema. Het bruidspaar trof bij het stadhuis tientallen belangstellenden aan.



Het echtpaar J. Schutte-Mulder viert 12 December a.s. zijn gouden bruiloft.

De nieuwe verkeersbrug over de Waal bij Zaltbommel is officieel voor het verkeer opengesteld. Rechts de spoorbrug.





Honderden vaten met ingezouten bloemkool liggen voor verzending gereed.



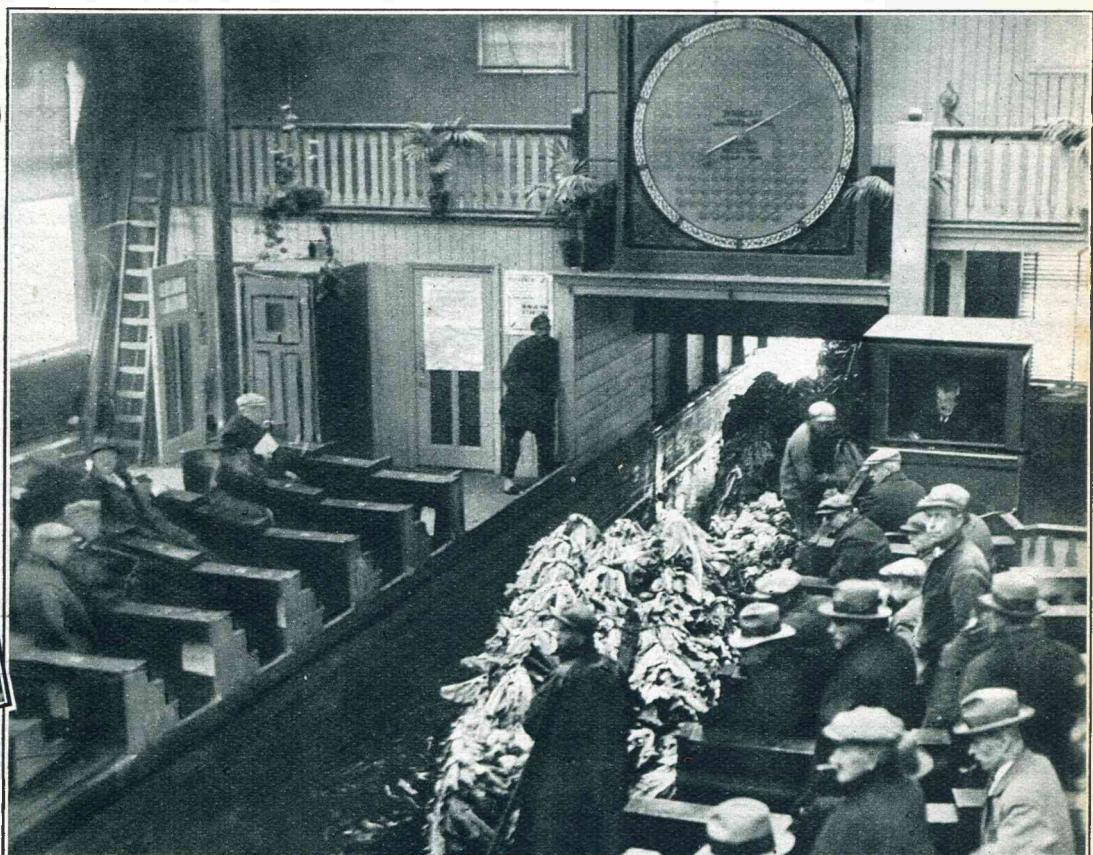
Het inzouten geeft werk aan vele mannen en vrouwen.

BLOEMKoolTIJD

De export van bloemkool is op het oogenblik in vol-
len gang. Er worden
betere prijzen gemaakt
dan het vorige jaar,
zoodat thans niet enor-
me voorraden op den mest-
hoop terecht komen. Groote
hoeveelheden worden inge-
zouten en verzonden naar
Amerika en Engeland, o.a.
voor de bereiding van pica-
lilly. Onze pagina geeft een
goed beeld van de drukte,
die thans heerscht, vooral
in de omgeving van Groote-
broek en Bovenkarspel.



Een die al meer dan dertig
jaar het beroep van groen-
tenzouten uitoefent.



In het veilinggebouw te Bovenkarspel. De
schuitjes met bloemkool geladen varen tus-
schen de koopers door weer naar buiten.



De voor export bestemde bloemkool wordt
in kratten verpakt en op vrachtauto's geladen.

De aanvoer der voorraden aan het veilinggebouw.



**"4711" Tosca
Eau
de Cologne.**
Voor liefhebbers
van
geparfumeerde
Eau de
Cologne.

**Bij gezondheid en
ziekte.**

In het dagelijksch leven zal
"4711" Eau de Cologne —
bij vermoeidheid en neerslachtigheid — een uitstekend middel blijken, om frischeheid en opgewektheid te herwinnen.



4711 Eau de Cologne
Blauw-Goud Etiket

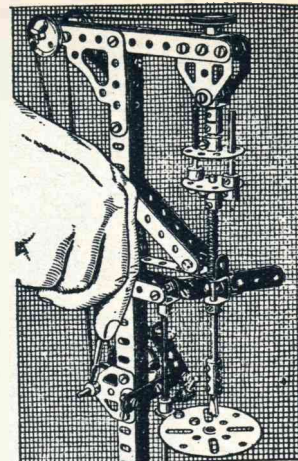
Matt-Creme,
de "4711"
Vanishing Cream,
maakt de huid mat
en zacht als fluweel
Uitstekend als onderlaag voor poeder.



4711 Eau de Cologne

Blauw-Goud Etiket

"4711" Eau de Cologne-Zeep. per stuk 35 cent.



Nu is het Meccano-tijd!

Iedere moderne jongen houdt van Meccano. Hij bouwt graag werkende modellen van machines, bruggen, auto's en honderden anderen. Hij wil uitvinden en bouwen met Meccano. Hij wil met zijn vriendjes wedijveren in het mooiste spel voor jongens. Geef Uw jongen met St. Nicolaas of Kerstmis een Meccano-does en bezorg hem de mooiste, leukste en meest gemakkelijke liefhebberij, die mogelijk is.

In elken goeden speelgoedwinkel verkrijgbaar van fl. 0.75 tot fl. 2.20.

GRATIS VOOR JONGENS.

Een mooi Meccano boek. Ons depot voor engros zal Uw zoon een gratis exemplaar sturen in ruil voor de namen en adressen van drie van zijn vriendjes.

Voor engros:
HAUSEMANN & HÖTTE (Afd. 35)
Kromboomsloot 59, AMSTERDAM.

MECCANO

MECCANO LTD., Liverpool, ENGLAND.

Een verborgen schat uit Parijs!

Reeds Vrijdag 1 December a. s. miljoenen-trekking Loten Credit National de France 1919. Hoofdprijs: één miljoen franc of 98.000 Gulden en ½ miljoen franc en verder zeer veel prijzen à frs. 100.000, frs. 50.000 enz. Tegen storting van slechts f 3.— heeft men recht op den geheelen prijs, 2 stuks f 5.80, 3 stuks f 8.50, 5 stuks f 13.50, 10 stuks f 26.—. Trekkingslijst wordt gratis toegezonden. Zendt postwissel of Girostorting No. 135173 aan de firma J. SANDERS, Comm. in Effecten, Hoogstraat 4, Den Haag, Telefoon 116587. Bestelt nog heden om den grooten prijs te winnen. De miljoenenkans die de Franche Staat U aanbiedt, kan de kans voor U zijn. Drie Hollanders waren reeds de gelukkige winnaars van de hoofdprijs, groot 1 miljoen francs!

DE ZEEUWSCHE VOLKSALMANAK 1934

IS VERSCHENEN! Grooter van omvang, rijk geïllustreerd, met tal van nieuwe gegevens en verhalen. Prijs f 0.25. Bestellingen per post alleen bij Boekhandel JOH. J. KROP, Renesse, na overmaking van f 0.30 op postrekening 228181. **25 cent**

**Hoera,
boterhammen
met chocola!**



Van Houten's beroemde kok heeft er 'n recept voor:
½ pond basterd-suiker,
½ pond boter, 2 eetlepels
van Houten's cacao. Daar-
uit maakt U iets fijns op
de boterham waar alle
kinderen naar hunkeren.

Van Houten's kok heeft nog veel meer recepten. Ze staan op de verpakking der nieuwe bussen. En pas als U volgens deze recepten te werk gaat merkt ge, wat voor bijzondere dingen ge uit cacao kunt maken. Vla, puddingen, taarten, enz. Ieder recept is zóó, dat het fijne aroma van Van Houten's cacao geheel tot zijn recht komt. Zoo hebt U telkens iets bijzonders, aan het eind van de maand is de bus leeg en ontvangt ge het prachtige „Eigen Tijdschrift“.

Van Houten's CACAO

MET RECEPTEN

„De zuiverste en fijnste“

Vraagt Uwen winkelier het nieuwe ½-ons pakje van Van Houten à 10 ct., voldoende voor 10 koppen cacao of een groote chocolade-pudding, en ge zult een vaste Van Houten klant worden.



**Voed
de
Haarwortels**

Stop die Kaalheid!

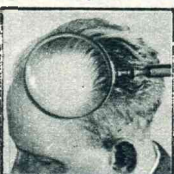
Geef den haarwortels Silvikrin.

Elke flacon bevat vele miljoenen actieve haarvitaminen, die Uw haar weer vol, weelderig en gezond maken, vrij van roos en vetigheid. Een paar druppels daags in de hoofdhuid doen wonderen.

Elk haar heeft een wortel. Als de wortel verzwakt, kwijnt het haar. Maak dus den wortel in orde met Silvikrin van Dr. Weidner, de geconcentreerde oplossing van gezuiverd gezond haar. Dan groeit het haar weer.

Tachtigduizend gebruikers schaften zich dit jaar Silvikrin aan. Tachtigduizend kennen thans de waarde van mooi haar en zeggen: Silvikrin is schitterend, deze wonderbaarlijke vloeistof, dit prachtige haargroei-middel. Voed de haarwortels met Silvikrin. Haren groeien door Silvikrin.

Zend den Coupon, neem een gratis proef, maar doe het NU. Vraag het monster en alle inlichtingen.



A Toestand van de hoofdhuid vóór de behandeling, roos, vetigheid, kale plekken, kaalheid. Het is het begin van algemeene kaalheid.

B De haaruitval is gestopt. Fijne jonge haren komen tevoorschijn. Een bewijs dat Silvikrin de haarwortels voedt.

C Het nieuwe haar groeit krachtig en gezond en de volgehouden behandeling met Silvikrin brengt zoorts alijd een schitterend resultaat.

Laboratorium Silvikrin
Verlaatsstr. 52, Rotterdam **COUPON**

Zend mij als lezer van dit blad gratis en franco.

1. Het boekje „Ons Hoofdhaar“.
2. Een monster Silvikrin. Attesten van Doctoren. Dankbetuigingen van Gebruikers. 190.

Naam

Straat

Plaats

Schrijf duidelijk s.v.p. Verzend in open envelop met 1½ ct. gefrank.

Haren groeien door Silvikrin



ONS KERSTBOEK is verschenen!

Hetgeen zeggen wil dat vanaf heden dit kostbare werk op onze kantoren of bij onze bezorgers en agenten verkrijgbaar is, *uitsluitend als premie voor onze abonne's*, tegen de geringe vergoeding van slechts 80 cents.

Wij maken ons zeker niet schuldig aan overdrijving, als we beweren dat dit Kerstboek alles wat er op dit gebied in ons land verschijnt verre overtreft. Uitgevoerd, in koperdiepdruk, op tweeërlei soort prima papier, groot 64 bladzijden, bevat het een keur van artikelen, speciaal hiervoor geschreven door uiterst bekwame medewerkers op onderscheiden gebied, afgewisseld door verschillende verhalen, van de hand van de beste Nederlandsche en buitenlandsche schrijvers.

Een greep uit den rijk gevarieerden inhoud: *Herman Moerkerk* vertelt van een reis die hij gemaakt heeft over onze Zuid-Hollandsche en Zeeuwsche eilanden en illustreert dezen „tocht door den Hollandschen Archipel” met een groot aantal vlotte en rake teekeningen, alsmede een tweetal los-opgeplakte aquarellen.

Aan de hand van een aantal schitterende reproducties schetst *Mr. N. Beets*, een der beste kenners van onze vroegste schilderkunst, het leven en de werken van *Lucas van Leyden*, „den eersten beeldenden kunstenaar, die den roem van Holland tot in verre streken heeft doen doordringen.”

Een reeks prachtige opnamen toont ons de „Röntgenfotografie als kunstenaar”.

Een unieke fotoserie laat u „*Dr. Willem Mengelberg en het Concertgebouw-orkest*” zien, „van repetitie tot uitvoering”. Zeer interessant vertelt hierbij de schrijver van dit artikel, *S. Bottenheim*, die, uit hoofde van zijn dagelijkschen omgang met dr. Mengelberg, daartoe wel zeer bevoegd is.

Hoe de tientallen oude en verweerde zeebonken gehuisvest zijn in de *Prins Hendrikstichting te Egmond*, in „de laatste haven van hun zeemanns-loopbaan”, verraaft een uitgelezen collectie artistieke foto's.

Ongeloofelijke staaltjes van geduld en fotografeerkunst toont de dierenfotograaf *Harry Frees*; op deze verrukkelijke plaatjes raakt men haast niet uitgekeken!

Dat in een museum behalve de daarin tentoongestelde schilderijen ook de bezoekers zelf de moeite van het bekijken dikwijls waard zijn, bewijst de prachtige verzameling snapshots uit het Rijksmuseum, waarbij *Anthonie Voerman* een gevoelvol artikel geschreven heeft.

Wie beter dan de gezaghebbende kenner van Oud-Amsterdam, *J. F. L. de Balbian Verster*, kan, bij een groot aantal zeldzame kopergravures, smakelijk en boeiend vertellen over „*De Dam in vroeger eeuwen*”?

Tot zoover de artikelen. En dan de verhalen! Noemen we slechts de geestige vertelling „*Het meisje dat niet lachen wou*” door *Willy Twisk*, het roerende verhaal „*De bevrijdende Kerstnacht*” door *Gerda Caroly*, het oer-komische „*Hop Jansen*” door *Wil van Gerven*, „*De Engelsche Prent*” door den geprijskroonden auteur *Herman de Man*, en vooral het sappige „*In de Fortuin*” door *Felix Timmermans* met een aantal los-opgeplakte kleurprentjes, door den schrijver zelf geteekend.

Het spreekt vanzelf dat ook deze verhalende tekst rijkelijk geïllustreerd is, terwijl bovendien nog een groote kleurplaat „*Driekoningen in Vlaanderen*” door *Felix Timmermans* is toegevoegd.

Tenslotte: de keurige, smaakvolle zesbladige wandkalender, uitgevoerd in zwart en goud, zal ongetwijfeld een sieraad uitmaken in elke huiskamer of salon.

Overdrijven wij als we zeggen dat dit Kerstboek het Kerstboek is? Overtuigt u van deze waarheid, door ten spoedigste, voor het te laat is, dit schitterend werk, hetwelk alleen voor onze abonne's verkrijgbaar is à 80 cents, aan te schaffen!

80
CENTS

De schrik van Nevada

door John D. Claverten

Phyllis' antwoord op zijn aanzoek was een heel ander geweest, dan Nevill gehoopt en verwacht had. Een blauwtje!...

Het feit dat hij versmaad was, vervulde hem met een gevoel van verbazing. Nevill Walloughby was gewend, dat de huwbare meisjes van Steddington hem naliepen en om zijn voorkeur bedelden. En nu — nog geen twee minuten geleden — had hij moeten ervaren dat het eenige meisje, voor wier gunst hij in zijn dromen de sterren van den hemel had geplukt, hem zeer beslist had afgewezen...

Nevill begreep het niet, hoewel toch niemand hem beschuldigen kon van gebrek aan vlug begrip. Iemand die op dertigjarige leeftijd aan het hoofd staat van de „Bayswater Houthandel en Transport Compagnie”, heeft zeer zeker wel bewezen geen domoor te zijn. En toch bleek het een niet te loochenen waarheid, dat goed en vlug begrip nog niet voldoende waren, om het raadsel te ontwarren dat „vrouw” geheeten is.

Het zachte maar vastberaden „neen!” klomk hem nog in de ooren. Toen het aan Phyllis' bleke lippen ontsnapte, had hem het gevoel bekropen dat zij het niet meende. Maar het sluiten van de deur had hem van dien waan gesezen. Hier zat hij nu, verslagen en met een hart vol teleurstelling en verdriet. En ginds ging Phyllis het pad op naar de houtzaagmolens, die slordig langs de boorden der rivier neergezet schenen.

Nevill keek haar na. Neen, hij begreep het niet. Een doodarm meisje, zonder ouders en met een duidelijk waarneembaar spoor van het lichtgetint Indiaansch bloed in de aderen. Een onbeduidende typiste van de „Bayswater H. & T.C.”. Een meisje dat verdiende gelukkig te worden, maar dat een schitterend huwelijks prijs gaf voor den een of anderen fantastischen toekomstdroom, haar ingegeven door het bewustzijn, dat zij wellicht de schoonste was van Nevada.

In de verte verdween Phyllis in den gapenden mond van een houtmolen. Nevill zuchtte en wendde zich van het venster af.

Het kantoor, een enorme loods met dubbele wanden van sparre hout, was allang verlaten. Nevill zette zich voor een schrijfmachine en draaide een vel papier om de rol. Maar hoofdschuddend stond hij weer op. Het weinige dat hij nog op het hart had kon hij beter schrijven, een getypte brief droeg een te zakelijk karakter. Haastig schreef hij een kort briefje.

„Dear miss Phyllis, Ik heb u een dringend verzoek te doen. Laat noch mijn aanzoek, noch uw antwoord reden voor u zijn, om uw betrekking bij de B. H. & T. C. te verlaten. Wij zullen beiden dit pijnlijk onderhoud vergeten en elkander niet ontwijken. Tenzij u de voorkeur geeft aan een andere afdeling, blijft u als secretaresse gehandhaafd. Mocht u een andere afdeling verkiezen, dan kunt u mij dit schriftelijk doen weten. Ik hoop echter dat u uw post niet zult verlaten. U heeft zich nu eenmaal in de zaken van de B. H. & T. C. geheel ingewerkt.

Met beleefde groeten,

Uw N. Walloughby.”

Phyllis Carlin ontving dit briefje van Maple, den duvelstoeijager van de B. H. & T. C. Haar mooi gezichtje was nat van de tranen, toen zij het karakteristiek gebroken handschrift ontcijferd had. En met een schichtigen blik in het rond, alsof zij vreesde betrapt te worden op een misdaad, drukte zij haar lippen op Nevill's handschrift.

Maple had het ontstellend nieuwtje in Garth's Resthouse vernomen. King Laddy was in aantocht, met in zijn gevolg een paar honderd „hobo's” en „amazones” van „the Road”. Maple knikte zeer nadrukkelijk. „Daar komt poppenkast van, Baas.”

„Misschien, we zullen zien,” antwoordde Nevill koel. Maar zijn onbewogenheid verliet hem, toen Maple het kantoor verlaten had. Zijn gezicht betrok en hij staarde somber naar het heuvelachtig verschiep, een groenen zoom van beuken en sparren.

Het nieuws was ernstig genoeg om er aandacht aan te wijden. Koning Laddy was de schrik van de houtmagnaten van Nevada. Hij was er zes jaar geleden plotseling opgedoken, met een onbekend verleden en een enorme dosis brutaliteit. Met zijn hobo's en amazones — werkloze Amerikaanse mannen en vrouwen die de wegen afstroopen — vormde hij een bende, waarvoor de politie van Nevada maar liever uit den weg ging. Op zijn beurt vermeed King Laddy angstvallig de groote steden met hun garnizoenen, omdat hij begreep tegen de ratelende mitrailleurmonden maar bitter weinig te kunnen inbrengen.

Zijn koninkrijk omvatte alle boschrijke deelen van Nevada. De houthakkers die hem niet in den weg traden, zou hij geen haar krenken. Maar op de houtmagnaten en hun vertegenwoordigers was hij gebeten als een hond op een been. Een kort ultimatum, overgebracht door een drietal van zijn hobo's, kondigde den strijd aan.

„Laddy heeft voor zijn gevolg binnen een etmaal tienduizend dollar noodig. Gelieve mij die te verstrekken als loon voor de bescherming van uw bosschen.”

De bedragen varieerden van tien- tot vijftienduizend dollar, naar gelang van den rijkdom van de boschbouwers. Het was letterlijk een brandschatting, want de ongelukkige dwaas die Laddy's eischen negeerde, kon er verzekerd van zijn, dat binnen een etmaal zijn hoogoprijzende dennen — de commercieele oogappels van alle houtmagnaten — ten prooi zouden vallen aan het altijd hongerige vuur.

Nevill had nog maar eenmaal bezoek gehad van Laddy. Onmachtig als hij was om zich tegen de terreur van de bende te verzetten, had hij met een verbeterd trek van woede tienduizend dollar voor Laddy's „bescherming” neergeteld. Doch toen de bende Bayswater verlaten had, was hij tot het inzicht gekomen dat hij verkeerd had gehandeld. Een dergelijke terreur was niet duldbaar in een geordende samenleving. Voortaan zou hij zich verweren. Als het kon zonder, maar als het moest met geweld.

Het oogenblik om voet bij stuk te houden scheen thans nabij te zijn. Op bijstand van zijn mannen durfde hij niet te rekenen. De meesten zouden zich „neutraal” houden, sommigen sympathiseerden zelfs met Laddy. En op de bevolking van Steddington — een bouwvallige houten stad temidden der bosschen — viel al evenmin te rekenen. Zij vreesden Laddy's wraak en zij zouden geen voet verzetten om Nevill ter hulp te komen.

Het snerpende geluid van de cirkelzagen, die na afloop van den schafftijd het lied van den arbeid inzetten, wekte hem plotseling op uit zijn somber gepeins. Hij schelde om Phyllis. Sinds zij hem afgewezen had waren er drie maanden verlopen. De verhouding was niet meer zoo ongedwongen als vroeger. Maar toch ook weer niet zoo gereserveerd dat zij elkander ontweken.

„Miss Phyllis, waar zitten onze mannen vandaag?” informeerde Nevill.

„Mucree zit met zijn ploeg in de South, Bower in de Tijeras Canyon en de constable bij Applehead, mister Wallo'ghby.”

„Right; wilt u er dan voor zorgen, dat ze vanavond om acht uur allemaal op de werf zijn? Ze kunnen komen en weer vertrekken met de trolleys; het hout mogen ze afladen.”

Phyllis knikte. Zij vroeg niet naar de reden van dezen zeer ongewonen maatregel, maar haar blik verried duidelijk haar verbazing. Nevill glimlachte pijnlijk.

„Krijgsraad, miss Phyllis. Maple vertelde me vanmorgen dat King Laddy in aantocht is.”

De verandering in Phyllis' rustige houding was opmerkelijk. Al het bloed week uit haar mooi gezichtje en in haar donkere oogen kwam een uitdrukking van ontzetting. Zenuwachtig sloeg zij haar handen samen.

„King Laddy.... mijn God....” bracht zij stamelend uit.

Nevill achtte het vanzelfsprekend dat zij onder den indruk was. Voor zijn gevoel was zij één met hem en dus één met de belangen van de B. H. en T. C. Hij knikte. „Ja, we kunnen hem elk oogenblik in de buurt verwachten. Het is hoogstwaarschijnlijk vergeefsche moeite die ik doe, maar toch wil ik trachten mijn Tommies over te halen weerstand te bieden.”

Phyllis keek hem verschrikt aan. „U wilt zich verzetten tegen King Laddy?” Haar stem lag zoo vol onrust, dat Nevill even opkeek.

„Ja, beslist!” antwoordde hij hard. „Ik ben een man van mijn woord en ik heb eenmaal den hemel mijn woord gegeven, dat ik me nooit meer zou laten terroriseren door die bende. Drie jaar geleden had ik King Laddy ook op bezoek. Beter gezegd zijn adjudanten, want dien bandiet zelf heb ik nog nooit gezien. Ik heb me toen laten plukken, dwaas die ik was. Nu zal het zoo gemakkelijk niet gaan, we zullen er eerst eens een hartig woordje over spreken.”

„Maar u kent de methode van King Laddy; zij zullen uw bosschen niet sparen,” merkte Phyllis met een flauwe stem op. Zij scheen een onmacht nabij, zoozeer had het bericht van Laddy's komst haar aangegrepen.

Nevill stond driftig op. „Voor het zoo ver komt, zal dit ding een woordje meespreken,” sprak hij op beslist toon, naar zijn achterzak grijpend.

Phyllis werd nog zenuwachtiger. Haar stem sloeg over „Geweld.... maar dan zullen zij u....”

„Wij zullen eens afwachten hoever ze het durven drijven,” onderbrak Nevill haar. „Als de Tommies het vertikken ga ik er alleen op af, ik werk dat banditisme niet meer in de hand.”

Hij wendde zich naar het venster en Phyllis ging heen. Nevill trommelde driftig tegen de ruit. Zijn blik volgde den trolleyweg, die om de houtzaagmolens naar het South-district liep. Hij bleef rusten op den groenen woudzoom met zijn hoog oprijzende dennen. Zijn sparren vertegenwoordigden een marktwaarde van meer dan honderdduizend dollars. Zij waren rijp, de jonge aanplant was bij Applehead uitgezet. Het geheele South-district zou zich gewillig aan de vlammen overgeven. Aan blusschen viel niet te denken, tenzij de hemel hem te hulp kwam met een flinke stortbui. En zoodanige hulp was een te onzekere factor, om er zich op te kunnen verlaten.

Nevill moest toegeven dat het verstandiger was zich de „bescherming” van King Laddy te laten aanleunen. Als hij de schade van een boschbrand berekende, was de groene vlag, Laddy's vredes-teeken, niet te duur betaald met tienduizend dollar. Maar Nevill wilde nu eens niet commercieel-verstandig zijn. Hij plaatste zich op het standpunt van het recht. En dat recht, zijn recht, zou hij met hand en tand verdedigen. Zelfs al moest hij het leven erbij laten....

Het overleg met zijn Tommies had 's avonds het resultaat dat hij voorzien had. Mike, een geweldige Ier, was de woordvoerder van de mannen. Hij zoog geweldig rookwolken uit zijn „corn-cob” en toen Nevill uitgesproken was, spuwde hij verachtelijk. Als een kolos verrees hij voor Nevill's onzekeren blik.

„Well, Baas, we kunnen kort zijn,” begon hij goedmoedelijk. „'t Is zonde van den tijd, dien we met dit gebabbel verknœien. Wie Laddy is hoeft u ons niet te vertellen; wij kennen hem beter dan u. Hij is geen beest, Baas. Hij mag op een eenigszins ongewone manier in zijn onderhoud voorzien, maar onze nette maatschappij dwingt hem ertoe. Heeft u al eens, zooals de hobo's, een week lang geleefd op een paar crackers? Slaapt u wel eens een half jaar lang in uw kleeren? Heeft u een zwerversrecord op uw naam, dat twee- of driemaal om onze lieve moeder aarde loopt?”

„Wij hadden het over de terreur van King Laddy, Mike,” merkte Nevill koel op.

Mike knikte. Hij richtte den steel van zijn corn-cob recht op Nevill's hart, alsof hij daarmee kracht wilde bijzetten aan zijn betoog.

„Precies, Baas, we hadden het over King Laddy. Laten we kort zijn, zeg ik. Laddy heeft ons geen kwaad gedaan, hij zou het ook uit zijn hart moeten laten. Maar onze vijand is hij niet. Wij staan in uw dienst, right! U betaalt ons voor ons werk, right! Maar daar houdt alles mee op, wij zijn quitte! Vechten doen we niet, daar hebben wij ons niet voor verhuurd....”

De afgekloven steel van den corn-cob maakte een vriendelijk waarschuwend beweging. „Hoor eens, Baas! Als King Laddy ons werkelijk met een bezoek vereert, kies dan de verstandigste partij. Old Henry is weer aan 't pompen gegaan, Detroit zal u dadelijk het dubbele van den marktprijs bieden voor verpakkingshout. Van dat extra winstje kan best een slordige duit af. Wees wijs en koop Laddy's groene vlag. Dat spaart u een enorme schadepost uit en brengt ons niet in moeilijkheden.”

Mike had geen behoefte hier nog iets aan toe te voegen, hij ging tevreden zitten. Nevill keek met een bleek gelaat den kring rond.

„Mannen, ik vecht niet voor het behoud van die paar duizend dollars. Maar het gaat om de handhaving van het recht. Als de B. H. en T. C. zich moet laten brandschatten door elke bandietenbende, die toevallig in deze richting verdwaalt, dan kunnen we de zaak wel sluiten. Ik ben vast besloten me te verzetten tegen Laddy's onrechtmatige eischen. Als er iemand is die me wil bijstaan als het op vechten aankomt, laat hij dan opstaan.”

Nevill wierp een blik in het rond. Hij ontmoette ernstige gezichten met neergeslagen oogen; niemand stond op....

„Right, Mike heeft dus ook jullie meening uitgesproken,” hernam Nevill, diep adem halend. „'t Is in orde, jullie kunt teruggaan naar de kampen.”

Met groote passen, de handen in zijn zakken, verwijderde hij zich. Hij wist nu dat hij den strijd alleen zou moeten aanbinden en hij was vastbesloten hem niet uit den weg te gaan.

Maple, de nieuwsbron van de B.H. en T.C., bracht het bericht hijgend over. King Laddy had zijn residentie opgeslagen in Steddington. Zijn gevolg bestond uit honderdveertig hobo's en vijfenveertig „amazones van den weg.” En in zijn trein voerde hij vier wagens met tentmateriaal mee. Aan de vele belangstellenden in Garth's Resthouse had hij welwillend meegedeeld, dat hij hoopte hier niet lang te hoeven vertoeven. Hij had weliswaar niets tegen de streek en haar bewoners, maar hij werd in Truckee verwacht....

Nevill hoorde het nieuwtje kalm aan. Hij was voorbereid en zette zich schrap. Lang bleef hij niet in het onzekere. 's Middags stond hij met den molenbaas en Phyllis naar de vlotter te kijken, toen Laddy's afgezanten den weg afkwamen.

„Daar zijn ze, het spel gaat beginnen,” bromde Nevill. Hij keek Phyllis even aan. „Ik verjaag u niet, miss, maar geeft u er misschien de voorkeur aan naar het kantoor terug te keeren?”

Phyllis schudde het hoofd. Zij was heel bleek en hield haar blik scherp op de aankomende afgezanten gericht. Met een lichten zucht wendde zij zich plotseling af. „Als u het goedvindt blijf ik liever,” antwoordde zij rustig. Zij scheen veel kalmer dan zoeeven en zag de boodschappers met een koelen blik tegemoet.

Het waren twee slordig gekleede mannen en een vrouw met een brutalen trek om den mond. Zij had een knap, frisch gelaat, maar de koude, harde uitdrukking van haar oogen verried een onverzettelijkheid, die bepaald irriterend en uitdagend was. Phyllis schatte haar niet ouder dan dertig jaar.

„Hulloh, Baas,” groetten de mannen met een vluchtig tikje aan hun pet.

Nevill gaf hun geen antwoord, tot zijn ergernis herkende hij in een van de twee mannen een vroegeren vlotter van de B.H. en T.C. De woordvoerder haalde een beduimeld briefje uit zijn zak. „Een boodschap van King Laddy, Baas.”

Nevill keek over hem heen naar den groenen woudzoom. „Als degene, die je gezonden heeft, me iets heeft te boodschappen, moet hij zelf maar komen,” antwoordde hij koel. „Het is geen bewijs van moed, een ander te zenden met een bedreiging.”

Zijn vastberaden houding maakte blijkbaar indruk. De man keek hem onzeker aan. „Is dat uw laatste woord, Baas?”

Nevill wendde zich minachtend af. „Zullen we verder gaan, miss Phyllis?” verzocht hij, het meisje aanzien.

Zij lieten Laddy's afgezanten staan. De mannen schenen verbluft, maar de vrouw lachte smalend. „Je bedenkt je nog wel eens voor het avond is, Baas,” riep zij Nevill hoonend na.

De afgezanten verdwenen van de werf en Nevill ging rustig met zijn werk door. Tegen zes uur verscheen Maple op het kantoor. Het personeel was reeds heengegaan, alleen Phyllis was nog aanwezig. En Nevill las de laatste brieven door, die zij hem had voorgelegd.

„Baas, Baas, daar komt King Laddy den weg van „the South” af,” schreeuwde hij opgewonden.

Phyllis begon te sidderen en wierp een angstigen blik op den weg. Nevill bleef echter heel kalm. Hij ondertekende de brieven en gaf ze Phyllis terug.

„U kunt wel naar huis gaan, miss, geef die brieven maar aan Maple.”

Phyllis gaf hem geen antwoord. Al het bloed was uit haar gelaat geweken en zij ontvluchtte het privé-kantoor met een haast, alsof zij zich bedreigd achtte. Maar inplaats van naar huis te gaan, verborg zij zich in het kleedvertrek. Zij hoorde Laddy het kantoor betreden en de deur sluiten. Hij vroeg Maple naar den baas en eenige oogenblikken later werd ook de deur van het privé-kantoor gesloten. Laddy was inderdaad zelf gekomen om Nevill Walloughby zijn eischen te stellen....

Phyllis kwam bevend te voorschijn. Maple stond voor de deur van het privé-kantoor te luisteren. Zij riep hem met gedempte stem en gaf hem opdracht onmiddellijk de correspondentie weg te brengen. Maple verliet met blijkbaaren tegenzin zijn luisterpost. Maar Phyllis' donkere oogen keken hem zoo gebiedend aan, dat hij het niet waagde haar bevel te weerstreven.

Zoodra hij was heengegaan, liep het meisje ge-ruischloos op de deur van het privé-kantoor toe. Zij leek nu heel kalm, maar die doodelijke bleekheid week geen oogenblik uit haar gelaat. Onbeweeglijk stond zij te luisteren, met halfgesloten oogen en saamgevouwen handen....

Daarbinnen stond Nevill tegenover King Laddy, den schrik van den Raad van Nevada. Nevill had bij zijn binnenkomst een zonderlinge gewaarwording ondergaan. Toen Laddy de werf opkwam, had hij zich in weerwil van zijn kalm uiterlijk geladen gevoeld met drift. Maar tot zijn verwondering verdween dat gevoel, toen hij den afperser van het hoofd tot de voeten opnam.

King Laddy was hoogstens vijftig jaar oud. Hij was gekleed als alle hobo's, een overall, een paar laarzen en een ouden hoed. Hij had een krachtige gestalte en in zijn nog knap mannelijk gelaat stonden een paar moedige oogen. Dat gelaat boeide Nevill. Het leek hem vertrouwd en het boezemde hem onwillekeurig sympathie in. Maar het autoritaire optreden van den man verjoeg dien gunstigen indruk weer.

„U heeft verlangd dat ik zelf hier zou verschijnen, mister Walloughby,” begon hij uit de hoogte.

„Inderdaad, ik ben niet gewoon in belangrijke aangelegenheden met ondergeschikten te onderhandelen,” antwoordde Nevill kalm.

Laddy grinnikte. „Als u de zaak zoo beschouwt, ben ik tevreden, Baas. U heeft een open oog voor uw belangen, het zal dus niet moeilijk zijn tot overeenstemming te komen. Wat denkt u van vijftig-duizend? Het hout is prachtig gaaf en de markt is stijgend.”

Nevill keek hem vast aan. „Geen cent!” antwoordde hij hard.

Laddy lachte. „Well, dan is de zaak spoedig afgedaan. Ik houd van vlotte business. 'k Neem aan, dat het uw laatste woord is?”

„Mijn laatste!” gaf Nevill beslist ten antwoord.

Laddy knikte, en richtte een peinzenden blik op den groenen woudzoom. „U wilt dus oorlog? Heeft u bedacht dat de „South” oneindig veel meer waard is, als de groene vlag op uw kantoor geheschen is?”

Nevill werd het eerst bleek. „Ik ben het er nog niet mee eens, mijn waarde,” antwoordde hij. Met een snelle beweging greep hij naar zijn brownning. „Als er beslist moet worden over het behoud of verlies van de „South”, zal deze een hartig woordje meespreken, Laddy.”

Er trok een medelijdende glimlach om Laddy's mond. „Ik zou dat ding secuur in mijn brandkast bergen, mister Walloughby. Op dit oogenblik zou een kogel een fatale uitwerking hebben. Indien ik binnen een uur niet in Steddington terug ben, blijft er van de bezittingen van de B.H. en T.C. slechts een rookende puinhoop over.”

Nevill stak zijn revolver weg. Hij bleef uiterst rustig. „Zoo bedoel ik het niet,” hernam hij. „Ik ben geen moordenaar. Ik zal je echter met weinig woorden zeggen wat ik wel bedoel. Eerst een vraag. Wanneer moeten die vijftienduizend betaald worden?”

Laddy haalde de schouders op. „U maakt het me moeilijker dan anderen, Baas. 'k Geef u daarom vier uren. Om tien uur gaat de zon onder. Laten we afspreken, dat ik uiterlijk op dat uur aan den boschrand van de „South” de dollars van u ontvang. Vijftienduizend en geen cent minder. Mijn mannen zijn geen sprinkhanen of cactussen, zij hebben tamelijk veel noodig. Heb ik om tien uur het geld niet, dan kraait de roode haan in de „South”.

Nevill haalde diep adem. „Well, daar zal ik je een duidelijk antwoord op geven, King Laddy. Ik ben om tien uur in de „South”. En de eerste de beste die het zal wagen een vinger naar mijn hout uit te steken, krijgt een kogel door zijn body. Heb ik me duidelijk genoeg uitgedrukt?”

Er kwam een koude, onverzettelijke uitdrukking in Laddy's oogen. En zijn stem kreeg een metaalklank. „Ik neem de uitdaging aan, mister Walloughby. Maar neem, voor u naar de „South” gaat, voorgoed afscheid van de „Bayswater”. Want ik verzeker u, dat mijn hobo's vlugger zijn met de revolver dan de rijkste houtmagnaat. Tot ziens, mister Walloughby.”

Laddy boog even het hoofd en verliet het privé-kantoor. Een oogenblik later stak hij met groote passen het erf over naar den weg. Nevill keek hem na, doodsbleek maar heel kalm. Een kort tikje op de deur deed hem plotseling verbaasd omzien.

Phyllis was even bleek als hij toen zij binnen-trad. In haar benevelde blik lag de onderworpen uitdrukking van een gestraften hond. En in haar keel rees een snik.

„Ik.... ik heb alles gehoord....” stamelde zij. „Meende u wat u zei?”

Zij vermeed het, Nevill aan te zien.

„Ja, ik meen het,” barstte hij los. „Ik ben van plan die bende te trotseeren. Ik laat me zoo'n terreur niet welgevallen.”

Phyllis hief de handen op als in gebed. „Maar zij zullen u dooden, als u een van hen neerschiet,” viel zij wanhopig uit.

„Misschien,” lachte Nevill grinnig. „Misschien, miss Phyllis. Als zij bemerken dat het me ernst is met mijn bedreiging, zullen zij zich nog wel eens even beraden. Dat moet ik riskeeren en anders....”

Met een flauwen glimlach haalde hij de schouders op. „U moet me niet kwalijk nemen, miss Phyllis, maar ik heb nog een en ander te doen voor ik een eind aan deze geschiedenis ga maken,” vervolgde hij met een blik op de klok. „U deed beter naar huis te gaan, het is al bijna half zeven.”

Phyllis trad een pas nader en opende den mond om te spreken. Maar plotseling werd zij vuurrood en klemde de lippen op elkander. Zonder groet verliet zij haastig het kantoor.

Op den weg begon zij langzamer te loopen. Een uur lang dwaalde zij doelloos rond. Maar eindelijk hernam zij haar ouden, vasten tred. Zonder langer te aarzelen, sloeg zij den weg in naar het kamp van King Laddy, een verzameling onregelmatig geplaatste tenten. Bij den ingang kreeg zij de vrouw in het oog, die 's middags tot de afgezanten had behoord.

„Zoo, is de baas tot andere gedachten gekomen?” ontving de vrouw haar spottend.

Phyllis schudde het hoofd. „Ik zou King Laddy even willen spreken, miss,” antwoordde zij zwak.

De vrouw zag hoe bleek en zenuwachtig zij was. De brutale trek om haar mond maakte plaats voor een zachten glimlach en in haar oogen kwam een medelijdende, bijna moederlijke uitdrukking.

„Wat scheelt u?” vroeg zij haastig.

Phyllis kreeg tranen in de oogen, haar zenuwen werden haar de baas. De vrouw nam voorzichtig haar arm. „Kom, je bent je zelf niet meester. Ga even mee naar de tent; King Laddy is er niet, maar hij kan ieder oogenblik komen....”

Willoos liet Phyllis zich meevoeren. Als van ver weg drongen de woorden van haar gezellin tot haar door. „Arm kind, wat heb je toch? Is het zoo erg? Ben je soms bang voor King Laddy? Hij zal je geen kwaad doen, hoor. Er is hier niemand, voor wien je bang hoeft te zijn. Hier zijn geen booze menschen, alleen maar ongelukkigen. Mannen, die jarenlang vergeefs naar werk hebben gezocht en

nonger en ellende hebben geleden. En vrouwen, die de bittere armoede van het zwerven verkozen boven een leven in de stad, dat hun hun zelfrespect zou doen verliezen. Zoo, kom hier binnen, dan kan je tot je zelf komen."

Phyllis nam plaats op een stuk zeildoek. De medelijdende vrouwenstem drong tot in haar hart door. En tevergeefs kampende tegen haar toeneemende opwindung, barstte zij in snikken uit.

Nevill Walloughby zat achter het stuur van zijn auto aan den rand van de „South". Het was reeds kwart over tien. De gespannen verwachting in zijn blik begon plaats te maken voor een uitdrukking van verwondering. King Laddy liet zich wachten; zou zijn bedreiging, dat hij zijn eigendom met zijn leven verdedigen zou, dan toch werkelijk indruk hebben gemaakt op het bendehef?

Nevill wachtte tot half elf, toen gaf hij het op. Laddy moest van zijn wraakplan hebben afgezien; hij was óf laf, óf hij koesterde hoop, dat het hem langs een anderen weg nog gelukken zou, de verlangde brandschatting los te krijgen. Nevill lachte grimmig; deze ervaring bewees in elk geval, dat King Laddy niet de man was waarvoor men hem liet doorgaan; de schrik van Nevada was voor het eerste vastberaden optreden in zijn schulp gekropen....

Nevill keerde den auto. Met snelle vaart reed hij naar Bayswater terug. Onderweg passeerden hem wandelende hobo's en amazones, maar zij schonken hem niet de minste aandacht. Toen achter de

molens het kantoor zichtbaar werd, sperde Nevill wijd zijn oogen open. Hij geloofde te droomen: op 't dak woei Laddy's vredesteeken, de groene vlag...

Alleen Maple was op het erf aanwezig. In zijn hand hield hij een brief.

„Van King Laddy, Baas," riep hij schor, toen de auto stilstond. „Hij is hier geweest en heeft zelf de vlag geheschen. Hij liet dezen brief achter."

Nevill was nog niet van zijn verbazing gekomen. „Hier geweest.... een brief...." echode hij. „Hoe laat was hij hier?"

„Half tien, Baas, en hij is onmiddellijk weer weg gegaan."

Nevill brak den brief open. De invallende duisternis belette hem het zonderling ineengedraaide schrift te ontcijferen. Op het privé-kantoor ontstak hij het licht en begon woord voor woord te spellen.

„Mister Walloughby, Ik zal u een korte geschiedenis verhalen. Er was een man, die jarenlang door het ongeluk achtervolgd werd. Verbitterd liet hij alles in den steek, ook zijn vrouw, een halfbloed Indiaansche, en zijn dertienjarige dochter. Hij keek niet meer naar hen om, maar verzamelde een troep wanhopige werklozen om zich heen en liet zich onderhouden door de rijke houtmagnaten.

Die man heette Laddy Carlin, de schrik van Nevada. Zijn vrouw is dood, maar voor het eerst na zeven jaren ontmoette hij vandaag zijn dochter. Deze ontmoeting maakte niet genoeg indruk op hem, om hem te doen besluiten zich weer naar de geordende wetten van onze lieve samenleving te voegen, hoewel hem de kans daartoe geboden

werd. Maar het weerzien bewerkte toch iets: een verandering in zijn oorspronkelijke plannen....

Ik schenk u hierbij het leven. U hebt het te danken aan Phyllis. Den man, die de liefde van mijn dochter bezit, kan ik niet aan de woede van mijn hobo's prijsgeven. Morgen vertrek ik, de B. H. en T. C. zal geen last meer van me hebben. Doe Phyllis mijn groeten, zeg haar dat ik nog nooit met een tegenstander op zoo'n prettige wijze heb afgerekend. Laddy Carlin."

Nevill's oogen brandden in zijn hoofd. Zij bleven rusten op dien eenen zin: „de man die de liefde van mijn dochter bezit...."

Hij begreep nu waarom Phyllis hem geweigerd had: de schaduw van den schrik van Nevada stond als een muur voor haar liefste verlangens....

Nevill vond haar dwalend langs den oever van Bayswater. Nevill sprak geen woord. Hij hief Phyllis' betraand gezichtje op en drukte het tegen zich aan. En zij gaf zich aan zijn liefkoozingen over met de willigheid van een hongerend meisjeshart. Eindelijk vond hij woorden.

„Aan alle zorgen en verdriet is een einde gekomen, liefste. Ik ben King Laddy dankbaar voor zijn komst, zonder zijn hulp had ik nooit den weg naar je hart gevonden. De hobo's zullen hun dollars hebben, al zullen ze terecht beweren dat vijftien-duizend een schandelijk lage prijs is voor een langverhoopt levensgeluk...."

Toen verloren hun gestalten zich in de schaduwen van de houtzaagmolens.



Hier blijven!

AMSTERDAM



Schaarsche lichten in het oude stadsgedeelte.

Gedurende de laatste maanden van het jaar wordt Amsterdam meer door kunstlicht dan door zonlicht beschenen.

Het begint 'smorgens al met een flinken mist, die niet voor een uur of elf optrekt. Tot zolang rijden trams, auto's en fietsen met de lichten op. Dan wordt het dag, d.w.z. van elf tot drie uur is het mogelijk zijn medeburgers op twintig meter afstand te onderscheiden, maar daarna is het weer mis.

Tegen half vier valt de schemering. Zoo snel geschiedt zulks in den winter, dat het practisch opeéns donker is. De electrische lantaarns schitteren spoedig daarna in één seconde aan (welk een verschil met vroeger, toen de lantaarnopsteker

van paal tot paal ging en telkens een lichtje maakte), de winkelstraten worden op slag van zwart goudgeel van kleur, en heel Amsterdam, dat enkele minuten geleden nog een somber aanzien had, lijkt nu een sprookjesstad.

Het verlichte begin van de Kalverstraat.



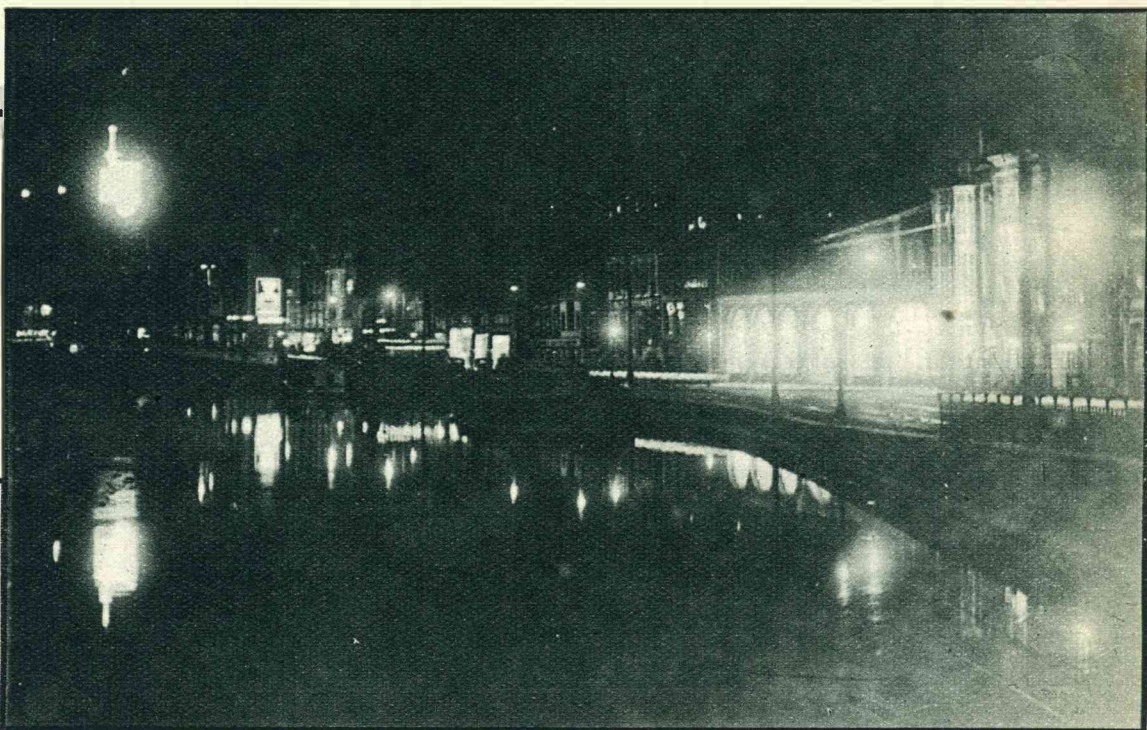
Een wijk van Amsterdam, waar men alleen des nachts wakker is.

's Nachts in het hartje van de Jordaan (Driehoekstraat).



van 's middags vier tot 's avonds twaalf uur

De verlichte straten schijnen de mensen in een feestelijke stemming te brengen. Hoe anders te verklaren de opgewektheid, die in de drukke wijken van de stad omstreeks dezen tijd van het jaar heerscht. Iedereen trekt naar de gebieden, die liggen tusschen Dam en Muntplein, naar de vroolijke gezelligheid van de Leidschestraat, naar de lichte banen van Utrechtschestraat en Reguliersbreestraat.



Langs de boorden van het Rokin.

vertrouwde grachten wiegelen de sterretjes, welke de lantaarns er in doen schijnen, zachtken heen en weer. Hier is Amsterdam nog „onaangestast”. Maar hier trekken de mensen dan ook niet meer heen. Zij zoeken de drukte op en het gewoel, de afleiding en de verstrooiing. En dat is te billijken, want daaraan heeft de Amsterdammer van thans een onontkoombare behoefte. Later, tegen middernacht, worden enkele lichten gedoofd, maar dan nog blijven er genoeg over om gunstig en ongunstig uitzienende medemenschen te kunnen onderscheiden.



Het Rembrandtsplein op 'n najaarsavond.

Op het oogenblik, dat de avond komt en overal de lichten aangloeien (Stadhouderskade bij het Leidscheplein).



'n Hoekje van het Leidscheplein.

De Amsterdammer toont in deze weken, dat hij een gezelligheidsmonster is.

De lichtreclames, die de laatste jaren zoo overvloedig op de daken en aan de gevels worden aangebracht en die het schrift der sterren aan onze oogen onttrekken, houden ons met vlammende woorden allerlei aangenaams en nuttigs en vermakelijks voor; dit soort aankondigingen heeft zulke afmetingen aangenomen, dat men zich de puien van de theaters, magazijnen, winkels, niet meer kan voorstellen, ontdaan van dit schoons. De roode, blauwe, gele lichtreclames hooren bij het verlichte Amsterdam van 1933. Ons oog is er aan gewend, wij kunnen ons de drukke straten van onze stad niet meer denken zonder de kleurschaakeeringen van de lichtreclames.

Alleen in het water van de oude,

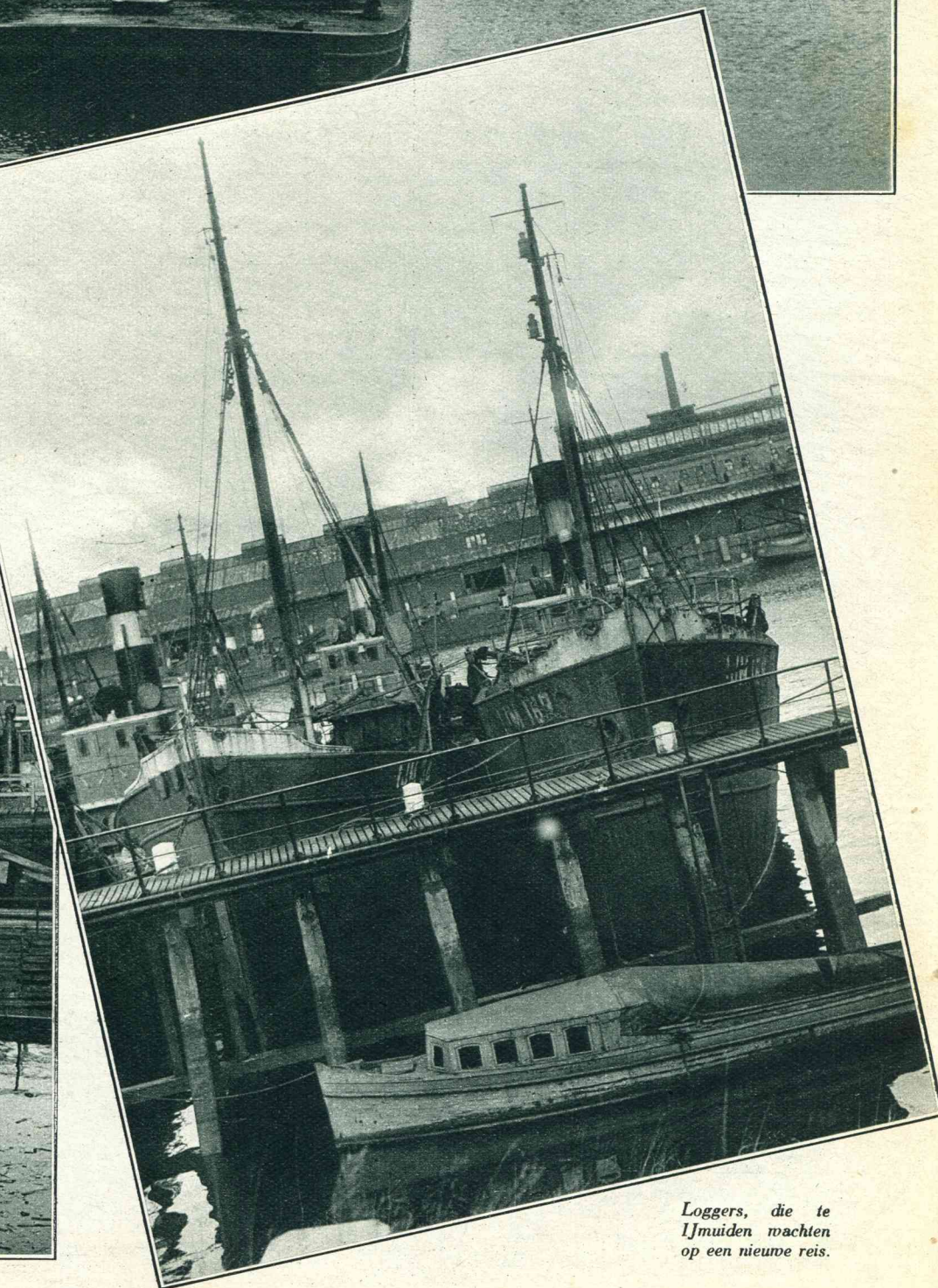




De haven van Beverwijk, nabij de terreinen van de P.E.N.

NIJVER Noord-Holland

IJmuiden: hoekje nabij het droogdok.



Loggers, die te IJmuiden wachten op een nieuwe reis.

VERRUKKELIJK!



Potter & Moore's Mitcham Lavender bekend sinds 1749. U kent toch deze parfum reeds? Gewaardeerd om zijn aangename verfrissende aroma, welke U omhult en voortduurt, lang nadat andere parfums haar eerste aantrekkingskracht verloren hebben. Met St. Nicolaas, Kerstmis en bij alle andere gelegenheden is Mitcham Lavender een zeer voortreffelijk cadeau.



Potter & Moore's MITCHAM LAVENDER

Importeur der Potter & Moore Mitcham Lavender artikelen 's-Gravenhaagsche Parfumerie Groothandel C.F.G. Bierkade 10-10a. Den Haag.

CHOCOLAAD



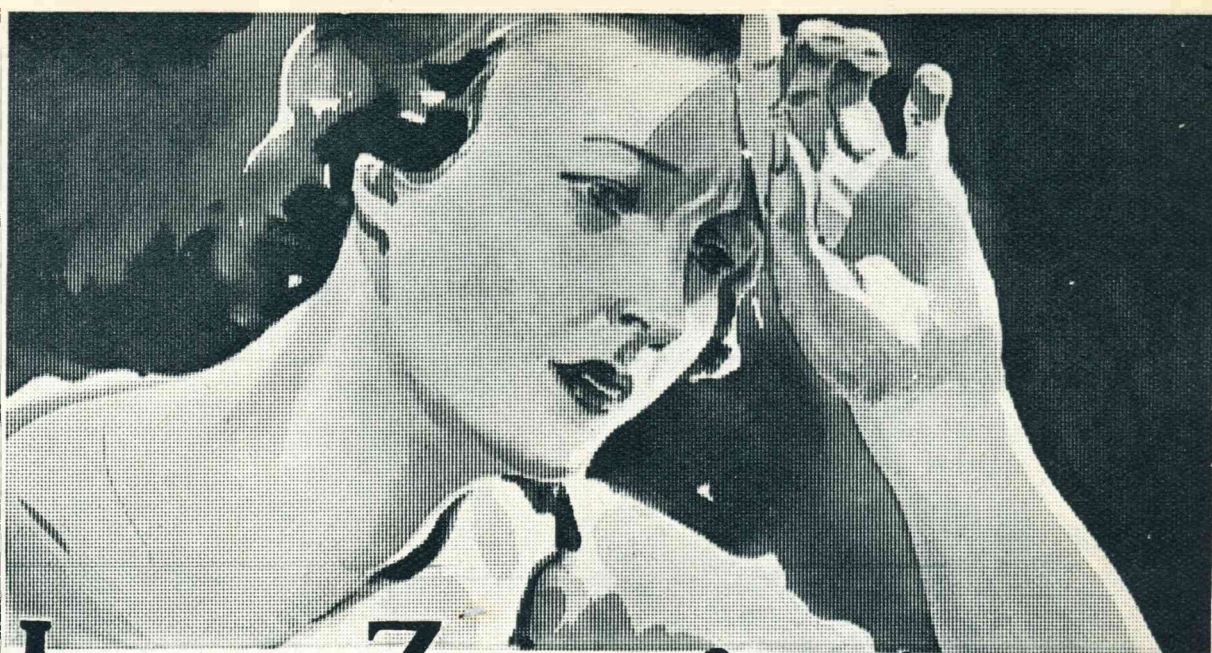
en letters van Driessen!

geen klomp en schoen zijn gevuld, zonder de nieuwe letters van Driessen: Schrijffletters! Van de echte Carro-chocolaat! Niet te bitter... niet te zoet!



Behalve de schrijffletters van 25 en 50 cents vormen ook de Carro's, Pavola's en Bonbons in sierlijke verpakking een bijzondere verrassing voor Sint-Nicolaas!

DRIESSEN
DE NAAM ZEGT ALLES



Last van Zenuwen?

DAT gevoel van prikkelbaarheid, van vermoeidheid en lusteloosheid - al die verschijnselen van zenuwzwakte zullen als sneeuw voor de zon verdwijnen na een geregeld gebruik van Sanatogen. Sanatogen sterkt de zenuwen omdat het de zenuwcellen voedt met phosphorus, de bouwstof van energie en kracht.

„Er is geen voedsel, dat zóó de verloren krachten herstelt als Sanatogen” schrijft een bekend geneesheer en gij zult de waarheid van zijn woorden zelf ondervinden als gij eenmaal begonnen zijt Sanatogen te gebruiken. Uw klachten zullen verdwijnen om plaats te maken voor dat heerlijke gevoel van dóór en dóór gezond te zijn. **Koop nog vandaag een bus Sanatogen.**



Het Zenuwsterkend Voedsel.

Overwint
Vermoeidheid
Lusteloosheid
Zwakke
Maagbezwaren
Slapeloosheid

Bij Apoth. en Drog. vanaf fl. 1.- per verpakking.

Adverteeren doet verkopen!



Den spijker op den kop.

Prof. JOSEPHUS JITTA schreef in „De Groene Amsterdammer”:

„Wie geen werk heeft, moet niet moedeloos bij de pakken neerzitten in afwachting tot het werk hem in den schoot wordt geworpen, maar hij moet de gelegenheid, dat hij vrijen tijd heeft, benutten, om zich verder te ontwikkelen en te bekwaamen, opdat hij sterker zal staan, wanneer een nieuwe werkgelegenheid zich voordoet.”

*studeer
techniek!
thuis!*

Het PBNA-onderwijs is geschikt zowel voor beginners als gevorderden in de techniek. De cursisten bepalen zelf het tempo, waarin zij willen werken. Vraag het kosteloos prospectus No. 12 A eens aan bij

PBNA

ARNHEM -

Wie is dat meisje met die leelijke huid?



Zoo spreekt men al gauw. Puistjes, vetwormpjes etc. kunt U niet goed maken door poeder en crème. Uw omgeving merkt het toch op en men spreekt erover. En welke vrouw wil aldus worden aangeduid? Maakt daar dus een eind aan, nu direct. Neem het eenvoudige, natuurlijke middel, Radox, dat ook u spoedig verbetering zal brengen. Huidontsieringen ontstaan door slechte werking der onderhuidse weefsels, welke onbereikbaar zijn voor crème of zeep. Radox nu maakt in water zuurstof vrij en deze antiseptische zuurstof zal de verstopte poriën openen en reinigen en regelrecht doordringen tot de verslachte en slecht functioneerende kliertjes.

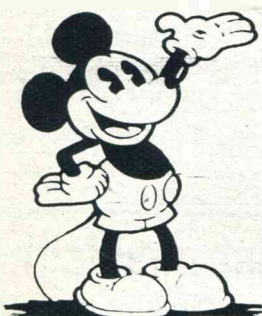
Wanneer U nu weet dat Uw teint afhangt van de onderhuidse weefsels, dan zult U ook begrijpen, wat het gevolg zal zijn, wanneer Radox deze van zuiverende, geneeskrachtige zuurstof voorziet. Meng daarom telkens wanneer ge het gezicht wast wat Radox door het water. En hoe slecht Uw huid ook vroeger was, al spoedig zult U trotsch zijn op Uw frisch, aantrekkelijk teint, zacht en gaaf, zonder eenige hinderlijke ontsiering. Radox is heerlijk geperfumerd en verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten. Een pak is toereikend voor verscheidene weken.

RADOX nu 70 cts.
per pak

Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209 Amsterdam-C.

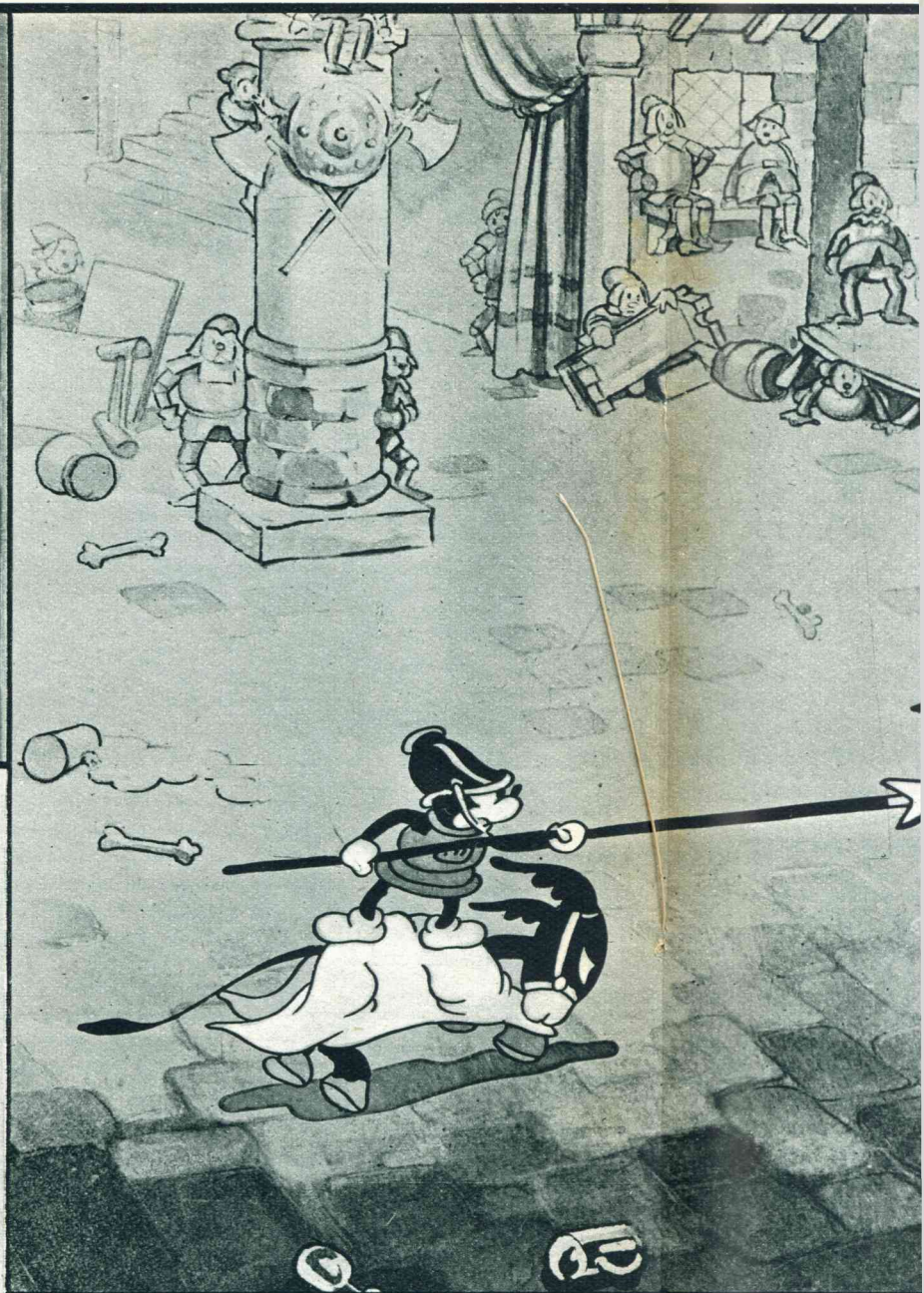
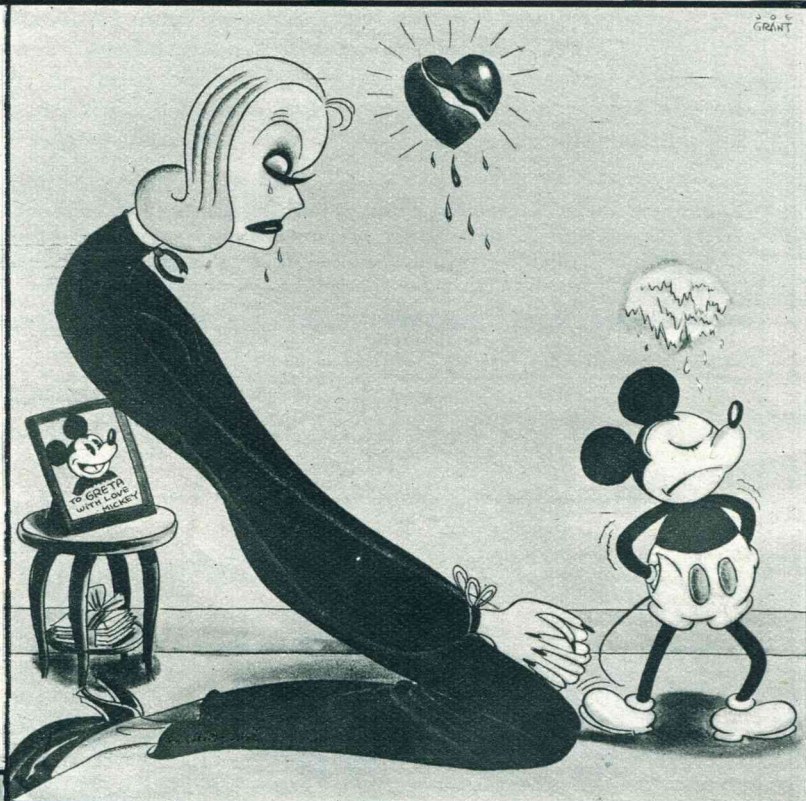


De wereldberoemde tekenaar krijgt bij het eerste lustrum van zijn Mickey een bloemenhulde van zijn bewonderaars. Verder gaat er geen dag voorbij zonder dat hij stapels brieven van bewonderaars krijgt.



Greta Garbo voelt zich knock out geslagen door het zielloze wezen-tje. Deze caricatuur werd gemaakt naar aanleiding van een enquête, welke films het publiek het meest waardeerde.

Mickey bestuurt een oliemachine. Men lette op de patentsluiting van den vliegtuigrug.



WALTER DISNEY EN ZIJN Mickey Mouse

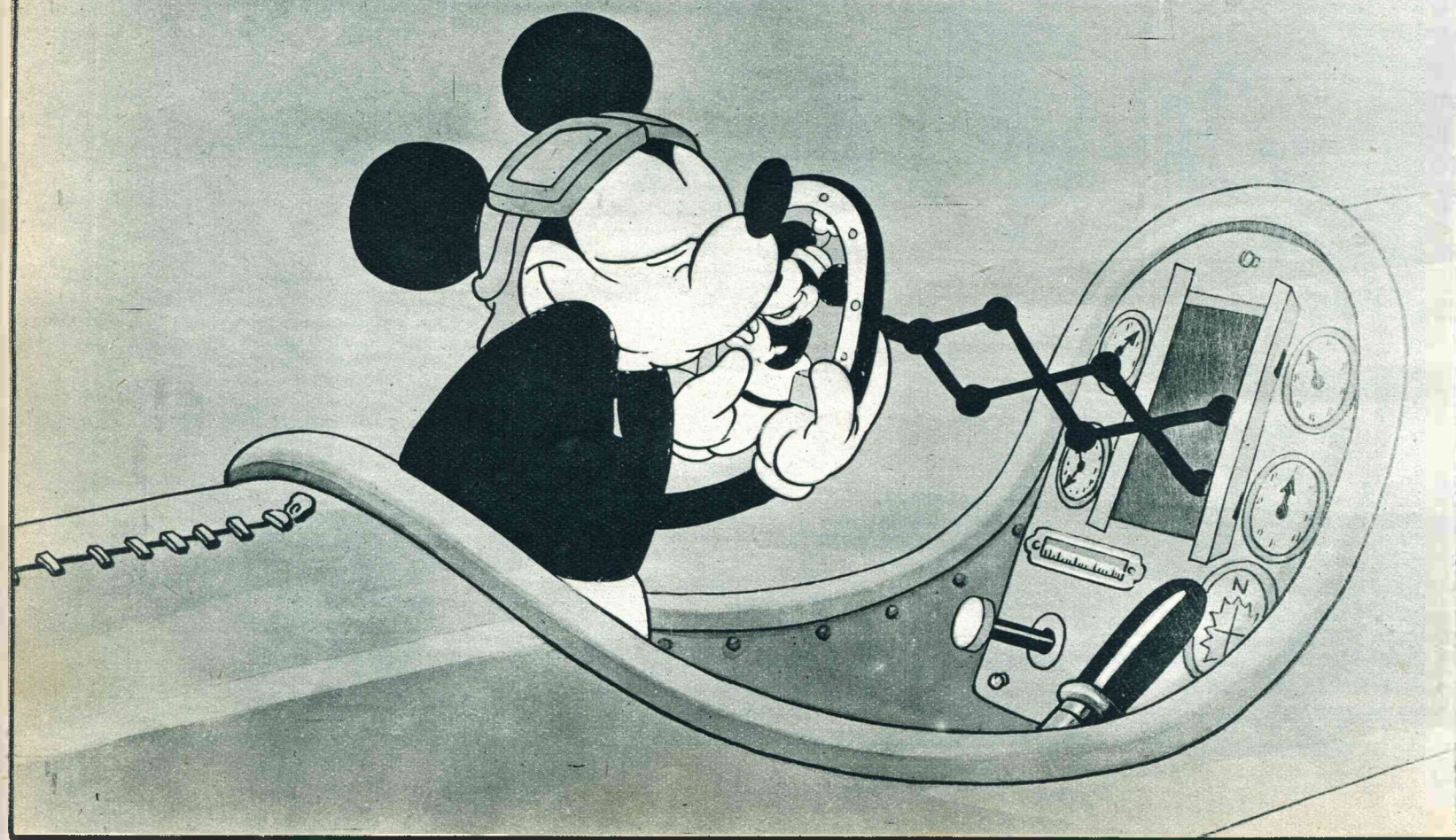
Mickey Mouse kent iedereen, Walter Disney kennen slechts weinigen. Toch is de laatste de geestelijke vader van de eerste en hebben we aan hem de vele gezellige ogen te danken, die we in het gezelschap van Mickey Mouse hebben doorgebracht. Wel was Disney niet de eerste tekenaar, die zich met geteekende films bezighield. De eerste probeerde daarvan dateeren uit het ontwikkelingstijdperk van de film velen zullen zich ongetwijfeld nog Felix de Kat, Mutt en Jeff de Fabels van Aesopus herinneren, die de succesvolle voorgangers van Mickey Mouse waren.

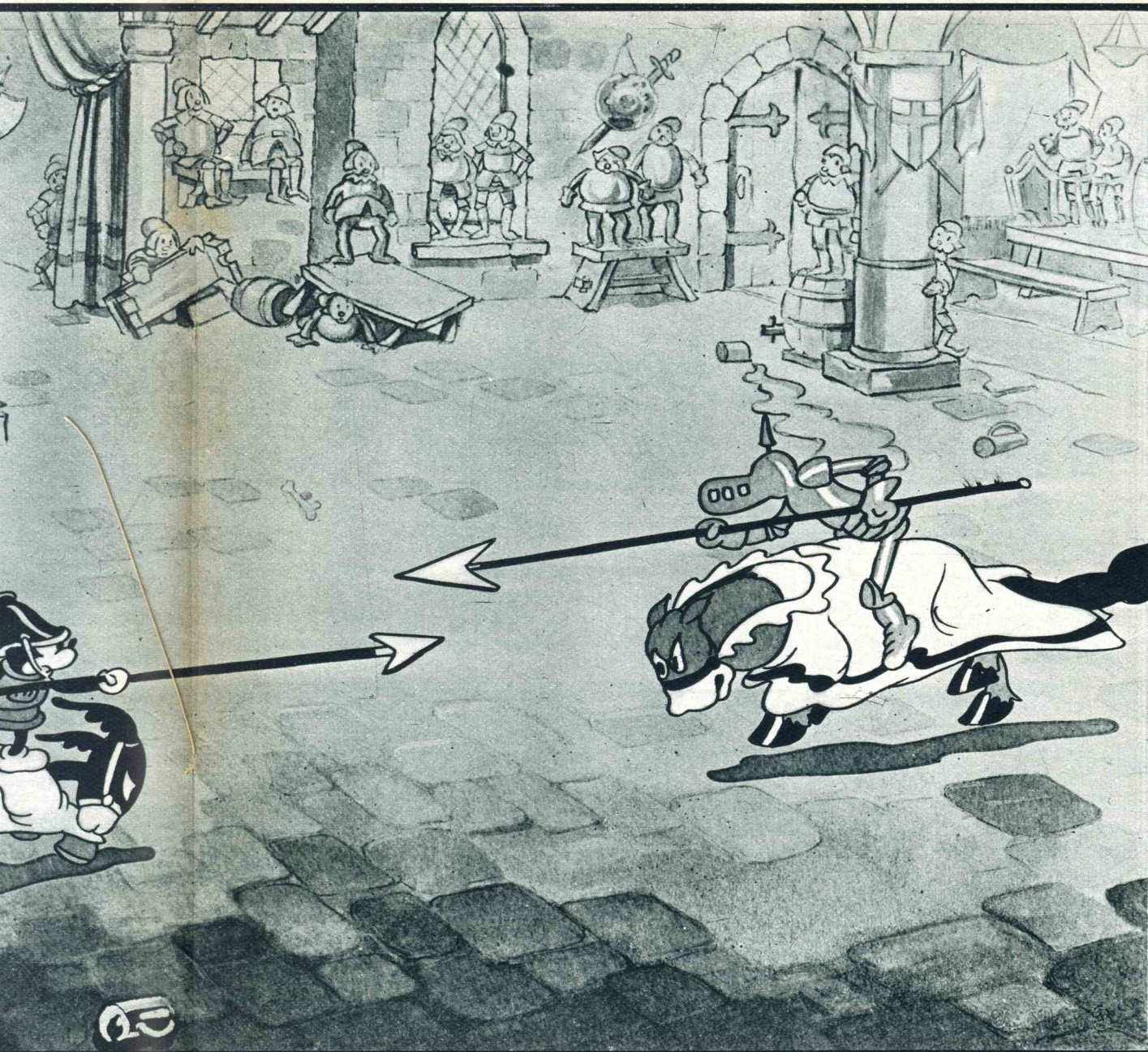
De volle waardering kregen de tekenfilms eerst, toen Walter Disney zijn creatie het licht deed zien en zoo groot was de bewondering, dat weldra dit wereldberoemde muisje in allerhande vormen van gouden dappelden tot chocolade St. Nicolaas-attracties, te krij was. Bij Mickey Mouse was het niet alleen het legio aan geestigheden dat in de filmpjes verwerkt was, doch ook en vooral de directe verbinding van de muziek met de handeling, waarbij overvloedig nog een schlager-melodie de kracht van de film accentueerde.

Alle mogelijkheden van de synchronisatie van het geluid heeft Disney bestudeerd en daarom zijn Mickey Mouse en al zijn omringende karakters geen losse, levende figuren die op de geestige invallen van hun ontwerper reageren, doch zichtbaar geworden rhytmische klanken, onafscheidelijk daaraan verbonden.

Het aantal tekeningen, dat voor ieder filmpje gemaakt moet worden, is begrijpelijkerwijze geweldig groot en de staf van medewerkers is dus navenant. Voor men zoo'n film echter begint, worden uitvoerige conferenties belegd en ieder beeld tot in de details besproken. Elke nieuwe vondst, die tijdens het maken wordt gedaan, moet eerst de goedkeuring van Disney hebben, wil men er gebruik van mogen maken. En als men die films eens met die aandacht bekijkt, welke zij waard zijn, dan zal men versteld staan van de geweldige dosis humor, die in die vijf à zes minuten is saamgebracht.

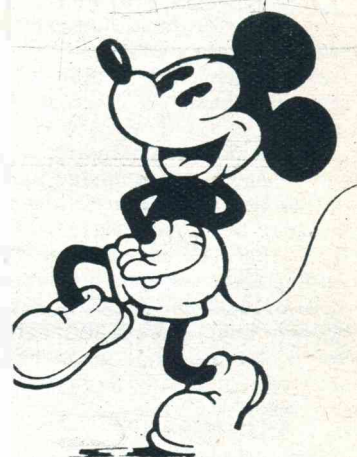
Is het te verwonderen, dat van de meeste programma's de tekenfilm van Walter Disney verreweg het allerbeste nummer is. En oordeelen naar de wijze waarop de meeste filmmaatschappijen tegwoordig nog werken, zal dit voorloopig nog wel zoo blijven.





Maurice en Mickey in een zeer geslaagde combinatie.

Een steekspel. Mickey Mouse zit niet, doch staat op zijn paard. De groepeerings van de omringende personen verdient eveneens bijzondere aandacht.



Een serenade.

WALTER DISNEY

EN ZIJN

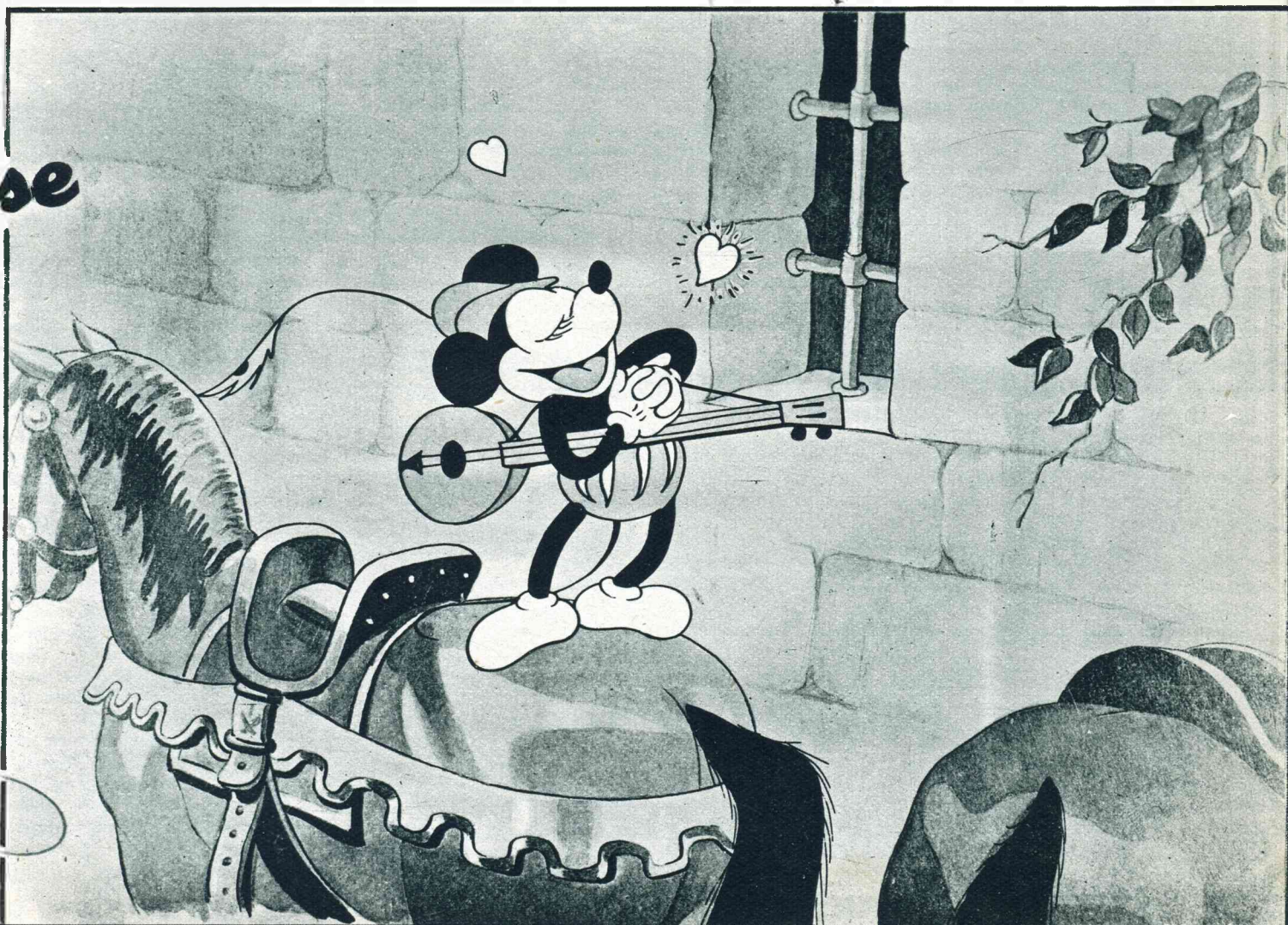
Mickey Mouse

Mickey Mouse kent iedereen, Walter Disney kennen slechts weinigen. Toch is de laatste de geestelijke vader van de eerste en hebben we aan hem de vele gezellige oogenblikken te danken, die we in het gezelschap van Mickey Mouse hebben doorgebracht. Wel was Disney niet de eerste tekenaar, die zich met tekenende films bezighield. De eerste proeven daarvan dateeren uit het ontwikkelingstijdperk van de film en elen zullen zich ongetwijfeld nog Felix de Kat, Mutt en Jeff en de Fabels van Aesopus herinneren, die de succesvolle voorgangers van Mickey Mouse waren.

De volle waardeering kregen de tekenfilms eerst, toen Walter Disney zijn creatie het licht deed zien en zoo groot was de bewondering, dat weldra dit wereldberoemde muisje in allerlei vormen, van gouden dasspelden tot chocolade St. Nicolaas-attracties, te krijgen was. Bij Mickey Mouse was het niet alleen het legio aantal teekeningen dat in de filmpjes verwerkt was, doch ook en vooral de directe verbinding van de muziek met de handeling, waarbij ten vervolge nog een schlager-melodie de kracht van de film accentueerde.

Alle mogelijkheden van de synchronisatie van het geluid heeft Disney bestudeerd en daarom zijn Mickey Mouse en al zijn omringende personages geen losse, levende figuren die op de geestige invallen van hun ontwerper reageren, doch zichtbaar geworden rhythmische klanken, onafscheidelijk daaraan verbonden.

Het aantal teekeningen, dat voor ieder filmpje gemaakt moet worden, is begrijpelijkerwijze geweldig groot en de staf van medewerkers is dus navenant. Voor men zoo'n film echter begint, worden uitvoerige conferenties belegd en ieder beeld tot in de details beproefd. Elke nieuwe vondst, die tijdens het maken wordt gedaan, moet eerst de goedkeuring van Disney hebben, wil men er gebruik van mogen maken. En als men die films eens met die aandacht bejukt, welke zij waard zijn, dan zal men versteld staan van de geweldige dosis humor, die in die vijf à zes minuten is saamgebracht. Is het te verwonderen, dat van de meeste programma's de tekeningen van Walter Disney verreweg het allerbeste nummer is. En te oordeelen naar de wijze waarop de meeste filmmaatschappijen tegenwoordig nog werken, zal dit voorloopig nog wel zoo blijven ook.



De Hoofdprijs

in de Sweepstake

door Berta Ruck

Zoo peinsde Evangeline, en ongeveer zoo peinsden zij allen, den avond vóór de trekking; maar de Owens waren gewoonte-menschen. Evangeline werd niet zoo ongewoon, dat zij haar gedachten uitsprak tegenover haar huisgenooten, die niet beter wisten, of zij was een tevreden verloofd meisje.

„Als er geluk hier in huis komt,” sprak haar vader pessimistisch, „kun je zóó wel nagaan wie 't krijgt. Margaret heeft ook een briefje....”

In de keuken had Margaret — een forsche vrouw van veertig met een paar tyrannen-oogen — den inhoud van een groote naaimand op tafel uitgestort. „Gek zien die dingen er uit, als je ze in geen jaren gezien hebt,” zei ze, terwijl ze in den chaos tastte, en er een plat blikken doosje uit haalde. „Hier heeft de chocola van koningin Victoria in gezeten. Heeft koningin Victoria in den Boeren-oorlog aan mijn vader gestuurd. Dát neem ik in ieder geval mee.”

„Waar naar toe?” vroeg het binnenmeisje.

„Naar mijn nieuwe huis natuurlijk!” zei de keukenmeid neerbuigend. „Weet je dat prachtige grijze huis voorbij de brug? Dat komt gauw leeg. Maar 't blijft niet lang leeg! Daar ga ik in wonen, zoodra ik 't geld van de Sweep heb!”

DERDE HOOFDSTUK — DE NAMEN ZIJN BEKEND

„Kerel, gefeliciteerd!” klonk de vroolijke stem van Dick Ryder door de telefoon. „Je hebt een paard getrokken!”

„Wa-a-a-at?”

„Absoluut! De bulletins zijn net uit. Niet den favoriet, maar toch in ieder geval 'n paard. Blij voor jou, jog. Gefeliciteerd!”

„h... dank je wel. Allemachtig!” zei Ronnie Owen beduusd. Beelden uit zijn gepeinzen drongen voor hem op... triomfantelijke uittocht uit het kantoor... de auto... kamers in stad... zijn oude vrienden... dat jacht... het schuim van de zee... V-R-I-J-I-J-I!

„Zeg, Dick — kan 't geen vergissing zijn?”

„Absoluut niet... er staat duidelijk: Bringwyn bij Camrys, Wales. Er is toch maar één Bringwyn zeker?”

„Jawel, maar eh...” riep Ronnie terug. Een bittere waarheid daagde in hem. „Ik heb één biljet genomen op mijn eigen naam, R. Owen, en 't tweede onder motto „Verandering” — ik verbeeldde me, dat dat geluk zou brengen.... ha ha!”

Ronnie lachte; er was ontgoocheling in zijn hart. Ondanks de waar-schuwingen van gezond verstand en ervaring had hij bijna gerekend op geluk. Enfin! Ze lagen aan stukken, zijn luchtkasteelen! Uit!

„Halló!” Zijn vader kwam binnen. „Nieuws van de Sweep, Ronnie?”

„Ja. Dick heeft opgebeld, dat iemand hier in huis een paard heeft getrokken. Iemand heeft een briefje genomen op den naam Bringwyn.”

„Hm — ik niet,” zei de majoor langzaam. Ook zijn hoop was ingestort. „Ik had opgegeven „Kijkspel”.”

„O... Dus u bent 't ook niet... Moeder!”

Mevrouw Owen kwam bevend toegesnel — maar nu schudde zij het hoofd in den ouden strooien hoed, dien zij eindeloze jaren gedragen had. „Mijn briefje stond op den naam „Optimist”.”

Evangeline werd geroepen — maar zij had „Ommekeer” opgegeven. Vaarwel, hoop... Parijs... atelier in Italië!

„Heb ik 't niet gedacht?” zei de majoor. „Wat heb ik gezegd gisteravond?”

„Heb ik ook altijd gezegd. Margaret heeft altijd geluk...”

„Zouden we 't haar dan maar niet gaan vertellen?”

Gezamenlijk gingen zij naar de keuken, om de keukenmeid het blijde nieuws te melden. Zij had een paard getrokken, dat Arrowsmith heette.

„'t Eenige voordeel is, dat we die nu ten minste kwijt raken,” mopperde de majoor. Margaret was aanbevolen door 'n tante, die niet gekrenkt mocht worden — maar zij had den Owens het leven tot een plaag gemaakt.

Als ze vijfduizend pond had, zou ze wel weggaan, om in een No. 2 eigen huis te regeeren.

Maar nauwelijks was de familie Owen in de keuken, of ook die laatste troost werd hun ontnomen.

„Dien naam heb ik niet opgegeven,” zei de keukenmeid met een knorrig gezicht. „Ik heb opgegeven „Mooie Peggy”. Staat er daar niets van bij? Nee? Wel heb ik van m'n leven!” Klaarblijkelijk kon Margaret een zoo groote onrechtvaardigheid nauwelijks gelooven. „Zal wel een vergissing zijn. Als we toch geen van allen „Bringwyn” op hebben gegeven....”

Toen kwam een nieuwe verrassing! Gekletter van vaatwerk tegen een teil kwam uit het bijkeukentje. Een stem verhief zich, schrill van opwinding.

„Bringwyn? Heb u bericht van de Sweep? Is 't... Heb ikke...?” Met piepende schoenen en flabberende kleeren kwam zij binnensnellen. „O, mevrouw, dat bin ikke! O meneer, o meneer Ronnie, o jefrouw... is 't heusch? Stong er Bringwyn? Dat ben ikke. Ikke!”

„Jij, Minnie? Had jij ook een briefje?”

„Ja, mevrouw,” bekende Minnie, en zij liet het hoofd hangen en schuifelde met haar voeten over den keukenlooper en keek verschrikt, bijna beschaamd, en tegelijk opgetogen. „Ik wou 't tege niemand zeggen... omdat ik docht, dat 't toch niks wier...” Snuf!

„Maar, Minnie! Is 't niet heerlijk?... Ja, prachtig?... Blij voor jou — hoera!” warrelden vriendelijke stemmen om haar heen. „Een reusachtig meevallertje voor je, Minnie. Kolossaal! Je hebt Arrowsmith getrokken! Wat zeg je er van?”

„Nou fijn! 't Is niet de faveriet, hè?”

„Maar, Minnie! Je moet niet 't onderste uit de kan willen hebben!” riep Evangeline. Zij wist niet, of zij lachen of schreien moest, als zij keek naar dat kleine, slonzige, onhandige schepsel — de ééne in heel het gretige huis, die door den vinger der fortuin was aangeraakt.

„De paarden mogen loopen zooals ze willen — Minnie heeft in ieder geval vijfduizend pond.”

„Lieve help!” hijgde Minnie, „vijfduizend?”

„Dat krijgen nog dertien menschen,” zei de arme mevrouw Owen. Zij kon het heusch niet helpen, dat zij jaloersch was. Zij had zoo vast gehoopt, en het waren zulke heerlijke plannen geweest, die zij op moest geven. Zij keek het meisje aan, dat Arrowsmith getrokken had.

„Nu ga je ons zeker gauw verlaten, hè, Minnie?”

„Wát zegt u?” vroeg Minnie, nog overduisd. „Ikke — weg? Nee hoor. Eerst es kijken, hoe 't met de race afloopt.” En zij keerde zich weer naar haar afwasch. „Ik ken 't me haast niet indenken.”

Er gebeurde echter nog iets vóór den wedren. Er kwam een brief, geadresseerd: „Bringwyn, huize Bringwyn,” met de vraag, of de heer of mevrouw of mejuffrouw Bringwyn haar briefje voor vijfduizend tweehonderd pond aan een edelmoedige maatschappij wou verkoopen.

Minnie ging met den brief naar haar meester. „Wat zou ik nou doen, meneer?” Snuf!

„Ja, meisje, dat weet ik heusch niet,” zei de majoor. „Zeg, Ronnie — wat zou jij in zoo'n geval doen? Ze bieden Minnie vijfduizend tweehonderd voor haar kans met Arrowsmith Zaterdag.”

„Ik heb nooit van Arrowsmith gehoord, vader. Heeft die al meer geloo-pen? Contact is favoriet... Misschien weten die heeren, die dat bod doen, wel meer van Arrowsmith.”

„Maar wat mot ik dan tege ze zeggen, meneer Ronnie?”

„Daar geef ik je liever geen raad in,” zei Ronnie glimlachend. „Je kunt natuurlijk, buiten die vijfduizend pond, die je zeker hebt, nog tweehonderd extra nemen. Maar dat paard van je zou iets kunnen doen aanstaanden Zaterdag. Wat had je zelf gedacht?”

Zij keek hem aan, keek toen snel weer een anderen kant op. „Ik heb niks gedacht. Late me d'r maar om loten!”

De jonge man grinnikte, knikte. Dat leek hem wel.

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

De verarmde familie Owen, de majoor, zijn vrouw, Ronnie de zoon en Evangeline de dochter, leven met Margaret de keukenmeid en Minnie het tweede meisje op „Bringwyn”, een vervallen land-goed. De Sweepstake is op komst; allen hebben een lot en men leeft in spanning.

„Prachtig. Heb je 'n shilling? Wacht, ik heb er al een.” Hij toonde de munt. „Zal ik? Daar gaat-ie — kruis is verkoopen, munt is 't zelf riskeeren.”

Hij wierp het geldstuk op — met munt boven kwam het neer. „Dus nu is 't beslist. Zal ik dien lui even schrijven voor je?”

„Nou, meneer — as 't niet te veel moeite is...”

„Heelemaal niet. Van krantenmensen of zoo zul je wel geen last krijgen, denk ik. Daar maakt Arrowsmith niet genoeg kans voor. Wat ik zeggen wou, de radio doet 't weer, dus we kunnen Zaterdag luisteren naar 't verslag van de race.”

VIERDE HOOFDSTUK — DOOR DE RADIO

Dien middag van de groote race zaten in het salon van Bringwyn de volgende personen: majoor Owen, zijn vrouw, Evangeline, Ronnie, Evans, de man die al het mannenwerk deed, Margaret de keukenmeid, en het eenige lid van het gezin, dat een paard getrokken had.

Minnie had haar zwarte japon aan, die er nog slordiger uitzag dan de grijskatoenen, die zij in haar werk droeg. Zij zat op het uiterste randje van een prachtige antieken stoel, en wikkeld zenuwachtig den band van haar schort, dat bijna schoon was, om haar duim, die niet schoon was.

Op den stoel naast haar zat de keukenmeid, met een gezicht alsof zij zich beleedigd voelde. Evangeline zat op een breeden arm van haar moeders stoel, dicht bij den luidspreker. Ronnie en zijn vader rookten sigaretten; de majoor zat met de beenen over elkaar op een lagen stoel, met den kop van zijn hond op zijn knie; Ronnie stak hoog boven hem uit — hij stond voor den haard. Hij keek schuin naar de pendule, die onder een stomp op den schoorsteenmantel stond.

„Bijna tijd,” zei mevrouw Owen zacht. Een scherpe tegenstelling met haar voorzichtig geluid vormde de stem, die op dat oogenblik door kwam klinken:

„Goeden middag, dames en heeren. Hier is de B.B.C., met een verslag van de wedrennen van dezen middag...”

Evangeline, die van alles den romantischen kant zag, schudde het hoofd. „Ik zal er nooit aan wennen,” dacht ze. „Hier zitten we in ons salon, dat wel een familiegraf lijkt — en dan valt als een bom de stem binnen van dien man, dien we niet zien kunnen, omdat hij honderden kilometers ver weg staat tusschen al die mensen, die echt leven — massa's mensen, armen en rijken, beroemdheden...”

„Het is hier prachtig weer...”

(Hier niet, 't begint te regenen. — Stil toch, kind!)

„... en alle omstandigheden zijn gunstig voor den grooten wedren, waarvan ik u geregeld verslag zal uitbrengen. Het is nu...”

„Twee uur,” zei mevrouw Owen.

„Twee en een halve minuut over twee,” ging de omroeper voort, en de majoor zette zijn horloge gelijk. „Over twaalf en een halve minuut begint de race. In den tusschentijd zal ik even de namen aanstippen van de paarden, de eigenaars en de jockey's...”

„Evangeline,” fluisterde haar moeder, „geef me mijn breiwerk. Als ik wat te doen heb, maak ik me niet zoo zenuwachtig.”

Evangeline liet zich van den stoel glijden, ging naar de sofa en bracht haar moeder den handwerkzak. Mevrouw Owen zei met haar lippen „Dank je” en begon te breien.

„Op de eerste plaats noemen wij den favoriet, Contact. Dit paard heeft het vorige seizoen menigen wedren gewonnen. Ook nu wordt er veel van hem verwacht. Vervolgens krijgen we Koop Britsch, en ik hoop, dat u dit motto ter harte zult nemen. Dan krijgen we Jack-Pot, eigendom van een dame. Enfin, we weten allemaal, dat de dames...” Enzovoort.

„Ten laatste: Arrowsmith.”

Er was een pauze. Aller oogen waren gericht op het tengere, onaanzienlijke figuurtje, dat op het randje van een stoel zat. De kleine Minnie stak haar tong uit, om haar lippen flink vochtig te maken. De majoor knikte haar toe; mevrouw Owen hief een hand op van haar brei-

werk, een gebaar van aanmoediging; Ronnie en zijn zuster glimlachten 'n gelukwensch. Zelfs de bazigheid van Margaret slonk; zelfs zij scheen mee te gaan in dien warmen stroom van belangstelling, die naar 't jonge meisje uitging.

„Arrowsmith. Dit paard heeft drie weken geleden, bij een veldloop, het ongeluk gehad, een pees te verrekken. Het heeft van dien dag af gehinkt.”

„Arm beest,” kwam er van de lippen der gevoelige mevrouw Owen.

„Ik betwijfel sterk, of hij over de eerste hindernis heenkomt,” sprak de omroeper. „Ah! Daar zijn de paarden!”

Minnie sloeg een hand voor haar mond. Mevrouw Owen schraapte haar keel. Het breiwerk beefde in haar handen. Noch zij, noch haar dochter hadden ooit een wedren meegemaakt, maar nu hadden zij een gevoel, alsof zij er getuigen van waren. Dit gevoel hadden zij allen. De schetterende, hypnotiseerende stem tooverde hun het kleurige schouwspel voor oogen.

„Hier hebben we Alpha en Omega. Dan volgt Symphonie. En Arrowsmith.”

Weer keken allen naar Minnie.

„Hij hinkt nog een ietsje. Ze moesten hem eigenlijk niet mee laten loopen...”

Minnie werd bleek.

„Het is nu precies twaalf minuten over twee. De paarden gaan in de rij staan voor den start...”

Een minuut bleef het doodstil. Toen kwam weer de stem van den omroeper, nu met een achtergrond van duizenden andere stemmen:

„Daar gaan ze!”

Daarna ging het ongeloofelijk snel.

„Ze zijn allemaal bij elkaar. Het is op 't moment onmogelijk uit te maken, wie de eerste is. Ze zijn over de eerste hindernis heen. Drie paarden zijn gevallen...”

Minnie knipperde met haar oogen. De majoor schudde het hoofd. Leelijk... leelijk voor die dieren...

„Ik kan niet zien wie 't zijn.... Ah! De favoriet heeft de leiding. Ja, Contact is de voorste. Gangster nummer twee, dan komt Slip-Stream...”

„Eenentwintig, tweeëntwintig,” telde mevrouw Owen, heftig breiend.

„Alpha valt. Jack-Pot ook! Contact heeft nog steeds de leiding....

Het was een andere stem. Iemand aan den anderen kant van de baan had het verslag overgenomen.

„Slip-Stream heeft zich op de tweede plaats gewerkt, en Gangster is derde. Er loopen nu nog maar zes paarden.”

„Zevenendertig, achtendertig,” hijgde mevrouw Owen.

„Ze zijn nu buiten zicht, maar ze komen straks de bocht om. Daar zijn ze! Contact is nog nummer één en Slip-Stream tweede. Hé, wie is die derde rakker? Gangster! Nee — pardon, 't is Gangster niet. 't Is zoowaar 't dier, dat de minste kans had — Arrowsmith!”

De stemmen in de kamer klonken. „Arrowsmith!” — „Hoor je dat?” — „Arrowsmith derde!” — „Jouw paard, Minnie! Hoor je 't?”

„Ja, jefrouw,” zei Minnie. Zij zette de tanden in haar onderlip; haar roode werkhanden gingen open en dicht op haar beboezelaarden schoot.

„Nu komen ze aan 't water. Contact weigert. Slip-Stream is eerste,



De Hawaï-eilanden, de parels van den Stillen Oceaan, leveren bij maanlicht de heerlijkste effecten. Dit is Hilo Harbor, in de nabijheid waarvan zich het Hawaï National Park en de Kilauea-vulkaan bevinden.



Tahiti : hoe de inboorlingen aan de kust van Morea de visch met hun speren verschalken.

Arrowsmith tweede, dan volgt Shanghai Express als derde, Gangster als vierde. Koop-Britsch nummer vijf, en achteraan Omega. Wat zullen sommige menschen dáár een geld aan verdienen.... Zelden zoo'n race gezien!"

"Ik wou dat ik 't zag," mompelde Ronnie.

"Ik zie 't," fluisterde Evangeline.

"Slip-Stream heeft de leiding nog, en Arrowsmith blijft tweede. Wat hebben we dien braven Arrowsmith miskend! Gangster heeft Shanghai Express de derde plaats afgesnoept. Nu komen er nog maar drie hinderissen. Allemachtig, kijk Arrowsmith eens!"

"O Robert, ik kan niet.... En ik heb een steek laten vallen ook," werd er gejaagd gefluisterd. Rrripp rippipp! Zenuwachtig trok zij heele toeren van haar breiwerk uit.

"Arrowsmith probeert Slip-Stream in te halen...."

Hier stak Minnie hulpeloos haar hand uit, en Evangeline boog zich snel naar haar toe, greep de hand van het meisje en hield die vast als een zuster. Ronnie had niet op zijn sigaret gelet, het vuur raakte zijn vinger en duim; hij gooide haar in den haard, maar keek niet — al zijn aandacht bleef bij den luidspreker.

"Arrowsmith is vlak bij Slip-Stream.... ah! Nu loopen ze gelijk...."

Mevrouw Owen liet haar breiwerk los; vouwde de handen; sloot de oogen.

"De koppen op één hoogte. Over de laatste hindernis. Kijk toch eens aan! Kolossaal! Wat een pracht van een race! Arrowsmith raakt voor...."

"Minnie!" Allen keerden zich naar haar toe; maar Minnie had haar hand uit den greep van Evangeline losgerukt, en haar schort over haar hoofd geslagen — er was niets van haar gezicht te zien.

"Hij wijnt 't! Hij haalt 't! Hij is er! Arrowsmith...."

Een chaos van luide stemmen kwam door den luidspreker, het gebrul van een meer dan duizendkoppige menigte, waar bovenuit nog maar juist de stem van den omroeper te onderscheiden was:

"Arrowsmith heeft gewonnen!"

Terwijl de volgorde der paarden nog eens werd afgeroepen, drong het tot de familie Owen door, dat Minnie Morris, hun bescheiden binnenmeisje, den grooten prijs van dien grooten wedren gewonnen had. Zij kwamen op haar toe:

"Minnie! Gefeliciteerd.... Hoera!.... Ongeloofelijk!.... Minnie, we zijn allemaal echt blij...."

Maar Minnie hoorde niets; met haar schort nog over haar hoofd was ze als een bezetene het salon uitgehoid.

VIJFDE HOOFDSTUK — WINNAAR

Drie kwartier later waren de persmenschen, die zich niet bekommerd hadden om degene, die het paard Arrowsmith getrokken had, ijverig op zoek naar den winnaar van de dertigduizend pond.

"Daar heb je 't al!" riep Ronnie uit, toen de telefoonbel ging. Hij wist vooruit al, wat hij te hooren zou krijgen:

"Londen voor u."

En toen:

"U spreekt met de redactie van de Daily Dictum. Spreken we met den winnaar van...."

"Daar spreekt u niet mee," zei Ronnie droog. „Ik zal haar roepen."

"Ah! Is 't een dame? Interessant. Dank u. Als ze ons misschien even te woord wil staan..... Een oogenblikje alstublieft!" verzocht de stem van het Londensche blad. „Mogen we weten, of 't juffrouw Bringwyn is of mevrouw?"

"Juffrouw. Maar niet Bringwyn — Morris."

De familie in het salon zat aan de thee — opgediend door Margaret, want de winnares scheen te zeer van streek te zijn om een koekschaaltje van een kolenschap te onderscheiden — en hoorde in de hall een stem, die in onverbeterlijk plat, met krachtig gesnuif, maar volkomen zelfbewust met Londen sprak.

"Jawel. Ja. Daar spreek u mee. Nee, nee, meheer. Ik ben de meid. De meid. M van man, e van ezel, i van idioot, d van domkop."

De Owens lachten. Wie had zooiets achter Minnie gezocht?

"Ja, nou bent u d'r achter, 't dienstmeisje. Nou, reken maar. Ik wist gewoon niet meer waar ik was."

Pauze.

"We mogen eigenlijk niet luisteren," zei mevrouw Owen, maar zij luisterden toch, met gezichten vol spanning.

Toen klonk het beslist: „O nee! Heb ik heelemaal niet. Ik kom zoo slecht over."

"Ze hebben een portret gevraagd," zei Ronnie zacht. „Misschien kan ik een paar pond verdienen, als ik haar kiek, met haar muts en haar boezelaar."

"Hè Ronnie, niet met die muts."

"Ik kom nooit goed op 't petret. Ze hoeven heusch niet te zien, hoe ik er op zoo'n plaatje uitzie." (Verlegen gegiechel). „Wat zegt u? Een meneer van de krant sturen?" („We krijgen heele troepen van die lui hier!" zei Ronnie.) „Nee, liever niet. Nee, echt niet. Nee. Ik bin er morregen niet eens meer."

Mevrouw Owen zuchtte. Evangeline knikte. De majoor keek naar een nieuwe vochtvlek op den muur tegenover hem.

"Waar na toe? Nou zeg, u bent óók niet nieuwsgierig! Ik weet 't niet, alleen maar weg, voor de verandering."

De arme Owens zaten te staren — ieder zag het visioen voor zich opdoemen, van wat dat woord voor hem of haar beteekende.... Verandering!

"Wat ik nou doen ga? Ja, dat weet ik niet, hoor! Daar moet ik eerst es over denken. Nee, verder heb ik niks te zeggen," ging de vrijmoedige stem voort. „Dag hoor — 't beste."

Na een inleiding van schoenengepiep en gesnuif klopte de prijswinster aan de salondeur. Wel honderdmaal had mevrouw Owen haar vriendelijk onderricht: „Het binnenmeisje hoeft aan de salondeur niet te kloppen, Minnie." Nu zei ze alleen maar: Binnen."

Minnie kwam binnen, blozend, met een onnoozel lachje haar zenuwachtigheid bedwingend.

"Ga zitten, Minnie."

Weer zat het meisje op het randje van den stoel, waarop zij naar het verslag van den wedren had zitten luisteren.

"Zooals je wel begrijpt, zijn we allemaal heel blij voor je. Is 't niet, Robert?"

"Ja zeker, natuurlijk."

"Als we je misschien raad kunnen geven.... Je schijnt nog niet goed te weten, wat je wilt.... We hebben zonder erg gehoord, wat je zoeven aan de telefoon zei, zie je."

Pr-ring, kwam de telefoonbel er tusschen.

"As ze me in Londen weer hebben motten," zei Minnie, „dan gaan ik niet."

Ronnie was naar de telefoon gegaan, en kwam glimlachend binnen. „De Evening Banner," zei hij. „Zal ik ze even voor je te woord staan?"

"Nou, as u dat doen wilt, heel graag, meneer Ronnie. Zegt u maar, dat ik zelf niet in staat ben, om mijn woordje te doen. Ik was stomverwonderd, maar 'n petret heb ik niet, en ik wil ze niet hier hebben. Ik ga morregen weg, maar ik weet zelf niet waar na toe, en ik heb geen plannen en geen adres en niks."

Terwijl Ronnie dit op zijn prettige, verontschuldigende manier overbracht, zaten de anderen hun nieuwe beroemdheid aan te staren met een mengeling van verbazing en goedkeuring. Zij hadden niet gedacht, dat dit volkskind tegenover de pers zoo'n afwerende houding zou aannemen. Afgezien van het verschil in uitspraak had Evangeline precies zoo kunnen antwoorden, als zij de gelukkige geweest was. (Wordt vervolgd.)

Sinds onze laatste opgave keerden wij tengevolge onzer

Gratis Ongevalleverzekering

de volgende bedragen uit aan :

Wed. L. de Koning, Ondiep 156, Utrecht	f	300.—
Wed. van M. van der Aa, Enkevoortstraat 11, Mierlo Hout	"	500.—
Wed. van A. Bouwman, Kramatweg 5 hs., Amsterdam (O)	"	600.—
C. van der Grift, Rijksweg C 177, Harmelen	"	60.—
W. Been, Goudscheweg 22 b, Rotterdam	"	30.—
J. Molendijk, Helvoetsche Achterweg 98, Nieuw-Helvoet	"	100.—
W. H. Klein, Goudsche Rijweg 183 b, Rotterdam	"	600.—
J. P. Struijvenberg, Nolensstraat 15, Schiedam	"	30.—
A. Philippi, Wijngracht 56, Kerkrade	"	1.000.—
J. Kaper, Wilhelminalade 18, IJmuiden	"	10.—
P. Houben, Haarlemmer Houttuinen 79 1, Amsterdam (C)	"	300.—
M. J. Kempener, Kerkstraat 104, Oirsbeek	"	25.—
H. Schijvens, Oranje Nassaustraat 18, Valkenswaard	"	250.—
A. Hagendijk, Schalkburgerstraat 10 b, Rotterdam	"	30.—
H. C. Edney, Dorpsstraat 24, Rhon	"	30.—
M. J. Kooy, Watergeusstraat 59 a, Rotterdam	"	30.—
J. v. Holten, v. Alkemadeplein 40, Rotterdam	"	15.—
H. Dral, Albert Hahnplantsoen 14, Zaandam	"	5.—
W. Looyen, Reinwardtstraat 28, Amsterdam (O)	"	20.—
C. Hottentot, Westzanerdijk 114, Zaandam	"	5.—
	f	3.940.—
Vorig totaal bedrag	"	293.741.—
Nieuw totaal	f	297.681.—

Uw succes ligt
in Uw handen...



Fijne, gesoigneerde vrouwenhanden oefenen een onfeilbare aantrekkingskracht uit... verwaarloost U deze handen niet! Wat er ook in de huishouding, in beroep of bij de sport van Uwe handen verlangd wordt, ze kunnen haar teere, doorzichtige schoonheid behouden of terugkrijgen, indien ze slechts enkele minuten per dag met het speciale middel „Kaloderma-Gelee” worden behandeld. — Kaloderma-Gelee is speciaal samengesteld voor de verzorging van Uwe handen. Het houdt de huid zacht en elastisch, hoe zeer deze ook aan ruw werk, tocht of weer en wind is blootgesteld. Het verhindert beslist het rood worden en springen der handen en houdt ze jong en teer. Ook reeds aangegrepen huid wordt door deze behandeling gedurende den nacht weer zacht en soepel.

★Probeer U eens het volgende: Wrijf U — steeds na het wassen, zolang de huid nog vochtig is — een weinig Kaloderma-Gelee op den rug van de hand, de gewrichten en de vingers. Masseert en kneedt U flink een minuut lang en U zult bemerken, dat na afloop hiervan de huid het gelee volkomen heeft opgezogen en reeds in deze enkele seconden merkbaar gladder en elastischer is geworden. Laat U Kaloderma-Gelee 's nachts werken en let U eens op 'het resultaat'!

Onovertroffen tegen gesprongen handen

KALODERMA-GELEE
ter verzorging der handen

In tubes f —,20, f —,35 en f —,60

F. WOLFF & SOHN · KARLSRUHE

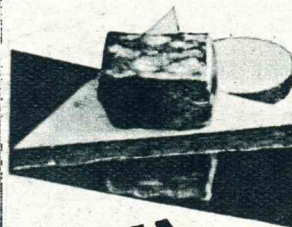
Levensverzekering-Mij. „HAARLEM”
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen-
en Volksverzekeringen

Doelmatige Publicatie

van uw zakennieuws
is van groot belang

voor uw onderneming



FLAVA

met 'n heerlijke,
samengestelde
Pralinévulling.

RINGERS
Let op den naam!

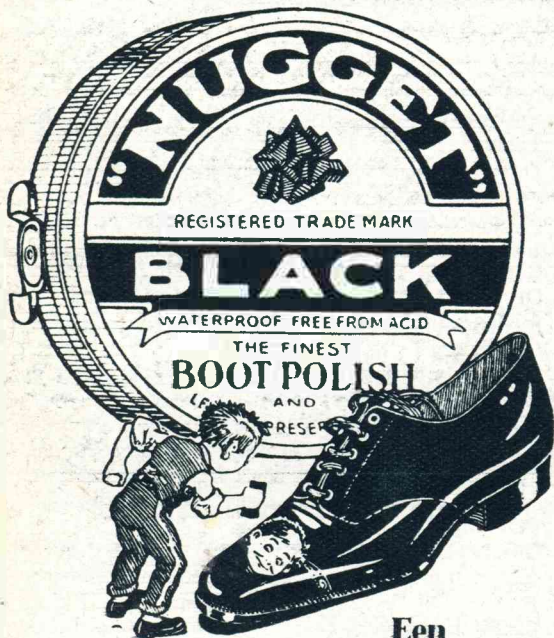


**Eén tube PASTOL
duurt Meters ...**

Meters lang is dat blanke PASTOL-lint... en een paar centimeters per dag zijn voldoende om niet alleen Uw tanden schitterend wit te maken, maar ook om ze gaaf en gezond te houden. En dat is alles waard! PASTOL is door en door Nederlandsch Fabrikaat; bovendien de oudste Nederlandsche Tandpasta en... laag in prijs. Ook in tuben verkrijgbaar.

Doos 20 en 35 ct.
Tube 35 en 60 ct.

**Bolboort's
Pastol**
maakt Uw tanden blank



Een
weinig
“NUGGET”
doet de heele schoen
glimmen.

Zwart-Bruin-Donkerbruin en andere kleuren



Sterk en soepel

ONOVERTROFFEN NEDERLANDSCH FABRIKAAT

ABONNEERT U OP DIT BLAD

Voor
Uw gezicht:
**Het
Wonder!**

Uw huid wordt er prachtig van, geheel zacht en rein. Hoe lieflijk en betoverend is de glimlach van een vrouw wier gelaat geurende reinheid uitstraalt en laat zien. Wil men zulk een mooie huid hebben, dan moet men die met Scherk Face Lotion verzorgen. En regelmatig! Want de huid - eenmaal gezond, geurig en rein - moet haar nieuw veroverde frisheid en elasticiteit vele jaren bewaren. Wrijf daarom Uw gezicht minstens tweemaal per dag, dat wil zeggen, 's morgens en 's avonds met Scherk Face Lotion af. „C'est une merveille - Het is een wonder” - schreef ons een dame uit Parijs. Scherk Face Lotion is slechts echt in originele flacons met opschrift Scherk. Per flacon 0,75, 1,20, 2,10, 4,50. Wie een 15 ct. postzegel stuurt aan de Firma S. Blindeman & Co., v. Baerlestraat 89, Amsterdam, ontvangt een proef. Verzoeken echter nauwkeurige opgave van adres. En dan nog iets. U hebt beslist reeds vaak naar een goede soort poeder gezocht. Laat U eens Mystikum poeder - het beroemde Scherk Poeder - toonen.

**Scherk
Face
Lotion**



SCHERK
PARIS · NEW YORK

HONIG'S BOUILLONBLOKJES thans 6 voor 10ct.

VROUWENLEVEN

MANTELS EN JAPONNEN

Ook voor den winter zijn er ensembles van mantels met bijbehorende japon. Ze kunnen van een en dezelfde stof wezen, maar bij 'n zwarten mantel ziet men ook bijv. 'n zwart-grijs geruite japon, gegarneerd met zwarte of met roode stof.

De meeste vrouwen zullen echter bij haar langen mantel verschillende japonnen willen dragen, wat ook uitstekend kan, mits de mantel donker is of van neutrale kleur, zoodat hij met allerlei kleuren en tinten kan harmonieeren.

Bij japonnen meer nog dan bij de mantels zijn het hoofdzakelijk de mouwen, welke de waarde bepalen van het geheel. En nu werkt het wel eenigszins verwarrend dat er zóó vele stijlen van mouwen worden gelanceerd, maar 'n voordeel hiervan is zeker, dat niemand een model behoeft te kiezen, dat haar persoonlijk niet flatteert. Men kan immers elegant zijn met ballonmouwen en met vleugelmouwjes, men kan 'n mouw nemen die alle wijde van boven heeft, evengoed als een die zich enkel naar den pols toe verwijdt. Men kan japon en mouwen uit een en dezelfde stof knippen, maar men kan ook het figuur slanker doen lijken door de mouwen van andere stof te nemen dan de japon.

De drie hierbij afgebeelde toiletjes geven verschillende der nieuwe mouwmodellen te zien.

Daar is vooreerst de sierlijk gedrapeerde. mouw van ons eerste model. Deze japon is ontworpen in zijden craquelé met satijnen vest in twee kleuren. Dit losse vest zal heel practisch blijken als men het van waschbare zijde neemt.

Heel elegant is ook de rok van dit toiletje. Het heupstuk is met 'n punt ingezet in voor- en achterbaan.

Men heeft voor dit toilet noodig: 4.25 M. zijde van 1 M. breedte.

Het tweede toilet van blauwe crêpe de chine heeft kraag en manchetten van grijze crêpe georgette, versierd met open-gewerkt biesje. Ook hier heeft de rok weer puntgarneeringen. Bij de mouwen valt alle wijde aan den onderkant, een

573. Japon van zijden craquelé, met vest in twee kleuren satijn. Gedrapeerde mouw. Rok met heupstuk dat in punten uitloopt op voor- en achterbaan. Benoodigd: 4.25 M. zijde van 1 M. breedte. 574. Japon van blauwe crêpe de chine met kraag en manchetten van grijs georgette. Benoodigd: 4.50 M. zijde van 1 M. breedte. 575. Japon van wollen georgette met doorlopende epauletten. De mouwen worden evenals de rok naar onderen toe verwijdt door smalle ingezette baantjes. De taille wordt op den rug met vier knopen gesloten. Kraagje en manchetten van georgette met fluweelen strikjes. Benoodigd: 3.50 M. stof van 1.30 M. breedte. 552. Gezellige mantel met doorgestoken kraag en ingezette zakken, versierd met stikselranden en met smalle randjes bont langs kraag en manchetten. Benoodigd: 3 M. stof van 1.40 M. breedte. 553. Mantel van velours met grooten bontkraag van persianer, die los op den mantel wordt gedragen. Benoodigd: 3 M. stof van 1.40 M. breedte. 554. Elegante mantel van gekleurd laken met aangeknijpte verbrede schouders, terwijl de schouderlijn bovendien nog wordt verbreed door ingenaaide plooijsjes. Kraag van vossabont. Benoodigd: 3.25 M. stof van 1.40 M. breedte.



552



553

554

banen van den rok, waardoor deze eenigszins klokkend wordt, sluiten zich aan bij die der mouwen.

Deze japon, die op den rug met vier knopen wordt gesloten, is verder nog versierd met puntig doorlopende epauletten, met kraagje en manchetten van georgette en met kleine fluweelen strikjes.

Benoodigd: 3.50 M. stof van 1.30 M. breedte.

De drie verschijfende hierbij afgebeelde mantelmodellen zullen zeker bij vele dames in den smaak vallen.

Gezellig is de mantel van gekleurd laken met de stikselranden op voorpanden en rug en den doorgestoken kraag. Die kraag heeft, evenals de manchetten, een bontrandje ter afwerking. Deze mantel met de ingezette zakken heeft 'n weinig kostbare garneering en maakt toch 'n zeer eleganten indruk.

Benoodigd: 3 M. stof van 1.40 M. breedte.

Ons tweede model, van velours, heeft 'n grooten persianer bontkraag welke los op den mantel wordt gedragen. Die kraag is van voren met 'n gesp gesloten. Zonder deze bontgarneering zou de mantel dus ook in den zomer kunnen worden gedragen. De bontgarneering bij de ellebogen zou men los op de mouwen kunnen schuiven.

Men heeft voor dezen mantel noodig: 3 M. stof van 1.40 M. breedte.

Zeer elegant is ons derde mantelmodel van laken. Deze mantel is, met zijn aangeknijpte verbrede schouders, bijzonder fraai van coupe; de mouwen zijn bovendien nog verbreed door ingenaaide plooijsjes. Dit model heeft 'n hoog opstaanden kraag van vossabont.

Benoodigde stof: 3.25 M. van 1.40 M. breedte.

PAULA DEROSE.

Van alle in deze rubriek afgebeelde kostuums, die ontleend zijn aan het mode-album „Winterweelde”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 35 cts. voor mantels en japonnen en van 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassjes en kinderkleding. Bestellingen op te geven aan ons bureau, onder toezending van het bedrag en opgave van het nummer. — Voorradig zijn de nummers 42, 44, 46 en 48, voor blouses 40, 42, 44 en 46.

SINT NICOLAAS-PAKJES

De geschenken alleen doen het niet altijd. U kunt een buitengewoon aardig geschenk kopen, en er 'n slordig pakje van maken, en uw geschenk zal veel minder voldoen, dan wanneer het met zorg verpakt is. Aan de verpakking wordt gewoonlijk zeer weinig aandacht geschonken, en toch spreekt daaruit meestal de fijngevoeligheid van de geefster of den gever. We denken b.v. aan een paar handschoenen. Deze kunnen we in een klein doosje



575

574

573

model, dat ook voor minder slanke figuren is aan te bevelen.

Benoodigd 4.50 M. zijde van 1 M. breedte.

Bij ons derde japonmodel van wollen georgette valt de wijde der mouwen, welke door ingezette baantjes is verkregen, eveneens hoofdzakelijk aan den onderkant. De ingezette



552

553

554

573

574

575

pakken, een langwerpige plat doosje met deksel. U kunt een bestaand doosje nemen, en dit met fleurig behangsel-, of ander soort gepatroond papier beplakken, u kunt een keurig gekleurd papier, zooals effen rose, licht blauw, groen, enz. gebruiken om geschenkjes in te pakken, en dat ombinden met een smal lint, in een donkerder tint dan het papier.

Een mooi corsage kunt u los koopen en zelf verpakken in een ronde of langwerpige doos. We beplakken de doos met een gebloemd papiertje, in een kleur bij het corsage passend, en vullen de doos op met een kleur vloeit, waar de bloem bijzonder goed op uit komt. Een klein papieren kanten kleedje kan eronder gelegd worden, de doos wordt gesloten met een lint. Een bijzonder mooie doos voor verpakking, of eventueel om te vullen met lekkere bonbons, kan beplakt worden met een effen papier van ultramarijn blauw, diep blauw, dat verkrijgbaar is per meter, en wanneer dit er strak opgeplakt is, knippen we uit een vel staniol steeds kleiner wordende sterren, welke we op het blauwe vel plakken. Een enkele zilverbepapier verpakking is aardig voor elk pakje, dicht gemaakt met gegomde hard blauwe of hard roode ronde papiertjes.

Alle kleuren van gepatroond of gebloemd papier zijn mooi om het nieuwe boek te kanten, dat u ten geschenke kunt geven. Wij geven u een overzicht op welke manier dit gebeurt, het is heel eenvoudig. U legt het boek op het papier, dat met den verkeerd kant boven ligt, knipt het recht om, 2 c.M. breder aan boven- en onderkant, en opzij 7 c.M. breder.

U vouwt het om en maakt de vouw er scherp in met den nagel. De boven- en onderkant worden over de 7 c.M. ingeslagen, gevouwen en even vastgelijmd.

Een aardig effect maakt een koft van bewerkt of glad staniol, en kanten van effen blauw, groen of lila. Een dergelijk geschenk kunt u in een zacht gekleurd vloeiend papier pakken, of in een decoratief bewerkt papiertje.

Een heerlijk effect zult u krijgen door een ronde of langwerpige doos rondom te beplakken met emerald groen, of lindengroen effen of papier, beplakt met uit zilver staniol geknipte bloemen, als op onze teekening te zien is. U vouwt het blad staniol in vieren en knipt er de bloemen uit op de manier, zooals grootmoeder vroeger kanten kleedjes knipte; eerst plakken we banden van hetzelfde staniol op de doos en rangschikken hier en daar eenige van de geknipte bloemen. Wanneer u met het gekleurde staniol wilt werken, dan gebruikt u het altijd in dezelfde kleur als van den ondergrond, echter in een donkerder tint. De doos zelf kunt u opvullen met een teer gekleurd vloeiend papier-

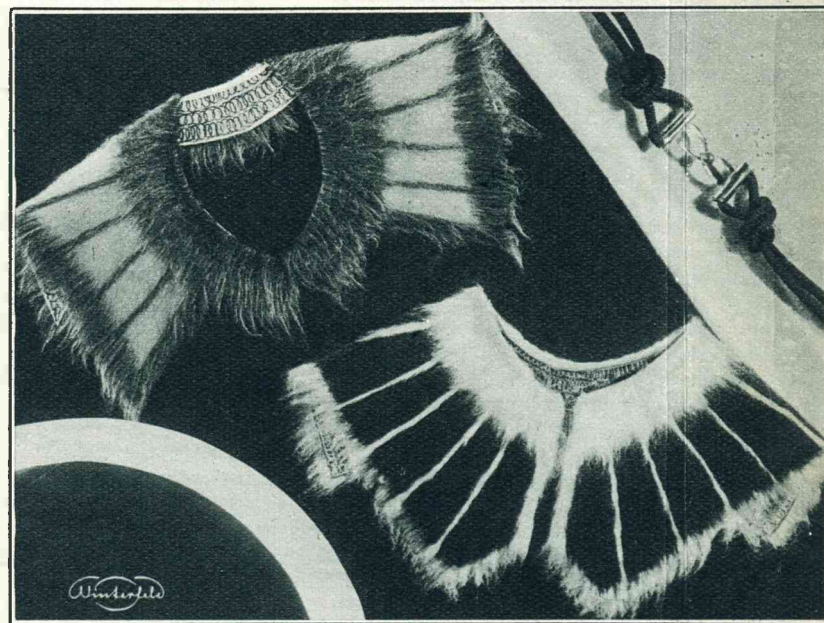


Moderne sieraden.

tje, lichter dan de beplakking der doos. Wilt u nog een cellophaanverpakking erom maken, dan knipt u het cellophaan precies op de lengte der doos, en maakt in de breedte aan den onderkant een overslag van 1 c.M., die kan vastgeplakt worden door deze reep met water te bevochtigen. Ook kunt u het cellophaan opzij invouwen op de gewone manier, en met een reliëfsluit-etiket dicht maken.

Etiketten en cellophaan kunt u, benevens alle gekleurde papiersoorten en staniol, koopen in den papier- of boekhandel.

D. D. L.



Twee sierlijke kragen van angorawol. Ceintuur van zijden koord.

SIERADEN EN PARAMENTEN

De moderne sieraden spelen tegenwoordig bij het toilet een groote rol. Ze zijn er in zeer artistieke uitvoeringen, in velerlei kleuren en in velerlei combinaties, zoodat het niet moeilijk zou vallen om bij elk toilet de passende sieraden uit te zoeken.

Onze moderne sieraden verschillen wel aanmerkelijk van de gouden kettingen, armbanden, broches en oorbellen uit vroegeren tijd. De vrouw van stand zou er zich toen voor geschaamd hebben, met onechte steenen te prijzen, maar de kostbare sieraden gingen over van de eene generatie naar de andere; en die kostbaarder sieraden van toen waren dus „voordeeliger in het gebruik” dan de tegenwoordige.

Maar hoeveel interessanter en hoeveel mooier zijn onze moderne sieraden, met al die prachtig gekleurde, gloedvolle steenen, op artistieke wijze verwerkt tot voorwerpen van schoonheid, bestemd om aan het vrouwelijk toilet de finishing touch te verleenen.

Men heeft fraaie combinaties, bijv. halsketting, armband en ceintuur, bij elkaar behoorend, van zijden koord met steenen en spelden.

Ook de hierbij afgebeelde sieraden, die zulk een charme verleenen aan 'n eenvoudig zwart fluweelen toilet, zijn van groote bekoring.

Voor de moderne oorbellen heeft, zooals wordt

Fluweelen hoedje en bijpassende das met grooten strik.



MONSTER

door

C. VAN ARCEN

Niemand wist tot welk ras hij behoorde. Hij was groot en buitengewoon sterk. Hij had iets van 'n bulldog, maar zijn huid was als die van een wolf. Hij had kleine boosaardige oogen met een zwaren rimpel ertusschen en gevaarlijk blikkerende tanden.

Hij was buitengewoon leelijk, maar buitengewoon nuttig. Als waakhond had hij zijns gelijke niet en hij wist alle slechte elementen — en er waren in dezen uithoek van de wereld heel wat slechte elementen — op een afstand te houden. Bovendien was hij de beste herdershond van heel den omtrek. Er werd wel eens beweerd, dat hij de schapen van zijn meester tellen kon; in elk geval keek hij steeds nauwlettend toe als ze in hun groote hokken werden gedreven, en bleef er eens 'n schaap achter, dan behoefde Monster geen bevel. Als een pijl uit den boog schoot hij er op af. Hij was ruw; als hij de schapen hoedde moest Leonard, zijn baas, hem voortdurend vermanen: „Pas op, Monster! Wil je wel eens niet zoo bijten, jij duivel?”

Dan trok Monster zich terug met een langen ontevreden blik naar zijn baas en minachtend keek hij om naar de schapen, alsof hij zeggen wilde: „Die domme beesten! 't Zal nog al erg wezen, als ik die eens in de pooten bijt!”

Maar... op zekeren winteravond, toen er een sneeuwstorm dreigde, was diezelfde hond, nadat de schapen in de hokken gedreven waren, opeens verdwenen.

Toen het donkerder werd, bemerkte Leonard, dat hij niet, zooals anders, in de keuken voor het vuur lag en hij werd ongerust. De wind nam toe in hevigheid en in dichte vlokken joeg de sneeuw langs de rammelende vensters.

Leonard liep naar de deur en riep naar buiten, maar het geluid van zijn stem werd door den wind terug gedreven en in dichte vlokken drong de sneeuw het portaal binnen.

Leonard liet zich door geen storm afschrikken. Hij herinnerde zich, dat Monster, toen de schapen binnen waren, doodstil had staan kijken naar de velden aan den overkant van het water. Dus nam hij een lantaarn en met inspanning van al zijn krachten streed hij tegen den storm in. Bij de groep denneboomen aan de Oostelijke grens van de ranch zag hij Monster die huiswaarts kwam.

Grotesk bij het licht van de lantaarn deed Monster meer dan ooit zijn naam eer aan. In zijn bek droeg hij een pas geboren lammetje en naast hem liep, moeizaam, het moederschaap, wier jong temidden van den vreeselijken storm ter wereld was gekomen.

Monster liep langzaam, zijn stap schikkend naar dien van het schaap, nu en dan even stilstaand als het rusten wilde, maar duidelijk te kennen gevend, dat het met hem mee moest. Het blatende lammetje hing, licht als een veer, in zijn bek. Zoo bracht hij beide veilig thuis.

Monster bedelde nooit om een liefkoozing, zooals de andere honden. Hij gaf nooit teekenen van blijdschap als zijn baas thuis kwam. Maar tusschen die twee was een elkaar begrijpen zooals tusschen twee mannen, die elkaar achten en waardeeren.

Ofschoon Monster echter onverschillig scheen voor liefkoozingen, hij was ontzaglijk jaloersch. Eens had hij een hond dood gebeten, die door Leonard werd aangehaald. Hij beet hem den strot door en gooide het trillende hondelijf van zich af. Zijn bek zat vol bloed.

Toen bleef hij onbevreesd staan om zijn straf af te wachten. Leonard ranselde hem onbarmhartig, maar Monster gaf niet het minste geluid. Toen zijn baas de zweep neergooide, keek de hond hem aan, alsof hij zeggen wilde: „Dat hebben we dus gehad. Nog iets van je dienst?”

Leonard was woedend. Hij begroef den dooden hond, en na dien dag haalde hij de andere honden niet meer aan. Ze waren een waardevol bezit voor hem — maar Monster was onbetaalbaar. En Leo-

nard wist, dat hij dit dier nooit zou kunnen veranderen.

Monster had een diepen afkeer van katten. De andere honden joegen ze na of negeerden ze. Monster haatte ze hartgrondig; hij achtervolgde ze en doodde ze door ze met een hevigen ruk heen en weer te schudden en dan de lucht in te gooien. Meestal braken ze daarbij hun nek, en de enkele die den aanval overleefden waagden zich nooit weer bij hem in de buurt.

Zoo viel hij op zekeren dag een jong grijs poesje aan, dat argeloos te spinnen lag in de zon. Ze was niet dood, toen Monster haar had neergegoid, maar ze bleef stil liggen en met groote, angstig vragende oogen keek ze naar den vreeselijken hond.

Hij zag dat hij haar niet gedood had en hij kwam dicht bij, maar zij verroerde zich niet; ze was er niet toe in staat. Zij mauwde klagend en haar geteisterd lijfje trilde.

Monster aarzelde, besnuffelde haar even en keerde zich om.

Toen kwam Leonard erbij. Voorzichtig tilde hij het poesje op en streelde het trillende lijfje. „Monster,” zei Leonard ernstig, „dat was laf van je! Ik schaam me over jou!”

En tot zijn groote verbazing zag hij, dat Monster zich ook schaamde. Met den staart tusschen de beenen sloop hij weg.

En nu bleek, dat Monster ook schuld kon bekennen. Het kleine poesje bleef in leven, maar het kreeg nooit weer het volle gebruik van zijn ledematen. Zij kon zich nog slechts langzaam voortbewegen en zou een gemakkelijke prooi zijn geworden der jonge honden, voor wie het opjagen van katten een geliefkoosde sport was. Maar Monster werd haar beschermer, en de andere honden begrepen al spoedig, dat de kleine grijze kat niet geplaagd mocht worden.

Monster werd niet alleen haar beschermer, maar ook haar vriend. Zij zat uit te kijken op het hek, als de herdershonden, na afloop van hun werk, huiswaarts keerden. Op de andere honden lette ze niet, want ze wist heel goed, dat ze haar geen kwaad durfden te doen, maar als Monster, vlak achter den baas, langs haar kwam, liet ze zich spinnend op zijn rug glijden. Ernstig droeg hij haar de keuken in, waar hij voorzichtig ging liggen. Het lag niet in zijn aard om genegenheid te toonen, maar hij stond toe, dat ze hem kop en ooren waschte en tusschen zijn voorpooten ging liggen slapen.

Omstreeks dien tijd trouwde Leonard. Louise, zijn jonge vrouw, vond iets beangstigends in de afgelegenheid van de ranch en zij rilde wanneer ze 's nachts, in de verte, het huilen der wolven hoorde. Maar ze had Leonard lief en ze wende langzamerhand aan de eenzaamheid, en toen haar kind geboren werd, begon ze er zich geheel en al thuis te voelen.

Monster had de jonge vrouw koeltjes aanvaard. Het was of hij begrepen had, dat er vroeg of laat wel zoo iemand komen zou. Maar het kind — dat was een ander geval. Op dien kleinen indringer, die opeens heer en meester werd, had hij niet gerekend.

Toen Leonard het kind in zijn armen nam, gromde Monster en zijn oogen werden rood. Toen hij het weer in zijn wiegje legde, met dwaze lieve woordjes van vader trots, stond Monster naast hem en hij gromde weer toen hij naar het roode rimpelige gezichtje keek.

Eens toen Leonard het kind liefkoosde, sprong de hond tegen hem op en trachtte hem het kind

uit de armen te rukken. Leonard schopte hem weg en ranselde hem met een zweep.

„Monster, jij duivel!” hijgde hij onder het slaan. „Als je ooit dat kind aanraakt, vermoord ik je!”

Monster keek zijn baas somber aan en liep het huis uit, zonder om te zien. Een heele week bleef hij weg en een der mannen van de ranch kwam vertellen, dat hij hem met een wolvin gezien had.

Leonard was er zeker van, dat Monster zou terugkomen, maar Louise riep:

„Neen, neen, laat hij wegblijven! Die hond is écht 'n monster! Ik zou altijd bang wezen voor het kind als hij er was!”

„Je beoordeelt hem verkeerd,” zei Leonard sussend. „Hij is 'n beetje jaloersch op 't kind, dat is waar, maar daar komt hij wel over heen. Hij is leelijk en hij ziet er gevaarlijk uit, dat geef ik toe, maar hij is trouw.”

Monster kwam terug. Hij verscheen op zekeren dag aan de keukendeur, toen Leonard bij de schapen was. Zijn glinsterende oogen schenen te vragen of hij welkom was, maar in Louise's oogen zag hij er gevaarlijker uit dan ooit. Zij nam haastig het kind op, dat over den grond kroop, vluchtte ermee naar de slaapkamer en sloot de deur achter zich.

Maar de kleine grijze kat verwelkomde Monster op de hartelijkste wijze. Mauwend van vreugde en genoeglijk spinnend liep zij op hem toe, drukte zich tegen zijn pooten aan en probeerde hem te likken. En voor de eerste en laatste maal in zijn leven boog Monster zijn leelijken kop om de kleine kat te likken.

De hond had, met betrekking tot het kind, zijn les geleerd. Hij toonde nooit meer iets van zijn jaloerie. In den beginne negeerde hij het ventje, zelfs als het naar hem toe kwam kruipen. Later kon hij oplettend naar het kind zitten kijken, alsof hij zich afvroeg wat zijn aangebeden meester aan dit kruipende hulpeloze ding voor aantrekkelijks kon vinden.

Langzamerhand begon Louise's wantrouwen te verdwijnen en zij kwam er eindelijk toe, het kind buiten op de veranda in zijn wieg te leggen, terwijl Monster op de trap lag.

Maar op zekeren dag, toen ze klaar was met haar werk in de keuken en naar buiten kwam om het kind te halen, vond ze de wieg leeg. Monster lag nog te slapen op de trap en de kleine poes dommelde tegen hem aan.

Op Louise's angstkreten kwamen de mannen met stokken en geweren aanloopen uit stallen en schuren. Leonard was doodsblijk en Louise wierp zich schreiend in zijn armen. Ze was er zeker van, dat het een of andere ondiep het kind had weggehaald.

„Onzin!” zei Leonard met overtuiging. „Geen enkel dier zou hier durven komen als Monster daar ligt.”

Na een angstig uur van zoeken vonden ze het kind. Achter de schuur, waar de afval werd verbrand, zat de kleine baas, heel genoeglijk spelend met een paar leeg blikjes, vuil, maar geheel ongedeerd.

In dat eerste oogenblik van intense verlichting vroeg niemand zich af, hoe het kind daar gekomen was. Maar later keek Leonard Monster streng onderzoekend aan, en de hond doorstond dien blik zooals gewoonlijk.

Leonard wist hoe sterk Monster was. Hij zou het kind even gemakkelijk kunnen dragen als een pas geboren lam. Op den vuilnishoop achter de schuur werd alles neergegoid dat onbruikbaar geworden was; wat daar werd neergeworpen, kwam niet meer terug in huis. Er zat een grimmige humor in het geval, die paste bij den hond.

„Monster! Duivel, die je daar bent!” schold Leonard tusschen opeengeklemd tanden. Maar hij kon den hond niet slaan — hij had immers geen bewijzen.

Was dit gebeurd met een ander kind, dan zou hij hartelijk gelachen hebben om het geval. Maar nu vond hij er niets grappigs in. Er kon allerlei gebeurd zijn met het kind. De hond zou het hebben kunnen laten vallen, er hadden wolven kunnen komen uit het bosch. Het kindje zou zich hevig hebben kunnen bezeeren aan gebroken glas of aan verroest blik.

„Monster,” zei Leonard ernstig, „ik vertrouw je niet meer!”

De leelijke groote hond staarde hem even aan, keerde zich toen om en ging liggen. Het was of hij het mislukken van zijn plan noodgedwongen aanvaardde; evenals zijn vernedering en de ontevredenheid van zijn baas. Het was werkelijk alsof hij de schouders ophaalde.

Toen kwam de winter — een vreeselijke winter. Rondom de ranch huilden wolven, die zich soms vlak bij de schuren en schapenhokken waagden.

Het voorjaar liet lang op zich wachten en zelfs toen de sneeuw begon te smelten, hoorde men nog het gehuil der wolven en hun sporen werden ook nu nog in de buurt der schuren en schapenhokken gevonden.

Toen, op een lentemorgen, kwam er een dringende bede om hulp van een andere ranch, waar de vrouw des huizes haar eerste kind verwachtte. Louise was alleen thuis. Haar hulp was onmiddellijk noodig en zij kon er enkel te paard komen. Haastig zadelde zij haar paard; toen overlegde ze wat ze met het kind zou doen. Leonard zou al spoedig thuiskomen om te eten; dus schreef ze even een briefje voor hem, legde het kind in het kleine bedje, dat zijn vader voor hem had gemaakt, en sloot de deur van de slaapkamer.

Toen steeg ze te paard en reed in vollen draf naar de vrouw, die haar hulp noodig had.

Leonard kreeg het briefje niet te zien. Er was een ziekte uitgebroken onder sommige schapen en hij had den heelen ochtend en middag zijn handen vol. Toen hij er over dacht naar huis te gaan, vertelde een van de mannen hem, dat hij Louise te paard had gezien; ze reed in de richting van de ranch der Leroux.

Leonard trok de wenkbrauwen op. Hij had niet graag, dat Louise alleen door de bosschen reed, vooral niet om dezen tijd. En hij wierp zich haastig te paard om zijn vrouw tegemoet te rijden.

Zij kwam juist naar buiten, toen hij bij de ranch der burens aankwam.

„Een flinke jongen!” riep ze glimlachend. Toen betrok plotseling haar gezicht.

„Het kind — waar is het kind? Je hebt het toch niet alleen gelaten?”

Leonard keek haar verschrikt aan.

„Het kind? Maar — is het kind dan niet bij je?”

Zij kon eerst niet spreken. Een matelooze angst kwam in haar op.

„Neen — neen,” zei ze toen bijna fluisterend. „Ik heb een briefje achtergelaten — ik dacht, dat je om twaalf uur thuis zou komen. Het kind — o — dan is het daar alleen — misschien met — Monster.” Haar stem stierf weg, alsof ze den naam niet durfde uitspreken.

Leonard probeerde te lachen, maar zijn lippen waren stijf en zijn adem ging snel, toen hij haar in het zadel hielp.

„Kom, Louise, maak je nou niet angstig. De kleine baas kan geen kwaad — alleen zal hij wel honger hebben. En Monster...”

Louise, doodsbleek, zette haar paard in galop.

„Waar was die hond — dat vreeselijke beest — toen jij wegreed?”

„Ik weet 't niet,” zei Leonard. „Ik herinner me

niet — wacht eens — ja, hij stond naar ons huis te kijken — hij blafte — toen liep hij weg. Ik dacht dat hij nog schapen opzocht. Ik heb hem niet geroepen.”

„O, goede God, help mijn kindje!” smeekte de jonge vrouw. „Het is in gevaar, Leonard, ik voel het! Dat akelige beest, dat met wolven omgaat — o Leonard, jij wou 't nooit gelooven dat hij gevaarlijk was — ik heb 't altijd gezegd. O, mijn kindje, mijn arm kindje!”

Toen sprak geen van beiden meer. Zwijgend raasden ze voort, alsof hun leven op het spel stond.

Louise was de eerste, die op den grond sprong, toen haar paard uitgeput stilstond voor het huis na den woesten rit. Zij gooide de deur wijd open en het daaropvolgende oogenblik uitte ze een schreeuw, die Leonard deed verstijven van angst. En toen hij binnenkwam, trof hem een ontzettende aanblik.

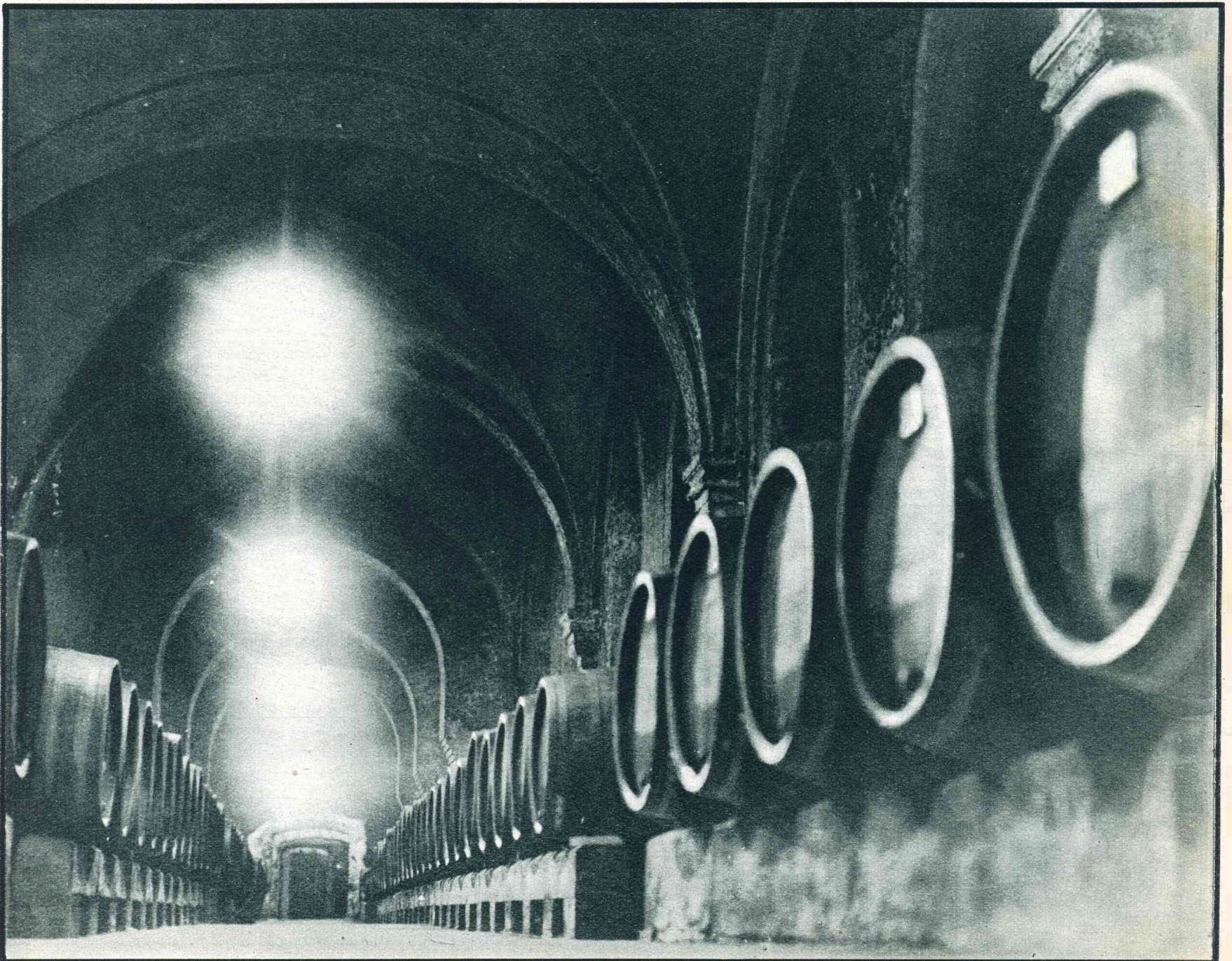
Louise lag bewusteloos op den drempel van de slaapkamer. Daarachter zag hij het leeg bedje, een open venster met slijksporen op de vensterbank en daarbij de hond — Monster. Met blikkerende tanden en rood beloopte oogen keek het geweldige beest hem aan — zijn zware pooten en zijn ruige borst zaten vol bloed.

„Jij — jij duivel!” schreeuwde Leonard als waanzinnig — en buiten zichzelf van woede en afkeer schoot hij zijn revolver af.

Eén oogenblik stond de hond nog overeind, toen viel hij dood neer, zonder geluid te geven.

„O, mijn hemel! Mijn hemel!” snikte Leonard als wezenloos. En toen — hoorde hij het kind schreien.

Ongeloovig, vreezende te droomen, liep hij langzaam vooruit. Daar, veilig verborgen achter de deur, lag het kind. Het huilde van angst en van honger. En dicht bij het kindje, in een grooten bloedplas, lag — een doode wolf!



Waar de mijn te rijpen ligt.

DE UITSLAG

VAN ONZE PRIJSVRAAG

„BENT U MENSCHENKENNER?”

Dat er zooveel mensenkenners onder de abonné's van ons blad zouden schuilen, hebben wij niet kunnen denken. Tienduizenden oplossingen zijn op onze jongste prijsvraag binnengekomen. Wel een bewijs hoe nauwkeurig onze lezers gewoon zijn hun evenmenschen te bestudeeren. En laat ons er aanstonds aan toevoegen, dat de overgrote meerderheid de juiste oplossing heeft kunnen vinden. Sommigen van de inzenders hebben evenwel den arts met den politiecommissaris verwisseld. Wel een bewijs hoe weinig zij met den „sterken arm” in aanraking zijn geweest. Want het was toch duidelijk, dat de man met den strengen blik de politieambtenaar moest zijn, terwijl die met den milden oogopslag niet anders dan de geneesheer kon wezen. Intusschen hebben wij deze mededingers, daar zij een juist antwoord zoo dichtbij kwamen, ook onder de goede oplossers gerangschikt.

De volgende cijfers moesten achter de alphabetisch gerangschikte portretten worden gevoegd, zoodat de goede oplossing luidde als volgt:

A = 6; B = 8; C = 9; D = 11;

E = 3; F = 4; G = 2; H = 12;

I = 1; J = 7; K = 10; L = 5.

De hoofdprijs, een gouden heeren-horloge, werd (na loting) toegekend aan W. J. Teunissen, J. v. Lennepkade 208^{II}, A'dam (W.)

Vervolgens zijn onder de volgende

goede oplossers vijftig waarde-

volle, luxe voorwerpen verloot.

De prijzen werden toegekend aan:

Mevr. Bok, Postjeskade 41 III; J. Burga, 1e Kostverlorenkade 8 III; H. Flore, v. Boetzelaarstraat 33 II; J. Kok, Scheldestraat 54 I; Mej. T. Wieneke, Legmeerstraat 44 I; E. C. Trijbits, P. C. Hooftstraat 33 III; L. de Wit, Talmastraat 13 III; K. L. Baars, Hemonystraat 53 I; W. J. Groot, Baarsjesweg 203 III; Mevr. G. Krens, Adm. de Ruyterweg 168; H. Schuitemaker, Hoofdweg 313 I; T. Gelderman, Bilderdijkstraat 29 I; Mevr. M. Voors, Stolwijkstraat 23 h.; A. Horksema, 2de v. Swindenstraat 96 II; Mej. M. Koper, Leidschekade 50; J. v. d. Velde, Ranonkelkade 391; Mej. L. v. Duinen, Ferd. Bolstraat 110 II; J. A. Westenberg, Czaar Peterstraat 101 I; Mej. J. Hamwijk, Lange Leidschedwardsstraat 44 III; N. Knaap, v. d. Pekstraat 101 hs.; D. de Jong, Sleutelbloemstraat 15; Mej. R. Wilders, Mr. P. N. Arntzeniusweg 27; F. May, Archimedeslaan 21; N. ten Hoonte, Goffelstraat 1; Gretha Snoek, Dapperstraat 89; A. de Ruyter, Celebesstraat 113 I; J. A. Meijs, Palembangstraat 67 III; P. J. Moerkens, Beukenweg 23 I; T. v. Dien, 2e Boerhavestraat 63; Mevr. Vorhauer, v. Tuyll v. Serooskerkenweg 50; C. Hellingwerf, Achil-

lesstraat 82; G. Brakke, Lomanstraat 34 B; Mevr. Gouwmaand, Meeuwenlaan 329 B, allen te Amsterdam. C. Woestenburg, Meldijk 28, Uitgeest; Mej. A. H. Roele, Molengouw 278, Broek in Waterland; M. Veening, Beemster; C. de Moel, Hoofdstraat 48, Grootebroek; G. de Bakker, Bobeldijk D 90, Berkhout; Mien v. d. Laan, Binnenweg 79, Sommelsdijk; E. A. van Veen, Eemnesserweg 42, Baarn; Tijmen van Tiel, Amsterdamsch Kinder Sanatorium Hoog Blaricum, Laren (N.H.); C. J. Hoep, Vechtkade 295, Muiden; B. Singer, Andijk; Wed. A. Dekker, Callants-oog; E. Top, Oversluispad 13, Wormerveer; A. Halff, Hoofdstraat 138, Santpoort; C. Kroon, Laarderweg 63, Eemnes; E. A. Mootz, Breestraat 59, Koog a/d Zaan; J. H. A. Koster, Radboudlaan 2, Bussum; J. C. Goudriaen, Belgischestraat 2, Zaandam.

Tenslotte kwamen voor de 50 troostprijzen in aanmerking, eveneens na loting:

Klaas Koning, Oostenburgervoorstraat 8 II; Mej. J. Ammeraal, Makasserstraat 13 II; Th. Blom, Zaandammerplein 8h.; G. Bergman, Zonneweg 30; J. Kooij, Stompvorenstraat 65, Tuindorp-Nieuwendam; E. Kaufmann, Ceintuurbaan 183 III; H. M. Meyer, Joz. Israëlkade 107 I; N. Schouten, Henriette Ronnerplein 34 h.; N. A. Michels, Vondelstraat 24; Mevr. v. d. Naaten, Nickeriestraat 44 h.; At. Zegwaard, Jac. v. Lennepstraat 227 II; allen te Amsterdam. Mej. B. Westerwal, Visseringstraat 15, IJmuiden; J. Elfering, Narcissenstraat 23, Lisse; F. Rijswijk, Kerkplein 13, Alkmaar; L. Schongs, Vijzelstraat 177, Den Helder; R. Haringa, Hertzogstraat 58, Den Helder; N. v. d. Putten, Roosveldstraat 16, Haarlem; H. Bosman, Stammeerkade Waanschip, Aalsmeer; R. den Das, Schoorldam; Mien Renee, Prinsenweg 16, Voorhout; Mevr. K. Visser, Constantiastraat 19, Hilversum; L. Reehorst, Kanaalstraat 56, IJmuiden; P. v. d. Werff, Schagerbrug; J. Oostwouder, 55, Oosthuizen; Mej. A. Geusebroek, Zandburen 19, Hippolytushoef; H. Schill, Bangert 20, Medemblik; Jb. Nat, Westenstraat 112, Purmerend; L. Minderhoud, Stumphiusstraat 13b, Beverwijk; C. v. Tilburg, Ouderkerkerlaan 149, Diemen; H. Hoogvorst, Oostwal 118, Warmenhuizen; D. Kaaij, Lagedijk 39, Anna Paulowna; N. C. Aafjes, Rijksweg 107, Limmen; H. Boon, Dorpstraat 20, Jisp; M. Swama, Walderstraat 20, Den Burg (Texel); Mej. R. Koster, Nieuwe Niedorp; A. Olthof, Dorpstraat A 366, Oudkarspel; Mevr. S. Tate, Ridderstraat 16rd, Haarlem; G. Visser, Militairenweg 135, Krommenie; Leo Henfling, Rijnegomlaan 6, Aerdenhout; Mej. A. Roozen, Vogelenzangscheweg 49 A, Vogelenzang; Mej. E. Remink, de Kaag F 27, post Abbenes; Joh. Sneek, 142, Landsmeer; J. v. Rijn, Leimuiden; J. Mannes, 2e Landdwardsstraat 11, Alkmaar; P. Schuit, Benedenweg 43 a, St. Pancras; C. Dekker, Laurierstraat 30 E, Schagen; Fred. Faure, Clivialaan 8, Heemstede; G. A. Blomhoff, Stationsweg 1, Hoofddorp; A. Koomen, H. Soeteboomstraat A 56, Oostzaan; Mej. Tj. Bakker, Oude Karselaan 15, Amstelveen.

Onze administratie zal aan de gelukkige winnaars hun prijs toezenden.

Over den uitslag kan geen correspondentie worden gevoerd.

OM WOLLEN JUMPERS EN SJAALS VOOR KRIMPEN
TE BEHOEDEN MOET U DEZE STEEDS WASSCHEN IN



LUX

DOOR HAAR ZUINIGHEID GOEDKOOP



+ + + + + I N D E R D A A D N E D E R L A N D S C H F A B R I K A A T + + + + +



VROUWENZORGEN

Slechte teint — reumatiek — te dik — altijd moe...

Indien deze vrouw voor elke klacht een apart middel genomen had, zou zij het erg druk hebben gehad. En de lange tijd, die noodig zou zijn geweest, om voor dit alles een kuur te doen.

Neen, ze nam maar één middel, en na zes weken zag zij alle klachten al verdwijnen. De eenvoudige verklaring is, dat al haar klachten voortkwamen uit éénzelfde oorzaak. Zij schrijft:

„Sinds ik zes weken geleden Kruschen begon te nemen, is mijn gezondheid hard vooruitgegaan. Mijn teint, die er onfrisch uitzag, is nu helder en gezond geworden. Mijn reumatiek is bijna verdwenen. Twee maanden geleden was mijn gewicht 138 pond en gisteren woog ik op dezelfde weegschaal 128 pond. Deze gewichtsvermindering heeft me wonderlijk veel goed gedaan, want ik voel me niet half zoo moe meer tegenwoordig en ik kan beter werken dan ik in maanden deed. Daarom zou ik Kruschen nooit meer willen missen. Mej. A. L. R.”

Zoovele kwalen, waarover de menschen klagen — vanaf „niet lekker voelen” tot acute reumatiek — kunnen veelal worden teruggebracht tot één grond-oorzaak — traagheid der inwendige organen. Er is één zekere, veilige weg om Uw organen regelmatig aan 't werk te houden — de „kleine dagelijksche dosis” Kruschen Salts. Kruschen is een wetenschappelijke combinatie van zes minerale zouten, die uw afvoerorganen aansporen tot betere werking en aldus alle afvalstoffen wegruimen, die uw organisme verstoppelen en het bloed onzuiver maken. Kruschen heeft een zuiverenden en versterkenden

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon. Stralende gezondheid voor 1 cent per dag. Imp.: N.V. Rowntree Handels-Mij., Heerengracht 209, Amsterdam-C.

Op het oogenblik kunt U Kruschen Salts probeeren zonder dat het U iets kost. Er zijn namelijk onlangs onder de apothekers en drogisten een aantal flacons Kruschen verdeeld, die alle verpakt zijn met een gratis proefflacon. U kunt dezen gratis proefflacon gebruiken zonder den gewonen flacon Kruschen te openen. En indien U na deze proef niet volkomen tevreden bent, kunt U den grooten flacon ongeschonden terugbrengen naar den apotheker of drogist bij wien U dezen gekocht hebt. Hij zal U uwe geheele uitgave (f 1.60) onmiddellijk en zonder omwegen terugbetalen.

Maar vergeet niet, dat de gratis proefflacon alleen verpakt is bij de groote maat en slechts voor een beperkten tijd verkrijgbaar is. Gaat dus nu naar uw apotheker of drogist, voordat hij deze „Groote Proefpakken” uitverkocht heeft. Let op dat op het etiket op de flesch, zoowel als op de buitenverpakking de naam Rowntree Handels-Maatschappij Amsterdam voorkomt.

Philips „Bi-Arlita” met dubbelgespiraliseerden gloeidraad - NOG ZUINIGER!



Let op de gecombineerde Decalumen-Wattstempel van de nieuwe serie Philipslampen: de „Bi-Arlita” en de „Spiralta”. De „Bi-Arlita”, met edelgas gevuld, inwendig gesatineerd en met dubbelgespiraliseerden gloeidraad; de „Spiralta”, de heldere vacuümlamp met enkelgespiraliseerden gloeidraad.

Iedere gebruiker kan zelf onmiddellijk zien, welke hoeveelheid licht hij per hoeveelheid verbruikten stroom ontvangt.



125 Decalumen : het goede lichtvolume!

PHILIPS Bi-Arlita

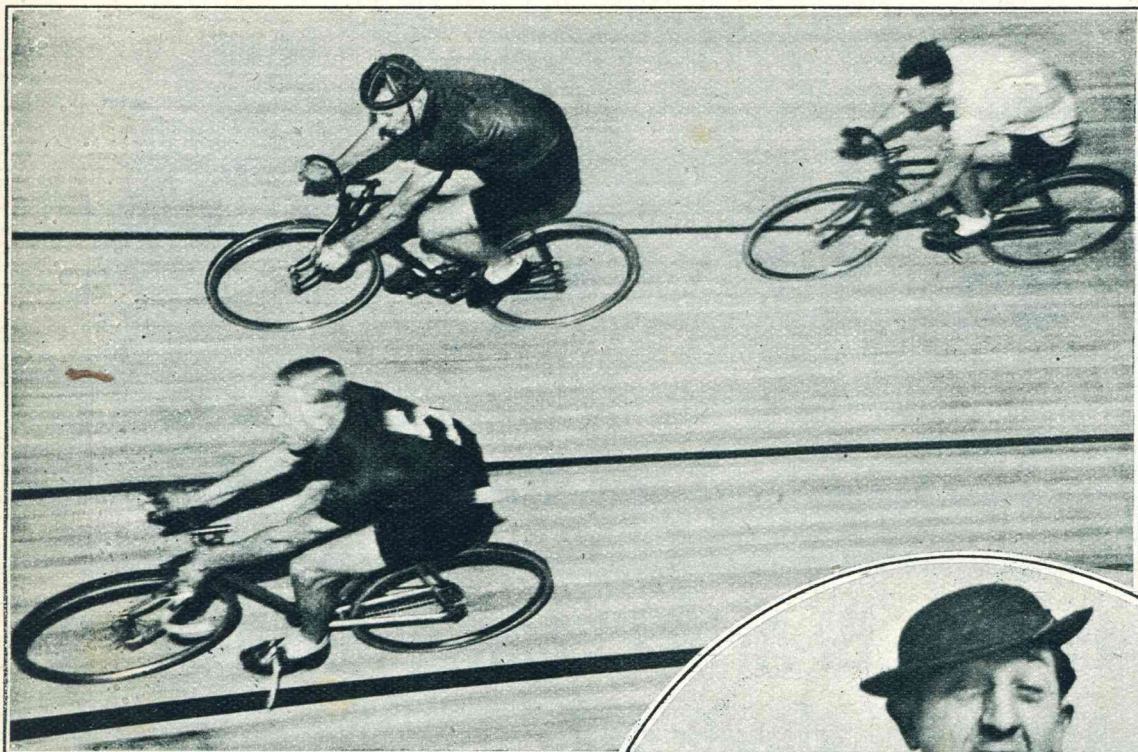
Vraagt vergelijkende lichtdemonstratie met den photometer

LIJDERS AAN ASTHMA

Boom's Astmapoeder geeft bij inademing direct verlichting bij Asthma en daaruit voortkomende Borstbe-nauwdheid en Borst-beklemming

BOOM'S ASTHMAPOEDER

Alleen echt met den naam BOOM. Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à f 1.25 per groote doos.



Als de strijd op zijn hoogst is. Voor Wals, boven hem Braspenning en daarachter Van Hoek, in de sprint.

SPORT

VAN DE WEEK

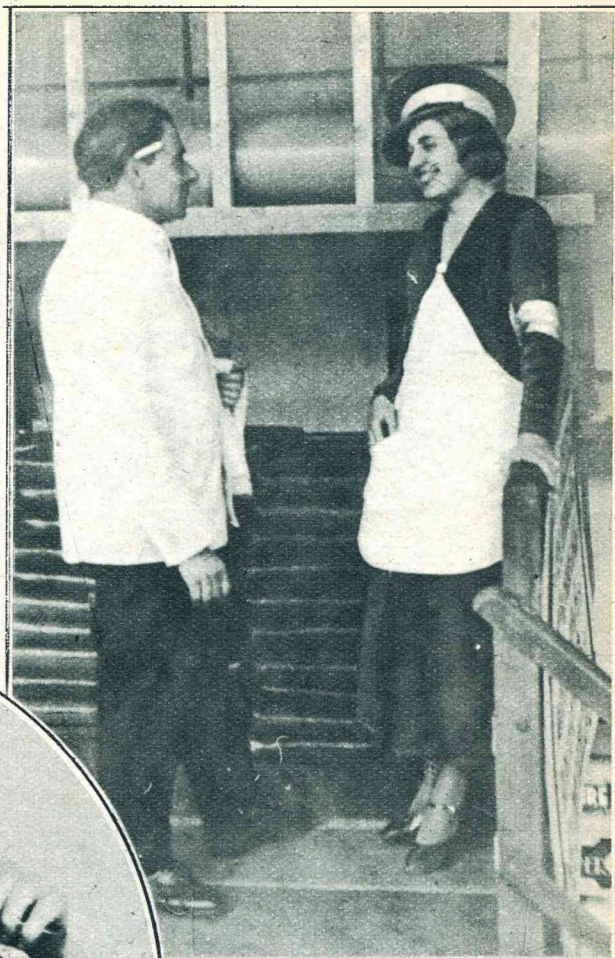
In de hoofdstad is in den loop dezer week elk sportevenement overschaduwd door de „Zesdaagsche”. Op het moment dat wij dit schrijven, is de strijd nog in voilen gang. Men kan het Fransche koppel Brocardo-Guimbretiére de kans geven of zijn hart verpanden aan Pijnenburg en Wals omdat die koppels tot op heden den besten indruk hebben gemaakt; een Zesdaagsche is te open voor verrassingen om thans reeds te zeggen



Achter de coulissen in 't R.A.L.-gebouw. Richard, die al spoedig moest opgeven, schijnt beter te kunnen eten dan „zesdagen” rijden. Op onze kiek heeft hij juist van Wals zijn portie „spuit” gekregen.

Eendracht slaat Blauw Wit 2 met 5-2. Speilmoment uit deze ontmoeting voor den korf van Eendracht.

De wedstrijd T. O. G.—Blauw Wit op het Ajax-terrein. Kiekje voor het doel van Blauw Wit.



Neutralisatie, ook voor den kellner en de programmaverkoopster. Ook die zijn blij als ze even op adem kunnen komen

wie als overwinnaars uit den fenomenalen strijd zullen komen. Een ongelukkige val, een lichte ongesteldheid, zij kunnen de geweldige inspanning van meerdere dagen een welverdiende belooning ontnemen.

De hoofdzaak voor ons is dat er ditmaal heel wat meer strijd is dan vorig jaar. Wij hebben meerdere zesdaagsche wedstrijden in het buitenland gezien, doch een Berlijner of Parijzenaar had men met onze eerste „Zesdaagsche” niet behoeven aan te komen. De organisatoren hebben wel gevoeld dat het publiek kritischer wordt, naarmate het meer op zesdagengebied heeft gezien.

Thans zit er electriciteit in de lucht. De echte „zesdagenseer” wordt over de Amsterdammers vaardig. Wel weet zij aan het treffen nog niet dien luister bij te zetten als de „schellinkjes” in het Sportpalast of Vélodrome d' Hiver, doch ook dit



zal mettertijd wel komen. Voor zoover wij de zaak momenteel reeds kunnen bekijken zal ook de tweede „Zesdaagsche” van Amsterdam van financieel oogpunt bezien wel weer een succes zijn. Gebeuren er geen bijzondere dingen, dan wordt zij 't ditmaal sportief ook, al zijn wij er van overtuigd, dat velen onzer lezers het woord sportief in dit verband kwalijk zullen nemen. Een beetje water moet er echter bij de wielersport nu eenmaal steeds door den wijn.

Bij de korfballers was het programma voor de Westelijke 1e klasse ditmaal ook al bijzonder klein; slechts twee wedstrijden vonden plaats. Hiervan leverde die tusschen Olympia en Koog-Zaandijk een kleine verrassing, daar de Koogers na indertijd op eigen veld met 5-1 gezegevierd te hebben thans met een gelijk spel (4-4) tegen de Bussumers genoeg moesten nemen. Het was een uitstekend gespeelde ontmoeting, waarin vooral Olympia's aanvoerder Hendriksen bijzonder op den voorgrond trad. Zooals verwacht werd



De korfbalwedstrijd Westerkwartier-D.D.V. (7-1). Een spelkijk voor den korf van Westerkwartier, welke zeven maal doorboord werd.

Een spannende strijd tusschen A.F.C. en West-Frisia (3-4). Moment voor het West-Friesche doel bij een hoekschoot. De doelman der gasten schijnt zijn back bij de haren te nemen.

geen halve maatregelen tegen Ready Tekca (12-1). Haar concurrente Eendracht behaalde een fraaie overwinning op Bl. Wit 2 (5-2), waardoor de zebra's nu geheel uitgeschakeld zijn. In 2B behaalde Hercules, dat hier de leiding heeft, een benauwde 3-2-zege op Excelsior, terwijl Sportief, dat als ernstige medegegagigde voor de eerste plaats in aanmerking komt, A'dam Zuid met 5-1 een lesje gaf.



Een goede dag voor Hilversum. De groenwitten klopten Zondag D.F.C. met 3-0. Moment uit deze ontmoeting. Keeper Bouwman van Hilversum in actie.

De tweede Amsterdamsche „Zesdaagsche”. De aardigste kicken worden gemaakt als het publiek tijdens de neutralisatie het R.A.I.-gebouw heeft verlaten. Op onze foto geeft Wals een rondje „spuit” bij een der vele maaltijden.



heeft Westerkwartier het tegen D.D.V. niet al te moeilijk gehad. De eerste helft was geheel voor de roodbroeken, in welke periode zij zich van een veiligen 4-0-voorsprong wisten te verzekeren. Na de rust gaf D.D.V. beter partij, hoewel zij toch niet kon verhinderen, dat Westerkwartier tenslotte een fraaie 7-1-zege wist te bemachtigen. Nu de eerste klasse zoo weinig nieuws geeft, willen we de leidende ploegen in de 2e klasse even voor het voetlicht plaatsen. In 2A namen de leiders LUTO

Rustige uren voor de renners. Piñenburg permitteert zich gedurende de neutralisatie zelfs de luxe van 'n praatje met de rondentellers.





Adverteeren
doet verkopen!



Per doos
van
3 stuks **45 ct.**

'n aardig en
nuttig geschenk

voor het St. Nicolaas-feest is ongetwijfeld onze
luxe doos, met drie stukken Palmolive zeep.
De aantrekkelijke, zachtgroene feestverpak-
king is het symbool van de natuurlijke kleur
der olijfolie, die in zoo ruime mate verwerkt
wordt in onze zeep. Kleurstoffen of dierlijke
vetten worden niet gebruikt: daardoor is
Palmolive zeep zoo goed! Pak bij Uw surprises
ook zoo'n aardige luxe doos Palmolive zeep.
Geen nuttiger geschenk voor jong en oud!

PALMOLIVE

Voor
St. Nicolaas!



Als U de Uwen ditmaal eens heel bijzonder ver-
rassen wilt, volgt dan die goede oud-Hollandsche
traditie: Geeft chocolade-letters van Droste!

Droste
ALTIJD WELKOM!
Spaart plaatjes v/h album „Bali“.

Koopt geadverteerde artikelen!

Krult Uw oogwimpers



**Nooit
zag ik
zulke
mooie
oogen.**

O, zeker, hij had ze meer gezien - deze zelfde
oogen, maar hij herkende hare werkelijke schoon-
heid niet tot zij ze openbaarde door Kurlash.

Slechts eventjes drukken met de Kurlash en Uw
wimpers zijn oogenblikkelijk fraai gekruld. De wim-
pers lijken langer, de oogen groter en dieper.
Verhoogt Uw persoonlijke charme
door Uw oogen te verzorgen
met Kurlash preparaten, het
meest volmaakte op dit gebied.

In 1e klas zaken à f 3.-. Geill. brochure
gratis op aanvraag bij den Gen.-agent:
K. Rijpkema, Weteringkade 98 B, Den Haag



KURLASH



„Ik verbleek net zoo min als
Everlasting“ meent hij

Ja zeker, - Kannertegen zal zich uit de warme
zon laten zetten. „La'me staan“ zegt-ie.

„Of ben ik minder kleurecht dan dat Everlasting
kussen, dat veelgeroemde, met die Tuschinsky-
figuren? Dachten ze, dat alleen Everlasting's 46
kleuren niet verbleeken in de felle zon? Met die
nieuwe Everlasting-kleuren raak ik toch al op den
achtergrond... Tenslotte zou je zelfs als papegaai
tegen dat verrassend soort nieuwe kleuren niet meer
op kunnen.“

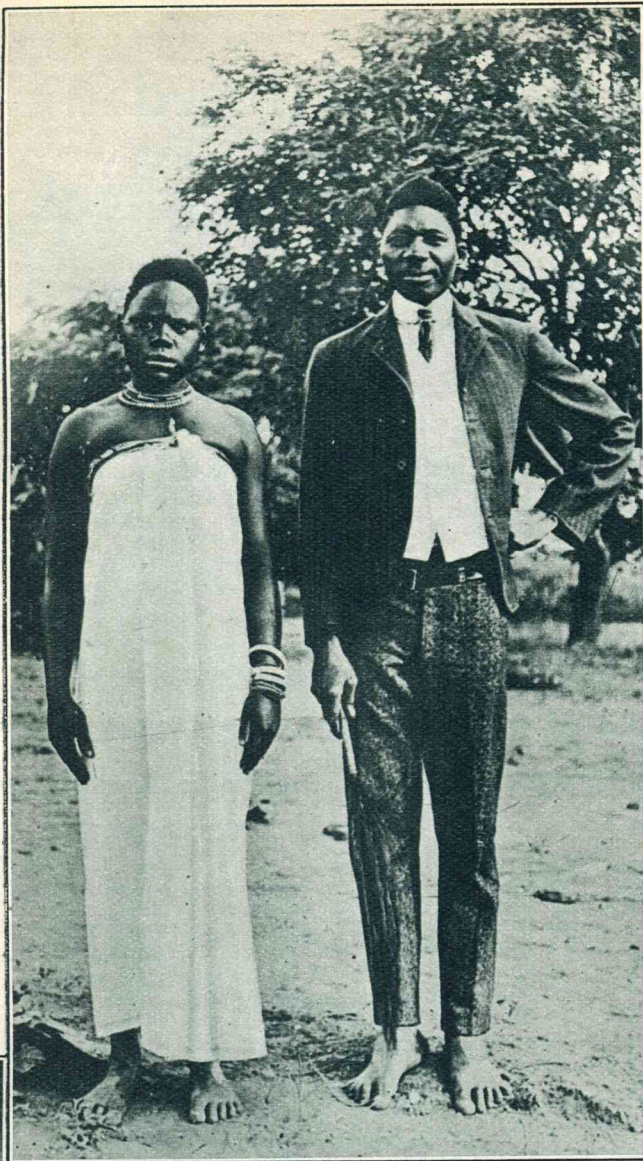
Everlasting

KAN ER TEGEN!

46 kleuren Indanthren-geverfd, volgens het „TROLASOL“-systeem, dat zon-, wasch- en kleurechtheid waarborgt.
Plus een zeldzaam goede kwaliteit „ongebleeft“ - de moeite waard om die te probeeren! Gegarandeerd gewicht 100 gram.

N.V. STOOBANDFABRIEK VAN ENGELN & EVERS - HEEZE (N.B.)

Zoo trouwt men in Afrika



Bij de uitgestrektheid van het zwarte werelddeel behoeft het geen verwondering te baren, dat de huwelijksgebruiken in tal van streken sterk verschillen. In landen, waar zending en missie zijn doorgedrongen trachten de negers dikwijls Europeesche gebruiken na te doen, terwijl op andere plaatsen aan

Ook in Afrika bestaat de gewoonte, dat het bruidspaar zich laat fotografeeren. De echtgenoot houdt, veelbelovend, een karwats in de rechterhand.

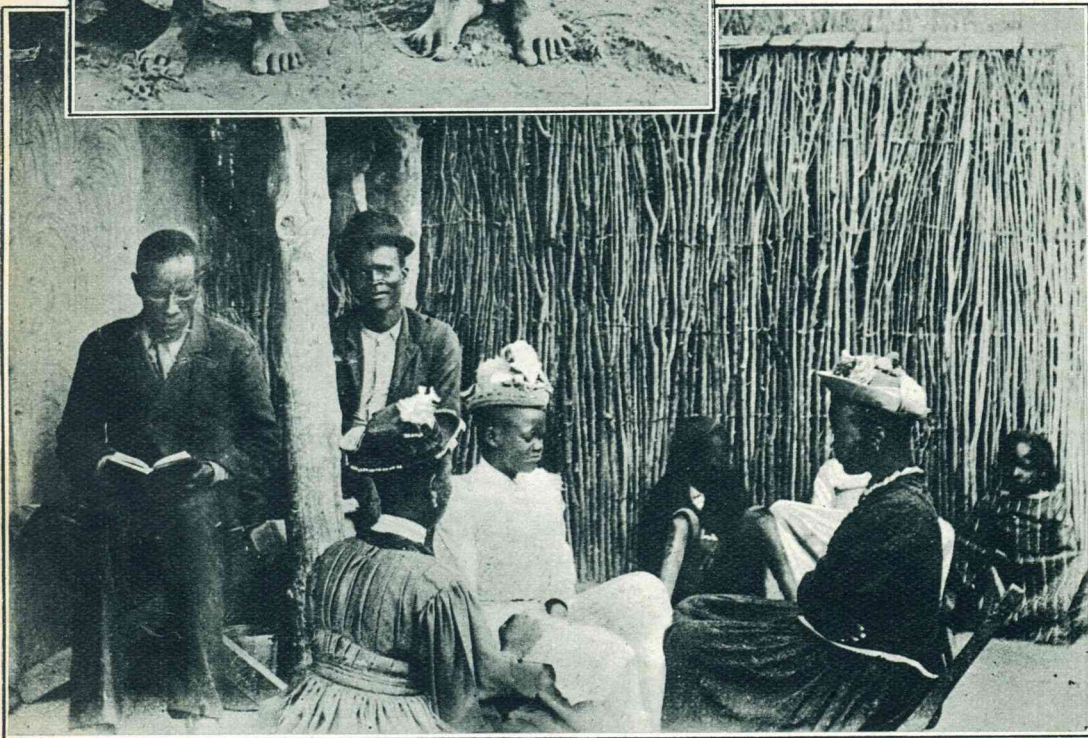
Een huwelijk wordt soms voltrokken door een negergeestelijke. De bruidsmisjes hebben zich voor deze plechtige gelegenheid Europeesche hoedjes aangeschaft.



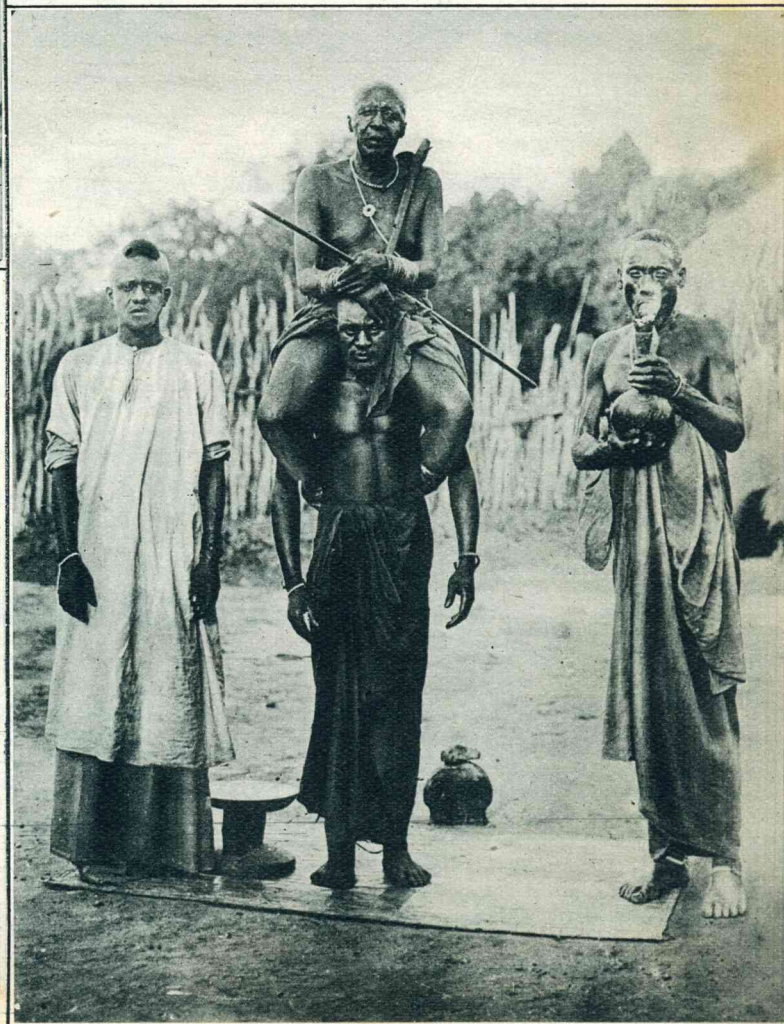
Deze schoonvader ontvangt in ruil voor zijn dochter een nieuw kunstbeen.

de gewoonte wordt vastgehouden de bruid van den aanstaanden schoonvader te koop. De prijs bestaat meestal uit eenige stukken vee. Weer in een ander gebied wacht de bruidegom zijn beminde in een hinderlaag op, springt op haar af, tikt haar met een knuppel bewusteloos en sleept haar vervolgens de echtelijke hut binnen. Het lijkt ons allemaal bijzonder vreemd. Maar hoe zouden de negers oordeelen over onze bruiloften?

Een hooge bezoeker bij het bruiloftsfeest. Dit gewichtig personage wordt op de schouders van een van zijn lijfeigenen aangedragen. Hij heeft zijn particulieren vuurroeter meegebracht.



Tot slot van de bruiloft gaan de gasten een partijtje touwtrekken. De familie van den bruidegom behoort volgens een oud gebruik te winnen.





Speciale St. Nicolaas- en Kerstaanbieding van Luxe Boeken Holl. Bibliotheek



a. pakketten van 5 gebonden boeken f 2.50

b. „ „ 10 „ „ - 4.50

c. „ „ 20 „ „ - 8. —

Bij bestelling van 5 stuks op te geven 8 nummers

Bij bestelling van 10 en 20 stuks op te geven resp. 13 en 25 nummers.

Verkrijgbaar bij de bezorgers en agenten en aan ons hoofdkantoor.

1 Door den Nevel heen..... L. Francis
2 Om Harentwil Berta M. Clay
3 De verdwenen Robijn Charles Garvice
4 Rosemary Carew Joseph Höcking
5 De macht van zijn geld..... J. I. Lawrence
6 Het heilzame Vergift.. Fedor von Zobeltitz
7 De Secretaris v. d. Uitvinder, Patricia Wentworth
8 De schoone Getuige H. Curties
9 Diamantenjacht..... Lilian Quiller-Couch
10 Het meisje uit Montana, Grace Livingstone Hill
11 Het Graf in de Woestijn .. Henri van Duuren
12 Het Drama in den Vuurtoren.. Gordon Volk
13 Schandaal te Hunterstone Seldon Truss
14 De Wreker..... Mr. Belloc Lowndes
15 Voortvluchtig..... E. Charles Vivian
16 Geesten en Spoken in Penruddock.....
J. Russel Warren
17 S. O. S. Geo Goodchild
18 Belinda kiest haar man Richard Starr
19 Althea's Huwelijk, Effie Adelaide Rowlands

20 Een Jaar van haar Leven.... Hermine Black
21 De Kasteelvrouwe Charles Garvice
22 Het Huis aan den Overkant... Oliver Sandys
23 Het Masker der Liefde
Effie Adelaide Rowlands
24 In stilte getrouwd Charlotte M. Brame
25 Sylvia vervangt de Vorstin.. J. Russell Warren
26 De Hebzucht van Mr. Carton.. Charles Garvice
27 Het Fortuin van Angela Brent.....
Effie Adelaide Rowlands
28 Een Meisje uit Duizenden, Charlotte M. Brame
29 Lady Juliet's Wraak Charles Garvice
30 Geoffrey — mijn Echtgenoot.. L. G. Moberley
31 De Twee Zusters Charlotte M. Brame
32 Een onberaden Stap, Effie Adelaide Rowlands
33 Linda's onverwachte Rijkdom, Charles Garvice
34 De verdwenen Erfgename .. L. G. Moberley
35 De Dwaasheid van een rijk Man
Concordia Merrel
36 Tot de Klok stilstaat J. J. Bell

37 Een Meisjesliefde Robert Disraeli
38 De Eer van zijn Vader..... J. Vancouver
39 Filmster tegen wil en dank.. Richard Starr
40 De Prijs van haar Liefde.. Charlotte M. Brame
41 Onder de Plak van Cynthia... Norma Knight
42 Edna's Echtgenoot J. Vancouver
43 Rose Ellen en het Juweel.. Patricia Wentworth
44 De valsche Beschuldiging Fred M. White
45 Boven de Wet Frank C. Robertson
46 De Prinses i. d. Wolkenkrabber, Anne Gardner
47 De zilveren Fluit Lida Larrimore
48 Eendagskoningin J. S. Fletcher
49 Het Verleden van den Kettingganger.....
William McLeod. Raine
50 De Schipbreuk Marcia MacDonald
51 Beneden haar Stand.. Beatrix Burton Morgan
52 De Patiënten van Dr. Sylvia.. Josep MacCord
53 Het Meisje en de Millioenen, Patricia Wentworth
54 Jocelyn koopt een Huis.. Louise Platt Hauck
55 Passagier derde klas Ruth Wright

BESTELBILJET

Toezending per post geschiedt alleen na ontvangst van het bedrag per giro, per postwissel of in postzegels. De porto resp. 20 ct., 30 ct. en 40 ct., moet dan worden bijgevoegd.

Spoedige bestelling is gewenscht, daar van eenige nummers een klein aantal in voorraad is.

Ondergeteekende

Plaats..... Straat.....

verzoekt te zenden per agent, per post, pakket a, b, c,

bestaande uit de volgende nos.,,,,

.....,,,,,,,,

.....,,,,,,,,

Het bedrag werd heden gezonden per postwissel, in

postzegels, gestort op giro no. van

Van de onderstreepte woorden doorhalen wat niet verlangd wordt.



IN DE SERIE **JEUGD BOEKEN** IS VERSCHENEN:

Vacantiegenoegens in een jongenskamp

DOOR J. NOWEE

HET IS EEN VLOT GESCHREVEN, SPANNEND BOEK, DAT RIJK VAN ILLUSTRATIES IS VOORZIEN. ONZE JEUGD ZAL ER ECHT VAN GENIETEN. DE PRIJS IS WEDER OP SLECHTS 17½ CT. BEPAALD KUNNEN WORDEN, FR. P. P. 22½ CT. (NA ONTVANGST VAN POSTWISSEL), EN KAN DUS GEEN BELETSEL ZIJN OM UW JONGENS EN MEISJES GENOTVOLLE UREN TE VERSCHAFFEN.

Mogelijk wilt U dit boek ook als Sint Nicolaascadeautje benutten?

HET IS VERKRIJGBAAR BIJ DEN BEZORGER, AGENT OF OP ONS HOOFDKANTOOR

DE ADMINISTRATIE

17½
CENT